

**Bizim de
Che'lerimiz
var!**

Emperyalizm ve işbirlikçileri;
dünyayı size teslim etmeyeceğiz!
Direndik, Direniyoruz, Direneceğiz!

Zafer bizim olacak!

Ekmeke **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmeke **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 31
20 Ekim 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

**Direnme
Savaşı
tam
2
yılına
doldurdu**

**Büyük
davalalar,
küçük
kaygılar
hesaplar
korkular
aşılarak
kazanılır!**

“Ortadoğu, Ortadoğu Halklarınınındır”

Ortadoğu, petrol yataklarının bölgesi; Ortadoğu, savaşların bölgesi. Ortadoğu, yoksul halkların bölgesi. Ortadoğu, diktatörlüklerin bölgesi.

Hiçbiri, ama hiçbiri, Ortadoğu halklarının tercihi değil.

Belki bilselerdi, yerin altındaki o “karasu”yun başlarına bunca baskı, zulüm, savaş getireceğini, o toprakları seçmezlerdi! Savaşlar onların tercihi olmadı; İlgallerle savaştan başka tercih bırakılmadı onlara. Ya yerin altındaki onca zenginliğe karşı, yoksulluk nasıl onların tercihi olabilir ki? Diktatörlükler, şeyhlikler de onların tercihi olmadı; çoğunlukla emperyalistlerin desteğiyle çöreklandiler onların başına.

İşte bütün bunlardan dolayı, Amerikan emperyalizmi, bombalarını Ortadoğu’ya yönelttiğinde en başta **“Ortadoğu Ortadoğu Halklarınınındır”** sloganını yükselttik.

Bu slogan bugün de geçerli: Bugün de doğru. Bu doğru dile getirilmediğinde, şu veya bu teorinin peşinde, savrulmak mümkün.

Bu tarihsel, toplumsal doğru kabul edilmediğinde, ABD’nin Ortadoğu’ya müdahalesi üzerine teorik(!) gerçekçiler üretmek mümkün.

1990-91’de dünyanın siyasi ortamı daha karmaşıktı. ABD’nin Ortadoğu’da Körfeze yaptığı, askeri yığının “dünya barışı” için olduğunu söyleyenler vardı. O askeri yığındaki halkların iradesini çiğneyen emperyalist muhtevayı görmeyip “Saddam’la ABD birbiri-

ni yiyor, bize ne” diyenler vardı. ABD’nin “derdinin” Saddam olduğunu düşünenecek kadar cahiller vardı.

Her ne kadar, hala ABD’nin diktatörlükleri yıkıp demokrasi getireceğini söyleyenler varsa da, artık bunların eğer Amerikan işbirlikçisi değillerse, çıkarıcı, pragmatist demagoglardan başkası olmadığını hemen herkes görüyor.

Amerika demokrasi getirmeyecek Ortadoğu’ya, getiremez ve getirmez; bu kesin. Mevcutların yerine yeni Karzai’ler, yeni petrol şeyhleri, yeni hanedanlıklar getirecek. Amerika refah da getirmeyecek Ortadoğu’ya. Bu da kesin. Kuyuların dibini kazıyacak, yine halka hiç bir şey düşmeyecek. Bunlar kesin olduğuna göre;

haktan, adaletten yanayım diyen, halkların iradesine saygı gösterilmesini isteyen her kim olursa olsun; Amerikan saldırganlığının karşısında, Ortadoğu halklarının yanında olmak zorunda.

Ortadoğu halklarının yanında olmak; Amerikan emperyalizmine karşı sesimizi yükseltmektir.

Tüm Ortadoğu’yu kan deryasına dönüştürerek, döktüğü kanın üzerinde “imparatorluğunu” pekiştirme, Ortadoğu’dan başka bölgelere sıçrama hesapları yapan, Amerikan katliamcılığının karşısında, tüm halk olarak birleşmeli, karşı çıkmalıyız.

1991’de Türkiye halkları ve devrimciler, iyi bir sınav vermişlerdi. Türkiye halklarının, devrimci hareketin anti-emperyalist geleneğini, şimdi, tam da bugün yeniden canlandırmak durumundayız.

Irak’a saldırı, tüm Ortadoğu halklarına saldırdır.

Sesimizi yükseltmediğimizde, oligarşinin ülkemizi bu emperyalist savaşa sokması an meselesidir.

Amerikan katliamcılığına karşı, örgütleneelim, mücadele edelim!

SEÇİMLER...

- TÜSİAD seçimden sonra kurulacak hükümete emirlerini bildirdi...

- Aşevlerine muhtaç edilmiş Türkiye’de partiler seçim oyununda...

- Oligarşinin has partisi: DYP

Aydınlardan Feride Harman’a ziyaret

- Yaşar Kemal ve Orhan Pamuk dışarıda direnişi sürdüren Feride Harman’ı ziyaret etti...

- Aysel Çelikel genelgeçerli oyunlarına son vermedir.

İşgale Hayır!

- Irak halkına saldırı tüm Ortadoğu halklarına saldırdır.

- Amerikan halkı: “uluslararası terörist Bush”

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:

18 Aralık 2001

Yer:

İstanbul Gazi Mezarlığı

19 Aralık’ın yıldönümü anması

Direnış başlayalı, dört mevsim olmuştu bu pankart açıldığında.

“Dört mevsim daha...” diyordu pankartta.

Ve işte dört mevsim daha geçti.

Şehitlerini anarken biliyor, hissediyor, düşünüyorlardı ki, yeni şehitler kaçınılmaz!

Dört mevsim daha aç olmanın, onlarca şehit demek olduğunu biliyorlardı. Ama gerçek buydu.

Gerçeği görmezden gelmek yerine ona hazır olunmalıydı.

8 mevsimdir direnenler, herkesten daha gerçekçiydiler, ve herşeye hazır dılar. Onların gücü, kararlılığı, yenilmezliği de buradan geliyor.

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkilap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Aksaray Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: 2 Euro
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akcağaç Yürüşü: Odenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks: 0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İncirli Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:102 Tel-faks: 0 322 351 97 25
Akcağaç: GMR Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Akcağaç: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 305 223 87 18
Bursa: Başpınar Cad. Güneş İşhanı
Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenigörmüş Sokak No:27
Daire:19 Sipsider
Hopa: Kuleli Mah. İncirli Cad. Karaman Apt. Kat: 1 No:1 HOPA

İzmir: 3. Beşler Cad. 850. Sokak Yaparay İşhanı
No: 315/01 Koruk Tel-faks: 0 232 446 27 96
Konya: Ömeriye Mah. Alpa Cami Cad. No: 30 Kat: 2
Tel-faks: 0262 322 88 09
Malatya: Dabaklı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mersin: Kiremitçiler Mah. 4406 sk. Müzayim Boro İşhanı No: 9 Kat: 1
Daire 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Samsun: Tahsinler Cad. Bodrumcad. İşhanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kırdarlar cad. Dedeoğlu sokak Postalar İşhanı Kat: 1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 93
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Oluşlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Hangi Parti Değil Nasıl bir İktidar?*
- 5... *Seçmeyeceğiz!*
- 6... *Çözüm: "İyi güzel de... nasıl olacak?"*
- 8... *Ben Yaşar KEMAL olarak böyle söylüyorum...*
- 10... *Manisa Davası ve Türkiye Gerçeği*
- 12... *Egemenlerin Gündemi ve Halkın Gündemi*
- 14... *DEHAP'ı engellemede ısrar*
- 16... *"Ateş düştüğü yeri değil, nereye düşerse düşün hep bizi yakar"*
- 17... *Bunlar bizi yönetebilir mi: DYP*
- 20... *Aysel Çelikel ne yapmak, ne söylemek istiyor?*
- 22... *"Hangisi benim infazım"*
- 24... *Bütün halka tredman*
- 25... *Abdullah Yusufoğlu cenaze töreni*
- 26... *Direnış ve Devrimcilik*
- 29... *Direnış ve lafazanlık!*
- 29... *Endonezya'daki saldırı, katliamdır!*
- 30... *Bağımsız Türkiye: 'Bağımsız ülke' oyunu*
- 31... *İngiltere, İrlanda Hükümeti'ni feshetti*
- 32... *Terör özgürlüğü için polis numaraları*
- 35... *Aşevi kuyrukları ve seçim sandıkları*
- 36... *Almanya'da otopsi böyle yapıldı! Peki Türkiye'de nasıl yapılıyor?*
- 38... *Gençlik: YÖK'e ve Amerikan saldırılarına hayır!*
- 39... *KESK iş bıraktı!*
- 40... *Rejimi şiddetle değıştirme hakkı*
- 42... *Onun gözlerindeki parlıtı zaferin parlıtısıdır*
- 43... *Ahtapotun kolları kopacak*
- 44... *Tecritten mektuplar*
- 45... *Kurultaya sunulan tebliğlerden*
- 46... *Solun beyni: Abartılar ve gerçek*
- 47... *Transfer politikası, Deva olacak mı?*
- 48... *Haberler...*
- 49... *Kahramanlar Ölmez...*
- 50... *"Andiç" a gerek yok!*

Hangi PARTİ değil Nasıl bir İKTİDAR?

Her iktidarın sınıfsal bir niteliğı vardır. Ecevit gidip yerine Baykal veya Tayyip Erdoğan geldiğinde, iktidar gerçekten değışmiş olacak mıdır? Gerçekten bu ülkedeki temel mekanizmalar, politikalar değışmiş olacak mıdır? Evet iktidardaki parti ve iktidardaki kişiler değışmiş olacaktır; ama İKTİDARIN NİTELİĞİ değışmiş OLMAYACAKTIR. Çünkü, partiler de çeşitli sınıf ve katmanların temsilcileridir ve onlar adına hükümet olurlar. Türkiye'de onlarca yıldır onlarca partinin hükümet olmasına rağmen, bağımlılık, sömürü, yoksulluk ve zulüm açısından temel olarak birşey değışmemiş olmasının nedeni budur. **Hükümetler değışiyor ama iktidar değışmiyor.**

Ülkemizdeki iktidar, **oligarşinin iktidarı**'dır. Tekrar belirtmek gerekirse, oligarşi; işbirlikçi tekelci burjuvazi, toprak ağaları ve tefeci-tüccarlardan oluşan hakim sınıflar ittifakının adıdır. Kendileri de birer sermayedar haline gelen generalleri de bu ittifak içinde sayabilirsiniz. Ülkemizdeki sınıfsal iktidar budur. Bu ittifakın içinde saymamız gereken bir diğer olgu, emperyalistlerdir. Oligarşik yapı, emperyalizmle **bütünleşmiştir**. Bu nedenle emperyalizm ülkemizde **içsel** bir olgu durumundadır. Dolayısıyla, mevcut iktidarı tam olarak tanımlamak için, **emperyalizmin ve oligarşinin iktidarı** daha uygundur. Düzenin tüm çarklar bunların çıkarları doğrultusunda döner. Tüm politikalar, bunlara göre belirlenir.

İşte, mevcut düzen partileri de, bunların sözcüsü, temsilcisi olmaya çalışan partilerdir. Belli bir döneme kadar, düzen partilerinin bazılarında işbirlikçi tekelci burjuvazinin ağırlığından, bir değerinde tefeci-tüccar takımının ağırlığından sözedilebilirdi. Ama bugün kısmi farklar olmakla birlikte böyle bir ayırım çok belirleyici değildir. Düzen partileri, oligarşinin tüm kesimlerine hizmet etme, onların tümünün temsilcisi olma peşindedirler. Bunu partilerin milletvekili aday listelerine baktığınızda da, programlarına, uygulamayı vadettileri temel ekonomik politikalara baktığınızda da görebilirsiniz. Düzen partilerinin birbiriyle aynışmasının bir nedeni de budur. Tüm düzen partileri, herkesin bildiğı gibi, seçim sürecinde TUSİAD'a gidip rapor verdiler, onların isteklerini dinlediler ve bu istekleri yerine getireceklerine dair, tekelci burjuvalara, büyük patronlara güvence verdiler. Aynı ilişki TOBB'yle de., TISK'le de, toprak ağalarıyla da kuruldu. *"Hayır, biz TUSİAD'ın değil, halkın isteklerini yerine getireceğiz"* diyen bir parti var mı? Yok! *"Hayır, biz emperyalist tekelilere ülkemizde yağma talan izni vermeyeceğiz!"* diyen var mı, o da yok?

Mevcut partilerin durumu böyle olduğu içindir ki, ANAP'ı seçenler de, DYP'yi seçenler de, CHP'yi seçenler de, AKP'yi veya diğer düzen partilerini seçenler de, aslında farklı bir tercih yapmış olmayacak, **oligarşinin partilerini** seçmiş, **oligarşinin iktidarına** onay vermiş olacaklar.

Tekelci burjuvazinin şu veya bu kesimlerinin doğrudan temsilcisi olmayan, ama savundukları politikalarıyla, yürüttükleri pratikleriyle, "oligarşinin iktidarına" temelden itirazı olmayan, tüm amacı oligar-

şinin düzeninde bazı ufak tefek reformlar yapmakla sınırlı olan partiler de vardır; bunlar da nihai anlamda **düzen partileri**'dir.

Düzen partilerine verilen oylar, ülkemizin ve halkımızın kaderini, onyıllardır değiştirmedeği gibi bundan sonra da değiştirmeyecektir. Değişimi sağlayacak olan şey; düzen partilerinin birinin gidip diğerinin gelmesi değil; iktidarın sınıfsal niteliğinin değiştirilmesidir. Yani oligarşinin iktidarının yerine halkın iktidarının kurulmasıdır.

Yalanda, demagojide ustalaşmış düzen partileri, iktidarın sınıfsal niteliğini **gizlemek** isterler hep. Seçim meydanlarında onların ağzından sık sık *"biz işadamlarımızın da, işçimizin de çıkarlarını gözeteceğiz", "yatırımcıya da, halka da gereken yardımı yapacağız"* türünden sözler duyarız. İşte bu sözler, "iktidarın niteliğini" gizleme sözleridir. Böyle bir iktidar, bugüne kadar olmamıştır, olmaz da. **Hem halkın, hem oligarşinin temel taleplerini karşılayacak bir iktidar mümkün değildir.** Ekonomik ve siyasi olarak biraz güçlü olan düzenler, halkın düzene karşı çıkmasına engel olmak için zaman zaman işçiye, memura zam da yapar, şu veya bu demokratik hakkı tanıyabilirler. Bu onların **"hem halkın, hem burjuvazinin hükümeti"** olduğu anlamına gelmez. Egemen sınıfların iktidarlarında, halka düşen her zaman **kırıntılardır.** Onlar da ekonomik veya mücadeleler sonucundaki zorunluluklar sonucu verilen haklardır. Çarkların egemen sınıfların çıkarı doğrultusundaki dönüş yönü, değişmez.

Sınıflar mücadelesi, en üst boyutuyla **iktidarın kimde olacağı** savaşıdır. Ama bunu burjuva politikasının klasik **"koltuk"** savaşlarıyla karıştırmamak gerek. Hayatın çeşitli alanlarına yayılmış, çok çeşitli taleplerle sürdürülen mücadelenin de odağında, adı böyle konulsun veya konulmasın, yine iktidar vardır. Devrimci mücadele iktidarı hedefleyen bir mücadeledir. Düzenin halkın devrimci mücadelesine, muhalefetine karşı her hareketi de iktidarını korumaya yöneliktir. Seçimler de sınıflar mücadelesinin bir aracıdır. Oligarşi, seçimlerde kendi iktidarını onay-

Kırıntılar değil; tüm hak ve özgürlüklerimizi isteyelim!

Geciktirmeler, oyalamalar, sözde reformlar değil; köklü çözümler isteyelim!

Egemenlerin insafına, icazetine, inayetine sığınmayalım; kendi iktidarımızı isteyelim!

latmayı, aynı zamanda halkın tepkilerinin, taleplerinin devrimci kanallara akması yerine, çeşitli düzen partilerinin potasında eritilmesini amaçlar.

Hangisi olursa olsun, düzen partilerinden birini tercih ettiğimiz noktada, oligarşi de birinci amacına ulaşmış; düzenini onaylatmış demektir. Oligarşinin iktidarı, gerçekte bir **AZINLIK** iktidarındır. Bir avuç işbirlikçi zengin azınlığın, 70 milyon üzerindeki diktatörlüğüdür. Ve bu niteliğinden dolayı da, adaletsiz, haksız, gayrı-meşru bir iktidardır. Oligarşi, seçimleri, iktidarını meşrulaştırmanın aracı yapar. Düzen partilerine verilen oylar, bu meşrulaştırmaya hizmet eder.

Böyle bir siyasi sistem içerisinde, halkımızın önündeki gerçek soru, mevcut durumunu, yoksulluğunu, işsizliğini, emperyalizme bağımlılığı, zulmü değiştirecek olan soru, **"Hangi partiye oy vereceğiz?"** sorusu değildir. **"Hangi iktidar?"** sorusudur: **Oligarşinin iktidarı mı, halkın iktidarı mı?**

Bu soru sorulmadan, hangi parti ne diyor, neler vadediyor soruları da anlamsızdır. Halkın iktidarı derken, biz, bütünlüklü bir çözümden söz ediyoruz. Herhangi bir parti, programına veya seçim vaatlerine, gerçekten de halkın tüm taleplerini koymuş olsun; eğer iktidarın niteliğinden söz etmiyorsa, bunların hepsinin ayakları havadadır. Çünkü halkın taleplerinin gerçekleşmesi, **bağımlılık, demokrasi, refah, adalet** sorununun köklü biçimde çözülmesi, ancak iktidar değişikliğine bağlıdır. Hemen tüm siyasi partiler, 12 Eylül anayasasının değiştirilmesi gerektiğini söylüyorlar. "Yeni bir anayasa" yapmaktan söz ediyorlar. Anayasalar alt-üst oluşların sonucudur. "Yeni anayasa"yı da yine egemen sınıflar, oligarşinin temsilcileri yapacaksa, yine hiç bir şey temelden çözülmeyecek demektir. Oligarşi de, kendisi iktidarda olduğu sürece, herhangi bir anayasayı halka yaptırmayacaktır. O halde, yeni bir anayasa da, iş, eğitim, sağlık, konut gibi tüm sorunların çözümü de, önce iktidar'dan geçiyor; Halkın iktidarından.

Sonuç olarak;

Bir; yapacağımız tercih, kırk katır mı, kırk satır mı tercihten hiç bir farkı olmayan düzen partilerinden hangisini seçelim tercihi değil, iktidar kimde olsun tercihidir.

İki; halkın iktidarı, ancak örgütlenen ve emperyalizmin-oligarşinin iktidarına karşı ayaklanan halkın eseri olabilir. O halde, hangi iktidar sorusu, güncel anlamda şu hale dönüşmüş olur: **Sürünecek miyiz, ayağa mı kalkacağız?**

TÜSİAD, MGK, bu seçimler öncesi çok ıkınıp sıkındılar yeni liderler çıkartmak için. Derviş'i, M. Ali Bayar'ı, İsmail Cem'i parlatmayı denediler. Ama işte, seçim meydanlarında yine eski tas eski hamam misali, aynı kadrolar var.

Yalancılığın Amerikancılığına kadar herşeyiyle tescilli Çiller, kırk yıllık Erbakan, onun siyaset sahnesine çıkardığı Tayyip Erdoğan, otuz yıldır siyaset sahnesinde olmasına rağmen, özgün bir tek görüşünü bilen bir allahın kulunun çıkmayacağı Deniz Baykal, yüksek sesle bağırmaktan, önüne gelen her IMF talimatını onaylamaktan ve meclise katilleri doldurmaktan başka özelliği olmayan Bahçeli vs. vs. Erbakan hariç, anketlerin üst sıralarında gösterilenler bunlar. "Yeni"leri ise, IMF memuru Kemal Derviş, Amerika referanslı M. Ali Bayar, DSP'de, CHP'de ne yapılmışsa hepsine onay veren siyasi geçmişinden başka bir özelliği olmayan İsmail Cem.

Oligarşinin bulup buluşturduğu kadrolar bunlar. Bunlara mı mahkum Türkiye?

70 milyon halk bunlara mı mahkum? Bunları seçince, **50 yıldır** olduğundan **farklı** ne olacak?

Bir bakın şunlara:

IMF uşaklığı onlarda. Zamlık onlarda. Peşkeş çekme onlarda. Hortumcuları besleyenler onlar. Katliamlık onlarda. Yalancılık onlarda. Yatlar, villalar onlarda. Her biri, bu ülkenin en zenginlerinden; her birinin çocukları Amerikalarda, Avrupalarda okuyor.

Kimi kırk yıldır, kimi yirmi yıldır siyaset meydanlarında. Verdikleri sözler ikiye ayrılıyor. Bir, halka verdikleri sözler, iki emperyalist merkezlerle, TÜSİAD'a ve MGK'ya verdikleri sözler.

Birincilerin içinde, yerine getirdikleri bir tek söz var mı?

Hepsi korkak, hepsi ikiyüzlü; türban konusu oluyor, yasaklansın düşüncesini taşıyan da, serbest bırakılsın düşüncesini taşıyan da hiç bir şey demeye cesaret edemiyor. ABD'nin Irak'a saldırısı deniyor, hık, mık, başka bir şey yok.

Bakin şu liderlerin "karakterleri"nin ortaya çıkardığı resme, bu resimde **doğru, dürüst, ahlak-**

lı, halktan yana bir tek şey var mı?

**İŞÇİLER, KÖYLÜLER, ESNAFLAR,
ÖĞRENCİLER, KADINLAR,
AYDINLAR, TÜM HALKIMIZ;
ŞİMDİ SORUMLULUK ALLERİNİZDE!**

Bunların içinde **"oy vermeye değer"** tek bir kişi, tek bir parti var mı?

Sandık bir tuzak!

Tekrar tekrar vurgulamakta yarar var:

Düzen partilerine verilen her oy, halkın kendi kendine kötülük etmesidir.

Yarın **"keşke oy vereceğime elim kırılıydı"** demenin hiç bir yararı yoktur.

Bu ahlaksız, namussuz, soyguncu, emperyalizm işbirlikçisi parti ve liderlere oy verenler, soygunun, yani zamların, işten çıkarmaların sürmesine, açlığın, fuhuşun, namussuzluğun yayılmasına, kendi elleriyle hizmet etmiş olurlar.

Kendi oylarımızla, kendi açlığımıza, genç kızlarımızın fuhuşa sürüklenmesine, emperyalizmin bekçi köpeği olmaya imza atmayın

TÜSİAD ÜLTİMATOMU

TÜSİAD, partilere gönderdiği bir yazıyla, yeni hükümetten yapmasını istediklerini bildirdi. TÜSİAD'ın emirlerinin başında, IMF programının uygulanmaya devam etmesi ve yatırım ortamı iyileştirilmesi, var. TÜSİAD ayrıca, AB ve ABD arasında dengeli olun! direktifini veriyor yeni kurulacak hükümete.

Bu talimat gibi yazı, tüm partilere gitti, başına da yansıdı.

Bu yazı üzerine TÜSİAD'a, sen ne hakla bize bu emirleri veriyorsun diyen çıkmadı. Hangisi hükümet olursa olsun, paşa paşa bu talimatları uygulayacaklar. Düzen partileri, kimin hizmetinde olduklarını biliyorlar. Ama ya bu düzen partilerine oy verecek olanlar, bunun ne kadar farkında?

ÇÖZÜM

Sorun varsa Çözümü de vardır

“İyi güzel de... nasıl olacak?”

Gerçek şu ki, seçmenlerin yüzde 70-80 arası bir bölümü, şu veya bu partiye oy verse de, bunu isteyerek, onun sorunları çözeceğine inanarak vermeyecek. Kimi kötünün iyisi diye seçecek birini. Kimi, “başka çare mi var” diye verecek. Yüreğiyle de, beyniyle de esasında umudunu kesmiş düzen partilerinden ve parlamento-sundan; ama... ama başka bir yol var mı? Bu soru, kit-lelerin kafasında somut bir cevap bulmadığı sürece, parlamentodan umudunu kesmiş olsa da, pratik olarak onunla ilişkisini kesemiyor.

Değilse, şu gerçeğe,

“Bu ülkedeki düzen, gelip geçen iktidarlar 75 yıldır sorunlarımıza çare olamadı. Bugün iktidar ya da muha-lefet koltuğunda oturanlar da çare olmuyorlar, olmaya-caklar. Olamazlar.”

gerçeğine kim itiraz edebilir?

Veya, sorunlarımızın kaynağının ne olduğu çok mu sır? Hayır. Okumuşu, cahili, hayatın içinde olan herkes biliyor ki;

“Bağımsızlığımızın önündeki engel emperyalizm, de-mokrasinin önündeki engel, faşizmdir.

Halk kendi anayasasını uygulayabileceği bir ülke ya-ratmak için bunlardan kurtulmak zorundadır.

Açlığımıza, işsizliğe, ülkemizi IMF'nin ve onun atadığı bakanların, IMF'nin emir kulu iktidarların yönetmesine son vermek zorundayız.”

Buna son verdiğimizde, açlık, işsizlik, eğitim, sağ-lık, baskı ve yasaklar, bunların bir anda yüzde yüz çö-zülemese de, büyük ölçüde çözeleceği ortadadır.

“Anlattıklarınız iyi güzel de... nasıl olacak?”

Devrimcilere, halk tarafından çok sık yöneltilen cümlelerden biridir bu. Bütün mesele gelip burada dü-ğümlenmektedir.

Anlattıklarımızın olabileceğine dair, bunu gerçekleşt-

tirebileceğimize dair bir “güven” arayışdır bu.

Daha önceki bir yazımızda da söz etmiştik; örneğin, Haklar ve Özgürlükler Platformu tarafından sunulan **Halk Anayasası Taslağı**, hiç bir düzen partisinin, legal parti çevrelerinin programıyla kıyaslanamayacak bir kapsama ve somutluğa sahiptir. Böyle bir anayasaya halktan birinin hayır demesi için bir neden yoktur.

Ama nasıl olacak?

Mesele yine buraya gelir.

Demokratik, bağımsız, hak ve özgürlüklerin tam ol-duğu, halkın karnının tok olduğu, okulunun, sağlık, ko-nut ihtiyaçlarının karşılandığı bir Türkiye'ye kim hayır diyebilir? Böyle bir Türkiye nasıl gerçekleştirilecek?

“Yok olmaz, yapamayız” diye düşünüyor geniş kitle-ler. Düzen böyle düşündürüyor. Çaresizlik, alternatif-sizlik, halkın kendi gücüne güvensizlik böyle yaratılıyor.

Böyle bir Türkiye'yi gerçekleştirmek için, başkaları-nın elinde de, devrimcilerin elinde de ne sihirli bir değ-nek, ne sihirli bir reçete yok. Ama bir yol var. Bilimsel olarak öngörülmüş, tarihsel, siyasal olarak defalarca gerçekleştirilirdiği **kanıtlanmış** bir “reçete” var.

*

Halk Anayasası Taslağı'nın girişinden bir bölüm:

“Bakın dünyaya, bakın tarihimize. Halk aldığını hep mücadeleyle almıştır. Şeyh Bedreddin'lerden günümüze kadar uzanan ayaklanmalarda Anadolu insanının kanı hak için, adalet için, zalimlerin zulmüne son vermek için döküldü. Bağımsızlığımızı, emperyalist işgale karşı sa-vaşarak kazandık. Ama sonra bağımsızlığa, özgürlüğe yeterince sahip çıkmadık. Savaşta dökülen bizim kanı-mız olmasına rağmen, çıkardıkları her yasayla, hayatı bizim için biraz daha zorlaştırdılar. Ne padişahlar, ne CHP'nin tek partili yönetimi, ne DP ve ne de sonrakiler, halka kendiliğinden hiçbir şey vermediler. Halk direndi, isyan etti, alanlara çıktı ve örgütlenebildiği, cesur olabil-diği kadar istediğini elde etti.”

Evet, sihirli bir reçete yok ama, bu tarihi gerçekler var. Bu tarihi tecrübe var. Çok fazla sır olan bir şey yok burada. Ne kazanılmış, nasıl kazanılmış belli.

*

İktidar kim-deyse, onun bo-rusu öter. Bu or-tada.

Gerçek açık: “Bağımsız olma-yan bir ülkede; açlık, sömürü, yoksulluk son

bulmaz. Bağımsız olmayan bir ülkede; halkın talepleri değil, tekellerin çıkarları önde gelir.”

O zaman, çözümün nereden geçtiğini çıkarabilmek için, profesör, teorisyen, siyasetçi olmak da gerekmiyor:

“Bütün taleplerimizi kabul ettirip, özlemlerimize kavuşabilmek; sorunlarımızı ülkemizin olanakları ve halkın gücü ölçüsünde çözebilmek için **KENDİ İKTİDARI-MIZ** zorunludur. İktidarda patronlar varsa, elbette devlet de, yasalar da onlar için; Halk varsa, halk için olacaktır. O halde tüm mücadelemiz kendi iktidarımız için olmalıdır. Temel ve öncelikle gerçekleştirmeye çalışacağımız bu olmalıdır. Bunu gerçekleştiremediğimiz sürece, sorunlarımız köklü, kesin bir çözüme kavuşamayacak; şu ya da bu biçimde sömürü ve zulmün cenderesinden kurtulamayacağız demektir.”

“Ama bize iktidarı vermezler ki” diye itiraz edilebilir. Evet, doğru, vermezler.

Biz de birileri bize halk iktidarını bahşedecek demiyoruz zaten. Bahşetmek bir yana, halka iktidarı vermek için, her türlü yönetime başvurdular ve başvuru-yorlar.

Biz, halkın iktidarını **kurmaktan** söz ediyoruz. Bunun ön adımı var:

“Çare; halkın kendi iktidarı için mücadelesinde.

Çare; bu ülke bizim, Amerika ve işbirlikçileri değil biz yöneteceğiz diyen **halkın birliğinde, örgütlenmesinde.**”

*

Halk Anayasası Taslağı’nda söylenenlerden biri de bu: **Halkın birliği, örgütlenmesi.**

Her türlü gerçek çözüm, dönüp dolaşıp, HALK’ta doğumlanır.

Ama burada “kuru kalabalık” olarak halktan sözetmiyoruz. Peki neden söz ediyoruz; cevabını yine Halk Anayasası Taslağı’ndan aktarıyoruz:

“Üreten, yaratan halktır. Halkın güç olabilmesi ise, bunlarla birlikte örgütlü olabilmesine, mücadele etmesine bağlıdır. Her konuda söz ve karar sahibi olan, tartışan ve her düzeyde kararlara katılan, örgütlü bir halk; **Bundan daha büyük bir güç yoktur.** Bu güç, isterse yapar, isterse alır.”

Halk, tüm sorunlarını çözmek, kendi iktidarını kurmak için, **örgüt** silahıyla donanmak zorundadır. Halk birleşip örgütlendiğinde güç oluyor; onun dışında, meydanlarda aldatılacak bir kalabalık olarak görülmekten kurtulamaz.

Burada, “iyi güzel de nasıl olacak?” sorusunun cevabı açısından kilit önemde bir sonuca varmış oluyoruz:

örgütlü halk! Değiştirmeye, kendi iktidarına yönelmiş bir halk!

*

Halkın devrim için, devrimci bir çatı altında örgütlenmesi, tabii ki en başta sözünü ettiğimiz o “güven” meselesinin aşılmasıyla mümkün olacaktır. Oligarşi bunun için dizgin-sizce saldırıyor devrimcilere; hem fiziki olarak imha etmeye, hem ideolojik olarak, siyasi olarak karalamaya çalışıyor. Düzene karşı memnuniyetsiz, düzenin partilerinden ve parlamentosundan esasında kopmuş

geniş kitlelerin devrimci örgüte ve devrimcilerin gösterdiği yolun sonunun zafer olduğuna güven duymaya başladığı nokta, düzen için **sonun başlangıcı** olacaktır. Mahir Çayan’ın, bu süreci kitlelerin önce şaşkınlıkla karşılaması, sonra **sempati** duyması, sonra **güvenmesi** olarak formüle etmesi boşuna değildir. Mesele, şimdi geniş kitlelerle devrimciler ve devrimci çözüm arasındaki “güven” bağını kurmaktır. Direniş ve savaş, hayatın her alanında tüm baskı ve yasaklara rağmen her biçimde örgütlenme ısrarı bunun içindir.

Bundan sonrası da zorlu bir kavgadır; ama artık zaferin elle tutulacak kadar somut olduğu bir kavgadır bu.

*

Devrimcilerin düzen partilerinden, reformizmden farkı buradadır.

Açıktır ki, yukarıda anlattıklarımız içinde, kolay, bugünden yarına bir çözüm yoktur. Yani geniş halk kitlelerine, sandığa gidip oyunu şuna ver, bütün sorunların çözülür demiyoruz. Çünkü bu gerçek değil. Biz gerçeği söylüyoruz. Ortaya koyduğumuz programlar, anayasa taslakları halkın dışı dış mücadelesiyle gerçekleşecektir.

Ama gerçekleşecektir.

Örgütlü, direnen, savaşan bir halk karşısında, hiç bir egemen sınıf düzeni, sonuna kadar dayanamaz. Bu hem tarihsel olarak kanıtlanmıştır; hem ülkemizde, halkımızın mücadele tecrübeleri içinde de irili ufaklı bir çok kanıtı vardır.

Mesele, oligarşinin askeri, ideolojik, ekonomik, polisiye engellerini aşip, bu yola atılmaktadır. Şimdi bu cesareti gösterme zamanıdır.

Sahte cennet vaatlerinden, cennete giden zorla kavga yoluna geçme zamanıdır.

Düzenin yolu, umut balonları arasında umutsuzluğu, çaresizliği büyütür. Devrimin yolu, umudu gerçek kılacak tek yoldur.

“Ben YAŞAR KEMAL olarak böyle söylüyorum: Biz bu cesur insanlara layık olabilirsek, artık bu iktidarlar bir gecede 30 insanı öldüremeyecek”

Yaşar Kemal ve Orhan Pamuk, direnişini dışarıda da sürdüren Feride Harman'ı ziyaret ederek, “Açlıktan ölen insanlar karşısında kafamızı kuma gömemeyiz” dediler. Feride Harman'ın annesi ise, “evladımın başında ölümü bekliyorum” dedi.

Malatya hapishanesinde başladığı ölüm orucu direnişini, tahliye edilmesi sonrasında, 23 Ağustos'tan bu yana dışarıda sürdüren **Feride HARMAN'** 449. gününde aydın ve yazarlarımızdan Yaşar Kemal ve Orhan Pamuk ziyaret ederek, tecrite karşı olduklarını ve bunun için ellerinden geleni yapacaklarını açıkladılar.

15 ekim günü Feride Harman'ın direnişi sürdürdüğü Aksaray'daki evine gelen Yaşar Kemal ve Orhan Pamuk, yataktan kalkamayacak durumda olan Feride ile kısa bir süre sohbet ettikten sonra, basın karşısına geçerek direnişe ve ziyaretlerine ilişkin bir açıklama yaptılar.

Utañ verici bir durum

Yaşar Kemal açıklamasına ziyaret sebeplerini anlatarak başladı. Ziyaretlerinin nedeninin, hala süren ölüm oruçlarını kamuoyunun gündemine taşımak olduğunu belirten Yaşar Kemal, sözlerini şöyle sürdürdü; “Türkiye'ye belki bir hayrımız dokunur diye geldik. Türkiye dünyaya kapalı bir ada değildir. Bu kadar ölüme insanlık izin vermez. Bu benim için utañ verici bir durum” dedi.

Bu vurdumduymazlık nedeniyle insanların öldüğünü belirten Kemal, bunun zararının Türkiye'ye olduğunu belirterek, “Eğer bizler bu cesur insanlara layık olabilirsek, mücadele edersek, **EVET BEN YAŞAR KEMAL OLARAK BÖYLE SÖYLÜYORUM; BİZ BU CESUR İNSANLARA LAYIK OLABİLİRSEK ARTIK BU DEVLET BİR GECEDE 30 İNSANI ÖLDÜREMEYECEK**” dedi.

Dünyanın en uzun ölüm orucu

2 yıldır süren direnişin, dünyada yaşanan en uzun süreli ölüm orucu eylemi olduğuna vurgu yapan Yaşar Kemal, iktidarın ölüm orucu karşısındaki tavrını da, “F tipi cezaevi sorununun bugüne kadar çoktan çözülmesi gerekirdi. Haklı ya da haksız, bir düşünce uğruna mücadele veren bu insanlara 'ölsünler ve bitsin' mantığıyla yaklaşmak çok acıdır. Böyle bitmez. Sorunu çözmek lazım. Bu yaklaşım vicdansız bir yaklaşımdır.” sözleriyle eleştirdi.

Aydınlar olarak sorunun çözümü için çeşitli girişimlerde bulunacaklarını dile getiren Yaşar Kemal, bunca insanın ölümünü kimsenin görmezden gelemeyeceğine değinerek, basın açıklamaları benzeri etkinliklerin ölümleri durdurmaya yetmeyeceğini, yeni yöntemler bulmak gerektiğini, bu konuda kendisinin de düşündüğünü dile getirdi ve duyarlı insanların biraraya gelerek “dur” demesi gerektiğini belirtti.

Görmezden gelmek, o sorunun çözümü değildir

Gözlerinin içi gülererek ölüme yürüyen Feride Harman'ın karşısında uygulandıkları gözlemlenen Yaşar Kemal ve Orhan Pamuk bu ziyaretle birlikte çekilen acıları bir kez daha gözlemlediklerini dile getirdiler.

Yaşar Kemal'in ardından söz alan Orhan Pamuk ise, bir sorunun görmezden gelinerek, o sorunun çözülmüş olmayacağına değinerek, "insanların bile bile ölüme gittiği bir sorun, ne olursa olsun görmezden gelinemez." dedi.

Ölüm oruçlarının sürdüğünü hatırlatan Pamuk, buna karşın kamuoyu ilgisinin azaldığını belirterek, "açlıktan ölen insanlar karşısında **kafamızı kuma gömemeyiz. Sorunu halının altına süpürmek çare değil**" dedikten sonra, ölüm oruçlarının sona ermesi için elinden gelen her türlü çabayı göstermeye hazır olduğunu da vurguladı.

Ben Evladımın Başında Ölümü Bekliyorum

Yaşar Kemal ve Orhan Pamuk'un konuşmasının ardından, Feride Harman'ın annesi sözalarak "ben evladımın başında ölümü bekliyorum, hep kızımın yanıdayım, bugüne kadar 97 evladımı kaybettim, birini daha kaybetmek istemiyorum" sözleriyle bir ananın acısını anlattı. Daha sonra Feride ile vedalaşan aydınlar, ellerinden geleni yapacaklarını burada da yineleyerek ziyaretlerini sona erdirdiler.

Bir ölüm orucu gazisinden basın emekçilerine DUYDUNUZ MU?..

Sabah her zamanki gibi uyandık. Biliyor musunuz Yaşar Kemal gelecek, duydun mu Yaşar Kemal gelecek... Herkes telaşlı.

Sabah erkenden kapımız çalınıyor açıyorum basın. İçimden biraz öfkeliyim aslında, siz hiç bu saatlerde kapımızı çalar mısınız. Evet ölen kahramanlarımız yıllarca açlık yatağında yatan o güzelim insanlar için neden sabahtan kalkıp da neler yapıyor diye merak etmiyorlar. Basından kimse nasılsın deyip de elinde bir çiçekle gelmemiş.

Kimi kapıda bekledi, seni görmek istemediler, belki de korkuyorlardı. Neden mi? Belki kendi duyarsızlıkları çarpacaktı yüzlerine, belki de yalnızca para kazanmak için yapılan zoraki iş gibi bir iş olarak bakmaktan olabilir... Bunu tarih daha iyi

yargılayıp sorgulayacak.

Yaşar Kemal gelecek duydunuz mu?..

İnsanlar her gün hücre hücre ölüyor. Mapushanelere güneş değil tecrit doğuyor duydunuz mu?

Bir ananın aylarca evladının başında her gün öldüğünün yürek acısını duydunuz mu?

Bakın binlerce Ferideler daha ölecek bu yolda. Kimbilir kaç kez daha kapıdan girecek cenazelerimiz. Kapılarda cenazelerimizi beklediniz mi?

Sizleri seviyoruz biz herşeye rağmen, bunları yazsak da sizleri seviyoruz. Neden mi? Çünkü sizler uyandırılmamış topraklar gibisiniz de ondan. Siz farkında değilsiniz ama bizim sevgimizin gücüne, siz de bir gün yürekten ya tanık olacaksınız ya da

yüreğinizde ölümleri büyütüp bir başınıza ve kimse sessizce öleceksiniz.

Bizim çığlığımız kulaklarınıza gelmemiş olabilir. Bu örülen duvarlardan. Belki duvarlar engel-

dir, içinizdeki duvarların bir kale olup sizi mapushanelerde, zindanların zifiri karanlıklarında tutmasını istemiyor, karanlığa tutsak olmak istemiyorsanız haber yapmanız engellenirse bile... En azından bir duyarlı insan sıfatıyla bir gül alıp da elinize gelin. Ya da bir karanfil... bunu yapabilirsiniz. Bunun bir bedeli var mı? Bilemem, hiç zannetmiyorum. Bu ülkede bir insana her an ölebileceği bir yatakta bir karanfil vermenin daha şimdilik bir bedeli olmadan bunu yapabilirsiniz...

Sesimizi duyuyor musunuz? Açlığımızla bağırıyoruz. Ölümlerimizle fırtına olup sarsıyoruz. Yoksa siz bu yağmurların bu fırtınaların tanığı mı olmak istemiyorsunuz? Korkmayın, tarihi canıyla yüzlerce günlerle, açlıkla incelmış bedenleriyle zaten ölüm orucu savaşçıları yazıyorlar, boyuyorlar, türkölüyor sesleniyorlar. Siz de bu sevginin pınarından bir yudum su için. İçiniz ferahlasın, zehriniz dağılsın. Gözleriniz açılsın, duymaya başlayın.

Evet bu sihirli bir çubuk misali olabilir. Ama bu hayal değil. Bu somut her an dokunabileceğimiz, hissedebileceğimiz görebileceğimiz, yazabileceğimiz kadar renkli-renksiz resimlerle herşeyle algılayabileceğimiz F tipinin rengini insani açıdan sonuçlarıyla çizebileceğiniz bir yaşamın kesitleri.

Yaşar Kemal geliyor duyuyor musunuz? Belki du-

İşte Yaşar Kemal geldi!

Manisa Davası ve Türkiye Gerçeği

Manisa Davasının 7 yıl sonra bitirilmesi ne anlama geliyor? Manisa Davası hangi gerçekleri yeniden ortaya çıkarıyor, hangilerinin üzerini örtme malzemesi olarak kullanılmak isteniyor?...

Manisa davası 7 yıl sonra sonuçlandı. Daha doğrusu mahkeme aşaması sonuçlandı. Belirtelim ki, **halen “ZAMAN AŞIMI” oyunu işliyor.** Kararın yargıtay kararlarının bunca yıldır bir türlü ifadesi alınmak için “bulunamayan” devletin kadrolu memuru işkencecilere tebliği zaman aşımı sürecini işletmeye devam edecektir. Bu süre Haziran 2003 yılında bitiyor. Sonucu hep birlikte göreceğiz.

İşkenceciler korunmaya devam mı edecek, yoksa başka gerçekleri gizleme oyununun parçası ve AB'nin dayatması sonucu “kurban” mı verilecek, bunu Haziran 2003'e kadarki gelişmeler belirleyecektir. Bu gelişmelerin hukuki olduğunu kimse düşünmesin, tamamen siyasi olacaktır. Örneğin AB ilişkilerine ve başka gelişmelere bağlı olacaktır.

Manisa Emniyeti Onbinlerce İşkence Merkezinden Sadece Birisi

26 Aralık 1995'te çoğunluğu liseli olan 16 genç, gece yarısı evleri basılarak, aileleri tartaklanarak “DHKP-C üyesi olmaktan” gözaltına alındı. (İşkence davası 7 yıl sürünürken gençlerimize kısa bir yargılamanın sonucunda, 76 yıl ağır hapis cezası verildi bu ‘ağır suç’tan dolayı.) Genç kızlarımıza, delikanlılarımıza bütün işkencehanelerde uygulanan işkence yöntemleri uygulandı. Falakadan elektiriğe, çınlıplak soymadan tazizlere varan işkence yöntemleri.

Onların “şansı” işkenceye İzmir CHP milletvekili Sabri Ergül'ün tanık olmasıydı. (Sabri Ergül işkenceye karşı verdiği mücadelenin bedelini, bu seçimde CHP listelerine alınmayarak ödedi!)

Onyıllardır biliniyor ki, buna benzer milyonlarca, evet milyonlarca sahne, kapısında Emniyet Müdürlüğü veya Jandarma karakolu yazan binalarının izbe hücrelerinde, kentlerde, kasabalarda, köylerde yaşandı. Sınılmasın ki, işkenceden geçirilen sadece gençlerimiz. Yaşlı anneler, 70'inde babalar-dedeler 5 yaşındaki çocuklar işkenceden geçirildi bu ülkede.

Devletin resmi rakamlarına göre, sadece son altı yıl içinde 2 milyon kişi gözaltına alındı. Hangi nedenle olursa olsun gözaltına alınan herkesin işkenceden geçirildiği bir ülkede bunun ne anlama geldiğini anlatma-

ya gerek var mı?

İşkenceden geçirilen milyonlarca insandan kimisi o binalardan bir daha çıkmadı. İşkencede katledildi yüzlerce devrimci (hatta kimi zaman adli davalardan) insanlar.

İşte Manisa davası bu Türkiye gerçeğinin sadece küçük bir parçası, sadece bir örneğinden ibarettir. İşkence bu ülkede devletin resmi politikalarının başında gelir. Yüzlerce örneği bir yana bırakalım, Manisa'da gençlerimizin işkence gördüğü günlerdeki Manisa emniyet müdürünün ödüllendirilerek Ankara Emniyet Müdürlüğüne atanması, davanın dünyanın gözleri önünde 7 yıl sürdürülmesi devletin kendi işkencecisine sahip çıkmasından başka hangi anlama gelir?

Oynanmak İstenen Oyun

İşkenceci devlet Manisa davasında kaçamayacağı noktaya geldiğinde ceza vermek zorunda kaldı. Çünkü Avrupa işkencecilerin korunduğuna bu davayı örnek göstermişti.

Ancak Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin 17 Ekim tarihli açıklamasında belirttiği gibi, “ama burada bir oyun var”. Oyunun nasıl oynanmak istendiğini Cephe açıklamasından aktaralım:

“Oyun, sanki bu ülkede işkence sadece bu gençlerimize yapılmış, sanki sadece Manisa polisi işkence yapmış; dolayısıyla olay MÜNFERİT’miş imajını verme oyunudur.

Hayır; bu ülkede halen sürmekte olan yüzlerce işkence davası var. İşkencecilerin beraat ettirildiği veya zaman aşımından kurtarıldığı veya hiç davaya gerek görülmeyip takipsizlik kararlarıyla aklandıkları yüzbinlerce belgeli, kanıtlı işkence olayı var.”

Manisa'nın Gösterdiği

Manisa davası sadece işkencenin devlet politikası olduğunu göstermedi. Aynı zamanda gösterdiği başka gerçekler de vardı. Bunu da Cephe açıklamasından aktarmayı sürdürüelim.

“Hiç bir muhalefet, hiç bir örgütlülük istemiyorlar; Türkiye'nin rejimi bu! Ne yapmışlardı bu gençler? Bir

duvara, “Demokratik lise istiyoruz..”, “Yaşasın halkların kardeşliği” yazılmış. Suçları buydu. Üstelik, bazıları “devrimcilere” sempati de duyuyordu. Suç ağırdı! İşkencelerden geçirilip “bağımsız yargı”(I)nın önüne çıkarıldılar.”

Dava boyunca ısrarla gizlenmek istenen başka gerçekleri de gösteriyor Manisa davası. Yine açıklamadan aktaralım:

“Manisa davası, Türkiye’nin resmidir; Devrimcilere, Cephelilere neler yapıldığının küçük bir örneğidir;

Biz on yıllardır işte böyle bir baskı rejimiyle karşı karşıyayız. DHKC’ye yakınlık duyuyor zannıyla, duvara demokratik lise istiyorum diye yazan gençlere yapılanları görüp, militanlarımızın, savaşçılarımızın, kadro ve yöneticilerimizin, tutsakların nelere maruz kaldığını düşünün bir. Hayal bile etmekte zorlanırsınız bir kısmını.

Evet, bu örnek, DHKC’ye yapılanların küçük, çok küçük bir parçasıdır. On yıllardır, infazları, kaybetmeleri, işkencehanelerde, hapishanelerde katliamları yaşıyoruz. Yüzlerce yoldaşımız bu imha politikasının sonucunda aramızda değil artık. Binlerce insanımız, buna benzer gerekçelerle, yani hak ve özgürlük istedi diye hapishanelere atıldı. Türkiye’de işkence devam ediyor. Faşizm devam ediyor. Biz bunları yaşamaya devam ediyoruz.”

İşkence Emrini Verenler Yargılanmadı

Manisa davası bu kadar gündem olduğu halde işkence emrini veren emniyet müdürü, mülki amir olarak olarak sorumlu olan ve davanın çeşitli aşamalarında işkencecilere sahip çıkan vali sanık saldalyesine oturtulmadı. Aksine ödüllendirildiler, terfi ettirildiler.

Bu da, tıpkı işkence gibi Manisa davasına özgü bir durum değildir. Mehmet Ağar’lar, Necdet Menzir’ler, Hasan Özdemir’ler, Şefik Kul’lar işkence yaptıkça yükseldi, her infazın karşılığında ödüllendirildi terfi ettirildi. “Polisin elinin soğutulmaması” için gerekiyordu bu.

Bu söz bu ülkede bir başbakan tarafından telaffuz

edildi. Peki polisin elinin soğutulmaması ne anlama geliyordu ve ne yapıyordu bu eller. Cephe açıklamasından aktaralım.

“14-15 yaşındaki genç kızlarımızı, delikanlılarımızı 60-70 yaşındaki insanlarımızı, çırılçıplak soyup, askıya asan, falaka çeken, elektrik veren ellerdir onlar. Evlerimiz, işyerlerimizi basıp, kimliğimizi bile bilmeden, sorgusuz, sualsiz üzerimize kurşun yağdıran ellerdir. Ayhan Çarkınların elleridir. Ellerin kumandası MGK’dadır. Hükümetler, yargı, o elleri himaye etme görevini üstlenmiştir.

Manisa Davası’nda bu nedenle olağanüstü bir yan yoktur. Polis de, mahkemeler de, her zaman yaptıklarını ve halen yüzlerce yerde, yüzlerce davada yapmaya devam ettiklerini,, yapmışlardır.

Manisa Davası, demokrasilik oyununun gereği, bu kadar sahnenin önüne gelmiştir.

Türkiye’de MÜNFERİT olan işkence değil, işkence davaları ve işkencecilerin CEZA almasıdır. Manisa Davası’nda münferit olan tek yan da budur. Ötesi, Türkiye’nin resmidir.”

Devletin İşkencecisine Sahip Çıkışının Kronolojisi

Manisalı gençler 26 Aralık 1995’te gözaltına alındı ve kısa bir yargılama ile 76 yıl ağır hapis cezası verildi.

Aynı süreçte işkenceciler hakkında kamuoyu baskısıyla dava açılmak zorunda kalındı ve işte o günden itibaren herkesin gözleri önünde işkenceci devletin işkencecisine sahip çıkışının seyri başladı.

Yıllarca süren ve her duruşması komediye dönüşen yargılamalar sonucunda mahkeme 11 Mart 1998’de yeterli delil olmadığı gerekçesiyle işkenceci polisler hakkında beraat kararı verdi.

Yargıtay açık kanıtlar ve kamuoyu baskısını da dikkate alarak bu kararı bozdu.

Başkanı daha sonra Sami Türk’ün meşhur Cezaevleri İzleme Kurulu’nda görevlendirilecek olan mahkeme 27 Ocak 1999’da ilk kararında yani, işkenceden beraat kararında direndi.

Yargıtay kararı yine bozdu. Mahkeme bu kez işkencecilere ceza vermek zorunda kaldı.

Yargıtay bu defa da davayı “*polisler savunma hakkını kullanmadı*” diye bozdu; çünkü davayı zaman aşımına uğratmak isteyen polisler, savunmalarını yapmaya gelmemişti.

Dava 44 duruşma sonucunda, artık Türkiye sınırlarını aşan bir baskı sonucu sona erdirildi.

Irak'a Saldırı Ortadoğu Halklarına Saldırıdır **Egemenlerin Gündemi ve Halkların Gündemi**

Bir bilgisayar oyunu. Modern bir silahın namusunun ucunu gören oyuncu önüne çıkanı vuruyor, kırıyor. Sonunda kapılarından saray olduğu anlaşılan ve girişinde Irak bayrağı asılı bir kapıdan içeri girmeyi "başarıyor". Karşısına çıkan son hedefi, bir canavara benzetilmiş Saddam Hüseyin'i de yere sererek oyunu kazanıyor.

Evet bu bir oyun, ama senaryosunu bizim burada karikatürize ederek yazdığımız bir oyun değil. Amerika'da satılan ve üreticilerinin "Irak saldırısına katılmak, Irak'a karşı savaşmak her Amerikalı için bir onurdur" diye açıklanan bir oyun. Amerikan halkına "moral vermek" gerekçesiyle hazırlanan bir oyun. Bu oyunda Irak halkına yer yok. Öldürülenler hep "asker"!

Kapitalizmin her şeyi ranta dönüştüren yanı bilgisayar oyunun ayrı bir tartışma konusu olmakla birlikte, gündemde olan Irak saldırısında da tartışılmayanlarla gerçeğiyle benzerdir.

Egemenlerin Gündemi Çıkarları

Tepesine bombalar yağdırılacak Irak halkının adı da savaş tartışmalarında geçmiyor. Irak nasıl vurulacak, Kuzeyden mi girecek, güneyden mi, BM saldırıya meşruluk yaratmak için nasıl bir karar almalı, saldırı için hangi üsler kullanılacak... tartışılan bunlar.

Oysa böyle bir saldırıda, işgal durumunda yüzbinlerce, belki milyonlarca Iraklı'nın tepesine bombalar yağdırılacak. Silah teknolojisindeki gelişmişlik, Amerika'nın katliamcılık ve pervasızlığında atılan adımlar düşünüldüğünde 1991'de katledilen yüzbinler ona, yüze katlanacak. Yerle bir edilecek yerleşim yerleri, okuluna akıllı bombalar düşecek çocuklar, tüm bunlar yaşanacak olanların en hafifi belkide.

Oligarşi, size ne Irak halkından diyor, emperyalistler size ne Irak halkından diyor. Bütün halklar yalnızlaşsın, kimse ötekisine karşı yapılan zulmü görmesin, duymasın isteniyor. Ülkemize bakın, tartıştırılmak istenen ve oligarşinin tartıştığı; Türkiye'nin kaç dolar zararı olacak konusudur. Onun da pazarlığını yapıyor, pazarlık yükseltmek için faturalar düzenliyor bile. Incirlik üssü yetmiyor Diyarbakır ve Malatya üsleri için incelemeler

yapılıyor. Ve bu ülkenin MGK üyesi generali halkla alay edercesine, *"Incirlikte hareketlilik yok, kavun karpuz taşıyorlar, siz hareketlilik zannediyorsunuz. Bir tek bomba getirse Amerikalılar bizden izin almak zorundalar"* yalanların savuruyor. (Org. Cumhuriyet Asparuk) Ne izini, ne kavun karpuzu? Üç kuruş dolara askerini satıp Afganistan'a gönderen bu generaller değil mi? Kendi politikasına ters de olsa Amerika karşısında "hık-mık" demekten öteye gidemeyenler bunlar değil mi?

Oligarşi için sorun dolar ve Kürt devletinin engellenmesi. Bunları garanti ettiği noktada, hükümet ortağı Mesut Yılmaz'ın söylediğini söyleyenler çoğalacaktır. Ne diyor Yılmaz; bu saldırı nasılsa olacak, biz de içinde olmalıyız. Bunu tartışmak bile halklara düşmanlığın en ahlaksız halidir.

Emperyalizmin ve Oligarşinin Örtüşen ve Çelişen Kürt Politikaları

Evet, şu an için oligarşi açısından Amerikan savaşına gönüllü koşmasının önündeki en önemli engel Kuzey Irak ve Kürt sorunudur. Bunun anlamı, Kuzey Irak'ta "Kürt Devleti sorunu" hallolmadan oligarşi Amerika'ya mesela üslerini, hava sahasını açmaz demek değildir. Buna rağmen belli bir noktada buluşmaları olasıdır ve Türkiye IMF'ye mahkum oldukça başka kaçış yolu da yoktur.

Emperyalizm ve oligarşi arasında Kuzey Irak ve Kürt sorunu konusundaki "çelişki" bugün ortaya çıkan, özünde olmayan bir çelişkidir. Özünde böyle bir çelişki yoktur, çünkü, oligarşinin her koşulda inkar ve imhayı esas alan, asimilasyonu dayatan politikaları yıllarca emperyalizmin desteğiyle uygulandı. Politikalar uyuşturucu sürece göstermelik "insan hakları" eleştirileri soytarıllığının ötesine geçmeyen emperyalizmin itirazları oldu. Bugün koşullar farklı, politikalar farklı. Oligarşi açısından aynı olsa da, emperyalizm açısından Irak hesapları üzerinden farklı. Çelişki de işte bu noktada ortaya çıkıyor.

Emperyalizmin kullanma, tehdit, şantajda oligarşinin hocası olduğu düşünüldüğünde, kim kime karşı hangi "koz"u kullanacak şimdi bunlar yarışıyor. Oligarşinin üsleri, hava sahasını, Irak'a saldırıya destek "kozu" mu üstün gelecek, yoksa em-

peryalizmin “Kürt devleti kurdururuz” kozu mu? Gelişmelerle birlikte bu daha da netleşecektir.

Kürt milliyetçiliğinin politikası açısından söyle-
necek bir şey varsa, o da özetle, onyıllardır em-
peryalizmle süren kavgalar, anlaşmalar sürecinin
ardından Irak’ın “Kuzey İttifakı” olmayı kabullen-
mek, milliyetçiliğin savrulduğu pespaye noktadır.
Ne emperyalistler Kürt halkının dostudur, ne de
emperyalizme dayanılarak kurulacak bir devlet
gerçekte Kürt halkının devleti olabilir.

Bizim Gündemimiz Irak Halkı ve Amerikan İşgaline Karşı Halkların Direnişi Olmalı

Egemenlerin çıkar çatışmaları, hesaplarının tü-
münün gelip düğümlendiği nokta, tekellerin çı-
karları uğruna halkların iradesinin yokedilmesi
için her türlü terörün, şiddetin kullanılmasıdır.

Türkiye topraklarında yaşayan halklar olarak,
oligarşinin şovenist kışkırtmalarına “Kerkük’ü alır
petrol zengini oluruz” hayallerine, “Amerika Kürt
Devleti kurdurur, biz de yerimizi alırız” oyunları-
na **aldanmamalıyız**. Tüm bunlar Irak halkının te-
pesine yağdırılacak bombaları kabullenmemiz, se-
simizi çıkarmamamız içindir.

Hangi hesapla olursa olsun, halkların kanı üze-
rine inşaa edilen çıkarlar o halkı ahlaki olarak, si-
yasi kültürel olarak boğar, bitirir.

Bizim gündemimiz emperyalizmin ve oligarşi-
nin hesaplarının ötesinde **Amerikan işgaline ve
saldırganlığına** karşı nasıl ayağa kalkacağımız ol-
malı. Irak’a saldırı bütün Ortadoğu halklarına sal-
dırıdır. Meşru ve haklı olan biziz. Biz halkların
katledilmesine, milyonlarca Iraklının tepelerine
bombalar yağdırılarak yokedilmesine, Amerikan
saldırganlığının bütün dünya halklarını tehdit et-
mesine, iradelerini, geleceklerini yoketmesine
karşıyız.

Türkiye halkı olarak Amerikan saldırınlığını
TV’lerden izleyen mi olacağız, yoksa halkların
cephesinde mi olacağız? Çeşitli partiler, sendika-
lar, dernekler, odalar “Amerikan işgaline hayır”
diyor. Bunun pratikteki anlamı ne olacak? Bom-
baların birer birer düşmesi mi beklenecek, yoksa
salt bir siyasi tavır olarak sözde mi kalacak?

Tüm bu sorulara vereceğimiz cevaplarla yeri-
mizi Amerikan saldırınlığının karşısında, Irak
halkının yanında almak zorundayız.

Amerikan Halkı: “Uluslararası Terörist Bush”

Evet bu
slogan Ame-
rika’da gide-
rek artan
Irak’a saldı-
rıya karşı çı-
kan gösteri-
lerden birin-
de atılıyor.
Aslında bir-
çok gösteride atılıyor demek daha doğru.

Amerikan hükümeti, kendi halkından alıyor önce
cevabını. Yapılan bir araştırmaya göre sadece iki hafta
içinde 400’e yakın Irak’a saldırıya karşı gösteri ya ya-
pıldı ya da yapılma hazırlıkları sürüyor. Bu bile, başlığa
yazdığımız slogan bile Amerika ile halklar arasında iki
cephenin varlığını anlatmaya yeter. Buna Amerikan hal-
kının da en azından Irak özgülünde büyük oranda dahil
olması Bush’un yalanlarına inandırmak için yeni yön-
temler bulması gerektiğini gösteriyor.

Her gün onbinlerin sokağa döküldüğü yer elbette
sadece Amerika değil.

Türkiye’de şu ana kadarki en kitlesel eylemi İs-
tanbul barosu üyesi yaklaşık bin avukat gerçekleştirdi.
14 ekim günü İstanbul barosu önünden Taksim’e
kadar bir yürüyüş yapan hukukçular, “Amerika’nın
savaşına hayır” dediler. Çiçeklerle yazılmış “savaşa
hayır” çelenginin taşıdığı yürüyüşe cüppeleriyle ka-
tılan hukukçular, bütün dünyaya hukuksuzluğu daya-
tan Amerikan saldırınlığına karşı seslerini yükselttiler.
“Kahrolsun ABD emperyalizmi” sloganlarının atıl-
dığı eylemde yapılan açıklamada, hukukçular, “Irak’a
saldırılmasın, üsler kullandırılmasın” dediler. Ayrıca
Halkevleri 13 ekimde Taksim’de yaptığı gösteride
“savaşın suç ortağı olmayacağız” dedi.

Avustralya-Melbourne’de 40 bini aşkın kişi “**Pet-
rol İçin Savaşa Hayır**” sloganlarıyla yürüdü.

Fransa’da 10 bin kişi “Irak’ta savaşa hayır, Orta-
doğu’da barış ve adalet” pankartıyla yürüdü.

Geçtiğimiz ay sonu yarım milyon kişinin yürüdüğü
İngiltere’de ise 27 ekimde hayat tamamen duracak.
31 ekim genel direniş günü ilan edildi.

DEHAP'ı Engellemede Israr

Önce DEHAP'ın seçime alınmaması için YSK'ya başvuru, olmayınca mahkemeye suç duyurusu, bu da olmazsa kapatılma davası... Susurluk hukuku oligarşinin hizmetinde.

Polisin hazırladığı raporlarla, Yargıtay başsavcısı Sabih Kanadoğlu'nun DEHAP'ın seçime alınmaması yönündeki başvurusuna YSK olumsuz cevap vererek, seçime girmesine onay verdi.

Buraya kadar yaşanan gelişmeler biliniyor. Önceki sayımızda belirttiğimiz gibi bu girişimin hiçbir hukuki temeli olmayıp, tamamen siyasidir. Bu gerçek red kararı ile birlikte çok daha somut hale gelmekle kalmadı, aynı zamanda düzenin siyasi çıkarları için hukuku nasıl pervasızca kullanabileceği de bir o kadar netleşti.

Bu Yöntem Olmadı Yenisi Devrede

Seçime girme kararının açıklandığı akşamın hemen ertesi sabahı, yani önceden her türlü hazırlığın yapıldığı düşündürecek bir hızla, Sabih Kanadoğlu DEHAP'a karşı yeni hamlesini sahneye koydu. "Usulsüz belge düzenlemek" iddiasıyla dava açan Kanadoğlu, aynı zamanda bu da olmazsa sırada ne olacağını da açıkladı: *"DEHAP hakkında partiler kanunu nezdinde de inceleme başlattım."*

Parti satın alan ve nerede hangi teşkilatı kurduğu meçhul olan Cem Uzan'la uğraşmıyor, dörtte biri sanık ya da aranır durumdaki adaylarla uğraşmıyor, kırmızı bültenle aranırken aday olanlarla uğraşmıyor Kanadoğlu. Onlar rejim için tehlikeli değil çünkü!

Elinde hazır bekletiyor. "A planı", "B planı" diye ardı ardına devreye sokuyor. Hukuk mu bu? Hukukla alakasının olmadığı açıktır.

Mesela, Kanadoğlu dava açmak için neden

YSK'nın kararını bekliyor? Madem bir "belgede usulsüzlük" var, neden önceden açmıyor? Ya da DEHAP sanki yıllardır varolan bir parti değil de, yeni kurulmuş gibi anayasaya uygunluğunu araştırmak şimdi mi aklına geliyor?

Hukuk denilen mekanizma oligarşinin çıkarları için böyle **paçavra** haline getiriliyor. Susurluk devleti öncelikli DEHAP'ı seçime sokmamak, olmadığında ise, sürekli bir kapatma, engelleme havası yaratarak belirsiz içinde kitlelerin karşısında durmasını sağlamak istiyor. Genelkurmay'ın yargıtay başsavcısı aracılığıyla vermek istediği siyasi mesaj ise, hem DEHAP'a hem DEHAP'a oy verecek olanlara. **DEHAP'a**; bana hizmet etmezsen bu düzende sana yer yok derken, **DEHAP kitesine de**; boşuna oy vermeyin ne yapıp edip sistem dışı bırakacağım diyor. Bunun için üst düzeyde Sabih Kanadoğlu'nu devreye sokarken, daha yerel düzeyde de çeşitli basıklar uyguluyor. Mersin bunun en tipik örneğidir.

Mersin valisi Akif Tığ aracılığıyla hayata geçirilen kontra yöntemleri seçim sürecinde de DEHAP'a özel uygulamalarla kendini gösteriyor. Seçmen kayıtları sırasında onlarca muhtarın görevden alınmasının ardından, bu kez de DEHAP'ın irtibat ve seçim büroları açmasına izin verilmiyor. Diğer partiler için söz konusu olmayan yasa ve yetkiler, DEHAP'a karşı uygulanıyor.

Düzenin Demokratlarının Sevinci!

DEHAP'ın seçime sokulmaması tartışılırken, dikkat edin, kendine demokrat diyen hiçbir düzen partisinden bu ne saçmalık diyen olmadı. Gizliden gizliye bu yönlü bir kararın çıkmasının sonucu kendilerini üç beş oy geleceğini hesapladılar. Karar sonrası "sevindik" yollu açıklamalar tamamen ikiyüzlü ve sahtekarcadır.

Örneğin; **Deniz Baykal** *"memnun olduğunu"* açıkladı karar sonrası.

Seçim sathı mahaline girdik ya, yalan bol, hafızasızlık üzerine konuşmak gırla. Biz hafızaları tazeleyelim. Yıl 2001, seçim barajının düşürülmesi tartışılıyor, Baykal karşı çıkıyor düşürülmesine ve gerekçesini de şu sözlerle açıklıyordu:

"Barajın kaldırılması halinde siyasi sistem çok tehlikeli bir istikrarsızlığa sürüklenebilir. Çünkü Türkiye uluslaşma sürecini tamamlamadan bu baraj kalkarsa alt kimlikler siyaset yapma konusunda bir teşvik görmüş olacaktıdır." (Yaşadığımız Vatan Sayı 119, 17 Aralık 2001)

Kısaca, önce her türlü azınlığı, farklı kimlikleri halkları ezelim, asimile edelim, sindirelim, sonra barajı kaldırırız diyor Baykal. En bayağı ırkçılık üzerinden politika yapıyor, Susurluk devletine rüşünü ispatlamaya çalışıyordu.

Hangi Baykal gerçeği söylüyor acaba? Düzenin demokratlarının bir örneğidir Baykal ve türünden bol miktarda vardır ortalıkta.

Baskı Kararları Nerede Alınıyor?

DEHAP'ın seçimin dışına itilmesi kampanyasında görünürde, bir başsavcı, üç beş vali vs. adları geçiyor. Kınamalar, eleştiriler de özellikle DEHAP tarafından bunlarla sınırlı tutuluyor ya da kim olduğu belirsiz "güçler" ifadesiyle geçiştiriliyor. Sabih Kanadoğlu'ndan valilere, özel timcilere, DEHAP kitesine yönelik baskıları yaşama geçiren jandarmalara kadar tümünün bağlı olduğu ve emir aldığı bir "güç" var el-

bette. Ama bu ne belirsiz, ne de "derin devlet" misali soyut bir "güç"tür.

Sabih Kanadoğlu'nun bir sabah uyanıp DEHAP'a karşı savaş başlatma kararı almadığı, Ecevit'in "rejim için tehlike" açıklamasını da sırf siyasi hesaplarla yapmadığı açık.

DEHAP'a yönelik ne yapılıyorsa, karar mekanizmasında MGK vardır. MGK'da asıl söz sahibi olan **genelkurmay'da planlanıyordur.** Genelkurmay siyasi olarak bir bütündür ve "iyiler-kötüler" diye generaler arasında fark aramak beyhudedir. O rütbeye yükselmenin, o makamlara oturmanın şartı zaten, aynı deyimle söylersek "kötü" olmaktan geçer. DEHAP kitleleri doğru bilgilendirmek, eğitmek ve gerçekten mevcut statükoya karşı olduğunu göstermek istiyorsa, bunu seçim sürecinde de yaşama geçirmek ve "güçler" in kim olduğunu açık olarak ifade etmek zorundadır. "Özel savaş rantçıları" söyleminden, "DEHAP'ın seçime girmesini istemeyen güçler" e kadar gelen bu tarz değiştirilmelidir.

Hesap, düzenin asıl sahiplerini karşısına almaksa, böylece baskıların hafifletileceğiyse, yanılığının sonuçlarını illaki yaşamak gerekmiyor. Susurluk devletinin yukarıda dile getirdiğimiz DEHAP'a yönelik mesajı çeşitli biçimlerde verilmeye devam edecektir. Her türlü hukuksuzluk, gayri meşruluk devreye sokulacaktır.

ÖDP'nin Ortağı Konuşuyor!

ÖDP, bugünlerde HADEP ile neden ittifak yapamadıklarını açıklamakla meşgul. Bunun nedeni, sayfalarca yazılar yayınlanması, ÖDP yöneticilerinin her konuşmalarında bunun izahlarının yapılması ayrı bir konu.

ÖDP genel başkanı **Ufuk Uras** "ortağı" **Sema Pişkinsüt**'le birlikte Radikal gazetesini ziyaretlerinde yine bu konuda açıklamalarda bulundular. Uras, ÖDP-DY'nin kimseyle ittifak yapamayacak geleneğini ve tarihini bilmeyenlere masallar an-

latırken, "yeni ortak" Sema Pişkinsüt bakın ne demiş:

"HADEP kendine sunulan Türkiye partisi olanağını reddediyor. Çünkü Türkiye'den değil yurtdışından yönetiliyorlar." (17 Ekim 2002, Radikal)

İyi okuyun, bu sözler oligarşinin bir sözcüsünün devrimciler hakkındaki demagogilerinden biri değil. Üç milletvekili olarak ÖDP'li olan birine ait.

O üç milletvekili o meclis çatısı altında bulundukları süre içinde ne için, hangi hukuksuzluğa, hangi halka karşı çıkarı-

lan yasaya karşı muhalefet etmişler, ciddi girişimleri olmuş, meclis çatısı altındaki ötekilerden farklarını nerede koymuşlar da sen bunları partine aldın?

Oligarşinin klasik demagogilerini ilericilere, demokratlara karşı kullanan böyle bir kafayla hangi politikalar, hangi program temelinde anlaştın? Yoksa sözkonusu olan program şu bu değil de başka hesaplar mıydı?

Bunların cevabını ÖDP-DY'nin teorisyenleri vermelidir.

1
9
8
4

“Ateş düştüğü yeri değil, nereye düşerse düşsün hep bizi yakar”

(yüzlerce ölüm orucu direnişisinden biri)

1
9
9
6

Direnişimiz emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı.

Ama sanılmasın ki, bu sadece F tiplerinin sahibi onlar olduğu içindir.

Sanılmasın ki, ölümlerimizden onlar sorumlu olduğu içindir.

Sanılmasın ki, F tipleri IMF programının uygulanmasının önündeki engelleri kaldırma amaçlı yapıldığından dolayıdır.

Sanılmasın ki, F tipleri emperyalistlerin dünya halklarını teslim alma, devrimcileri yoketme politikasının Türkiye ayağını oluşturduğu için direnişimiz onlara karşıdır.

Evet bunlar var. Daha saymadığımız onlarca, yüzlerce nedenden dolayı direnişimiz emperyalizme ve faşizme karşı bir direnme savaşıdır.

Ama asıl olarak da, yukarıdaki sözle anlatılan kültürün, ideolojinin yokedilmek istenmesine, bu sözün anlattıklarının tam tersinin ülkemize, dünyaya hakim kılınmasına karşıdır direnişimiz.

Kapitalistlerin atasözü, “her koyun kendi bacağından asılır” ise, devrimcilerin, sosyalizmin atasözü de işte bu cümledir. Ölüm orucu direnişçilerimizin 2 yıldır yüzbinlerce

kez söylediği ve sözünün altına canıyla, kaniyle, eriyen hücreleriyle imza attığı bu sözdür.

Ölüm orucu direnişçilerimizden birine ait olan bu söz, 97 şehidimizden, sakat bırakılarak direnişin dışına düşürülen gazilerimizden, direnişi sürdüren ölüm orucu savaşılarımızdan bir başkası ya da tümü tarafından da söylenmiş olabilirdi.

Çünkü onlar halkın ocağına düşürülmek istenen ateşi kendi bedenlerini tuşturarak söndürmek isteyen bir kültürün temsilcisi. Çünkü onlar erittikleri hücreleriyle ateşi oksijensiz bırakan bir ideolojinin temsilcileri.

Emperyalistler halkımız (ve bütün dünya halklarını) kendinden başka kimseyi düşünmeyen, bencil, yoz, düşünmeyen, fedakarlık, bir düşünce için bedel ödemek nedir bilmeyen insanlar haline getirmek istiyor. Tüm halkı amaçsız, inançsız yaşayan sürüler haline getirmek istiyor. Böyle olduğunda sömürüye, zulme itiraz etmeyen, edemeyen insanları bölüp parçalayarak daha kolay yöneteceğini hesaplıyor.

İşte biz bu kültürün önüne cesetlerimizle bir barikat kurduk. Bu kültürün karşısına, “ateş nereye düşerse düşsün hep bizi yakar” diyerek çıktık. Katliamlar, acılar, işkenceler içinde de olsak; ateş Anadolu’nun bir köyüne düştüğünde biz yandık, Filistin’e düştüğünde de bizim yüreğimiz kavruldu.

Çünkü biz “dünyanın neresinde olursa olsun haksız yere patlayan tokatın acısını yanağında hisseden” CHE’nin soyundan geliyoruz.

2
0
0
0

2
0
0
2

direnme savaşı sürüyor 732. gün

bunlar bizi yönetebilir mi?

Yazı Dizisi
Bölüm 4

DYP

İşbirlikçiliğin Has Partisi DOĞRU YOL PARTİSİ

Seçimlere iki hafta kaldı. Seçim meydanlarında tüm düzen partileri atıp tutuyor. Meydanlarda bir kadın parti lideri de var. Kadını kadınlığından utandıracak bir kişilik. Türkiye’de **bacı, ana** kelimelerini bu kadar riyakarca, bu kadar sahtekarca kullanan bir başkasını bulmak zordur.

Gaflarıyla ünlü, ama onun çok daha önemli özelliği, suratından, kelimelerinden akan sahtekarlık. **“Gazanız mübarek olsun”** diye bitiriyor konuşmalarını; bayrak, ezan, dilinden düşmüyor; ama cebinde ABD vatandaşlığı pasaportu.

Halka, basına, şu veya bu kuruluşa verdiği hiç bir sözü yerine getirmemiş bugüne kadar. Ama pişkin; iki anahtar vadetmişti önceki seçimlerde, şimdi mavi kart vadediyor. Yalan olduğunu kendisi dahil, herkes biliyor.

Ancaaaak; işte böyle bir kişiliğin yö-

LİDERİ

"İstanbul'un Gülü"

Çok fazla söze gerek yok.

- **Yalancı değil! Yalan ötesi...** Sözleriyle, yüzleriyle, mimikleriyle, hayatıyla, politikalarıyla RİYAKARLIK TİMSALİ!

- **İşbirlikçi, Amerikancı değil! DAHA ÖTESİ.** Çünkü yeminli (Her koşulda ve ortamda ABD’nin çıkarlarını gözetmeğine dair taahhütte bulunmuş) bir Amerikan vatandaşı.

- Türkiye Cumhuriyeti’nin 1950’lerden bu yanaki

nettiği bir parti, bu ülkede defalarca iktidar oldu, yönetti, ve hala yüzde 5-10 arası bir oy oranına sahip.

Çiller ve partisinin, kadrosunun, onyıllardır düzene yaptığı hizmetlerin karşılığı olarak, hala oligarşi tarafından desteklenen bir partidir. Emperyalizmin ve oligarşinin güveneceği bir kadrodur. Bu güveni(!) nasıl kazandıklarının cevabı da, DYP’nin tarihindedir.

Doğru Yol Partisi (DYP), 20 Mayıs 1983’te kuruldu: Ancak DYP’nin tarihi, 1983’ten başlamaz. AP’ye ve onun öncesi DP’ye kadar uzanır. 1983’te DYP’yi kuranlar, Demirel’in Adalet Partisi’nin kadrolarıdır. DYP’yi asıl örgütleyen ise, yasal olarak “yasaklı” durumda bulunan Demirel’den başkası değildir.

Amerikancı Menderes, Morrison Süleyman ve ABD vatandaşı Çiller, bu çizgide bir devamlılık oluşturuyorlar. Politikalarında temelde bir değişiklik olmamıştır o günden bugüne.

DP-AP-DYP’nin değişmez hizmetleri

Adnan Menderes’in Demokrat Partisi, 1950-60 arasında, Türkiye’nin tamamen ABD’ye bağımlı hale getirildiği dönemin iktidarındır. Menderes, Türkiye’nin yeni-sömürgeleştirilmesinin mimarıdır.

1961’de Menderes’in asılmasının ardından, DP’nin devamı olarak Adalet Partisi kuruldu. AP’nin başına geçen Demirel de emperyalizme ve işbirlikçi oligarşiye hizmet etmeyi sürdürdü.

Demirel’in 1967’de uygulamaya koyduğu **“ikinci beş yıllık kalkınma planı”**nın ana başlıkları, kimseye yabancı gelmeyecektir. Demirel’in, bu

tüm başbakanları Amerikancıdır. Ama Çiller, bunun da ötesinde **Amerikan pasaportuna sahip ilk başbakandır**. CIA ajanı olduğu ve CIA’daki “kod adı”nın **“İstanbul’un Gülü”** olduğu açıklanmış, ne kendisi, ne CIA yalanlamamıştır.

- ABD Başkanı Clinton elimi tuttu diye bundan haz

alıp övünecek kadar ahlaksız, faşist katil ÇATLI’yı “şerefli” olarak ilan edecek kadar halk düşmanı!

- Sahip olduğu servetin kaynağını açıklayamayan bir hırsız!

- Bayrak, ezan, kadınlık, analık, herşeyi istismar edebilecek tıynetle bir tıynetsiz!

planla gerçekleştirmeye çalıştığı şunlardı: “Özel teşebbüsün (yani işbirlikçi tekelci burjuvazinin) desteklenmesi, müttefik ülke kuruluşlarının yatırım yapmaya özendirilmesi, sermaye gruplarına vergi indirimleri, teşvik kredileri, gümrük bağı-şıklığı tanınması... Bunların hepsi, bugün IMF'nin istekleri arasındadır. Onyıllardır, tüm iktidarlar, bunları yapıyor zaten. Ama tabii IMF, bunların hep daha fazlasını istiyor.

AP'nin ve DYP'nin, Demirel'in ve Çiller'in iktidarlarında, varsa yoksa “**özel teşebbüsün ve yabancı sermayenin**” çıkarları gözetilmiştir.

Çiller, şimdi meydanlarda ne diyor olursa olsun, eskaza hükümet koltuklarına oturursa, yine o kesimlerin çıkarlarını gözetmeye devam edeceği, geçmişinden bellidir.

DYP çizgisi, tarihi boyunca, faşistlerin, gericilerin hamisi, faşist terörün teşvikçisi olmuştur

12 Mart darbesiyle iktidardan uzaklaştırılan Demirel, 1975'te yine iktidardadır. Seçimlerden birinci parti olarak çıkan CHP'dir ama o da tek başına hükümet kuracak çoğunluğa sahip değildir. Sonuçta AP, MHP, MSP, CGP'nin katılımıyla **1. Milliyetçi Cephe (MC)** hükümeti kurulur.

5 Haziran 1977 seçimlerinden sonra CGP dışında bu koalisyon devam eder. **2. MC** kurulur.

MC iktidarlara dönemi, halka karşı saldırıların alabildiğine azgınlaştığı, MHP tarafından organize edilen faşist terörün hemen her yere yayıldığı bir dönemdir. Faşist örgütlenme ve faşist terör, Demirel'in onay ve himayesindeydi. Devlet kadrolarının faşistleştirilmesi, onun gözetiminde gerçekleştirilir. Faşist terör, hergün sokaklarda 5-10 can alırken, Demirel ünlü “**bana milliyetçiler suç işliyor dedirtemezsiniz**” sözünü söylemektedir.

Aynı kadro, 1991'de iktidar olduğunda, bu kez, İstanbul, Ankara, Adana sokaklarında **ölüm mangaları**, Batman, Diyarbakır sokaklarında **Hiz-bullahçı katiller**, kırsal alanda **korucu çeteleri**, can almaktadır. Faili meçhuller, kayıplar, işkenceler, Türkiye tarihindeki en üst boyutuna varmıştır.

DYP çizgisi, MHP'yi himaye eder, Refah'la da ittifak yapar, Hizbullahı'da, korucuları da kullanır. Çünkü bu kadro için önemli olan, emperyalizmin ve oligarşinin çarklarının dönmesidir. Bunun için “**ne lazım gelirse**” yapmaktan kaçınmazlar.

Katliamlar gerekirse katliamların, hatta savaş gerekirse, savaşın savunucusu olurlar. DYP'yi “**oligarşinin has partisi**” yapan da bu özelliğidir.

Çiller'in “A Takımım” dediği kadronun içinde her dönem, Mehmet Ağar, Necdet Menzir, Hayri Kozakçıoğlu, Saffet Arıkan Bedük gibi **kontra şeflerinin** varoluşu da oligarşinin bu partiye niye güven duyduğunu açıklamaya yeter.

24 Ocakların, 5 Nisanların, Soygunculuğun Partisi DYP

1970 sonlarında, AP-Demirel iktidarının yönetiminde sivil faşist terörle ve devlet terörüyle halkın sindirilmek istenmesinin nedeni, uygulamaya konulacak olan ekonomik programdı.

IMF devalüasyonlar yapın der; Demirel yapar. 1977 Ağustos ve Eylül'ünde TL'nin değeri dolar karşısında önce % 4.5 sonra % 10 düşürülür. Her türlü mala **% 100** zam yapılır. **Yatırımlar durdurularak dış borçlar ödenmeye başlanır** (aynı bugün yapıldığı gibi).

Demirel, 78'de bir ara hükümetten uzak kalır. 79'da yeniden koltuğa oturur. IMF programını uygulamaya kaldığı yerden devam edecektir. IMF bu kez kapsamlı bir paket dayatmıştır. Türkiye'yi emperyalizmin açık pazarı haline getirecek, tabii halkı daha da yoksullaştıracak olan **24 Ocak kararları** alınır. Mimar Demirel'dir.

Demirel de bu programın

Kimliği

Her AP-DYP iktidarı, kanla, katliamlıklıkla, soygunda sınır tanımazlıkla geçmiştir tarihe. **Halk düşmanı** olduğunu sayısız kez kanıtlamıştır.

Susurluk'u en açıktan savunan partidir.

Kadroları Susurlukçulardan oluşur. Bu seçimlerdeki adayları arasında da polis şeflerinden korucubaşlarına kadar, Susurluk temsilcileri vardır. Bunun yanında, tekellerin, toprak ağalarının, tüccarların temsilcilerinin yeri de sabittir tabii ki.

Yalanda, demagojide sınır tanımaz.

Bu parti, gözükara Amerikan uşaklığının ül-kemizdeki baş temsilcisi gibidir. Amerikan şap-kası giyip, **ABD'nin yanında her savaşa** katılma-ya hazırdır; halktan kaç bin kişinin öleceği um-runda bile değildir.

“normal koşullarda” uygulanamayacağını bilir. Daha çok, daha açık bir terör rejimi lazımdır. Demirel de ordunun yönetime el koyacağı bir **açık faşizm** istemekteydi ama tabii Demirel, cuntanın iplerinin kendi elinde olması hesabını yapıyordu. Bu noktada yanıldı. 24 Ocak kararlarını uygulamak üzere, halkın devrimci mücadelesini bastırmak için 12 Eylül yönetime el koyduğunda, Demirel’e de şimdilik sana ihtiyaç yok denildi.

12 Eylül Cuntasından sonra, emperyalizmin ve oligarşinin hizmetkarlığını bir dönem ANAP yürüttü, DYP, Demirel’e cuntanın koyduğu siyaset yasağını kaldırmak için bir dönem **“demokrasi havariliğine”** soyunmuş, **“konuşan Türkiye”**yi savunmuş olsa da, 1991’de yeniden iktidar olduğunda, hem kan dökücülüğünden, hem de emperyalizm hizmetkarlığından hiç bir şey kaybetmediğini gösterdi.

Bir yandan, kontrgerillanın yönetiminde katliam, infaz, kayıp, faili meçhul politikalarına hız verilirken, halkı sindirmek için yeterince kan döktüğünü düşündükleri noktada da, IMF talimatıyla hazırlanan 5 Nisan Kararları çıkarıldı.

5 Nisan kararlarının özü de, hem 24 Ocak kararlarına, hem Ecevit hükümetinin uyguladığı IMF programına benzerdi. Hak gaspları, zamlar, işten çıkarılmalar, özelleştirmeler birbiri peşisıra dizilmişti.

1999-2002 Türkiye’inde Çiller-DYP iktidar olsaydı, yapacağı, DSP-MHP-ANAP iktidarının yaptığından farklı bir şey olmayacak, IMF talimatlarını bu kez o yerine getirecekti.

Yarın iktidar olursa, yine aynısını yapacak!

Oy vermeyin, hesap sorun!

Özetle, anlattığımız parti ve lider; koltuk için halka **vadetmeyeceği hiçbir şey** olmayan bir parti ve lider, koltuğa oturduktan sonra da, emperyalizme ve oligarşiye hizmet için **halka karşı yapmıyacağı hiçbir şey** olmayan bir parti ve liderdir. 1991 seçimlerinde, karakolların şeffaflaşacağını vadeden de, iktidara gelince “polisimizin elini soğutmayın” diyen de aynı partidir.

Çiller ve DYP kadroları, oy verilecek değil, sadece hesap sorulacak politikacılar. MGK emrinde yapmadıkları katliam, başvurmadıkları kontra yöntemi, ve yapmadıkları hırsızlık kalmamıştır. IMF adına halkı soyarken, kendi ceplerine de atmaya ihmal etmemişlerdir. Lüks ve sefahat içinde yaşayıp, meydanlarda yoksulluk edebiyatı yapan bu ikiye bölünmüş oy verilmez, sadece iki yüzüne de tükürülür.

ATP, DTP

3 Kasım seçimlerinin en önemli özelliklerinden biri de, partiler arası ittifakların, hemen hiç bir seçim döneminde olmadığı kadar gündemde olmasıydı. Çünkü, birkaçı hariç, tüm düzen partileri, iyice teşhir olduklarından, baraj kaygısından daydı.

Çiller de bu kaygıyla kendine iki “müttefik” buldu.

Bunlardan biri, MHP’de istediği yeri bulamayanca ayrılıp başka bir parti kuran, Alpaslan Türkeş’in oğlu **Tuğrul Türkeş**’ti.

Çiller’in diğer “müttefik” ise, ilk geldiği dönemde burjuva medyada bol bol parlatılan Demokratik Türkiye Partisi’nin Genel Başkanı, Amerikan referanslı **M. Ali Bayar**’dı.

Tuğrul Türkeş’in Aydınlik Türkiye Partisi(ATP)’nin ne kadar parti olup olmadığı bile meçhuldür. Ama meçhul olmayan, Türkeş’in faşistliği, Amerikancılığı, Susurluk savunuculuğudur. Bunlar da onun Çiller’le ittifak yapıp bir koltuk kapması için yeterlidir.

M. Ali Bayar açısından bakınca ise, burjuva politikacılığının koltuk uğruna ne kadar ilkesiz, belkemicsiz, çıkarıcı, bencil olduğunun en açık örneklerinden birini görürsünüz.

Doğan Medya tarafından adeta *“Amerika’dan ülkeyi kurtarmak için gelen adam”* havasında pazarlanan M. Ali Bayar, koltuk için, kişisel kariyeri için, en başta kendi partisini satmakta bir an bile tereddüt etmedi.

Koltuk ihtimali İsmail Cem’in YTP’sindeyken oraya döndü, o kapı kapanınca, kendini Çiller’in kucağına attı. Bu karakteriyle Çiller’le ittifak yapması hiç zor değildi tabii. Çıkarıcılık, ortak karakterleriydi.

Demirel tarafından kurdurulan DTP, oligarşinin “kadro partisi” olma rolünü üstlenmek istemiş ama olmamıştır. Çünkü, tüm düzen partileri, IMF’ye MGK’ya hizmette birbirleriyle yarış halindedirler; oligarşi eski, yıpranmış kadrolar yerine yenilerini, daha sinsilerini, kitleler üzerinde belli etkisi olup, onları oyalayabilecek, tepkilerini yatıştırabilecek kapasiteye sahip olanları tercih etmektedir.

Aysel Çelikel Ne Yapmak, Ne Söylemek İstiyor?

“Tarafsız” bakan olarak atanan Adalet Bakanı Aysel Çelikel 9 ekim tarihli yeni bir genelge yayınlarak devletin göstermelik genelgeler politikasını hemen çok iyi öğrendiğini ispatladı. Devrimci tutsaklar, Ağar genelgelerini boyayıp yeniden satmaya çalışan Şevket Kazanları, Oltan Sungurlu’nun genelgelerini aynı manevralarla yeniden piyasaya süren Mehmet Topaçları gördü. Bu oyunlar ucuzdur, basittir, ancak oynayanın kendini aldatmasından başka hiçbir işe yaramaz. Sadece bu isimlerin yanına bir de Aysel Çelikel eklenir.

Aysel Çelikel’in aynı mantıkla hazırladığı genelge özetle ne diyor bakalım:

Baroların “üç kapı üç kilit” önerisine karşı Sami Türk tarafından çıkarılan ve komisyon tarafından seçilecek 10 kişinin haftada 5 saati geçmeyecek şekilde görüşmelerine olanak tanıyan genelgesindeki bir koşulu kaldırıyor. O da, bu 10 kişi arasında olabilmenin, “eğitim, spor, meslek kazandırma ve iş yurdu çalışmaları ile diğer sosyal ve kültürel faaliyetlerden en az birine katılma” koşuluna bağlanmaması bölümünü.

Yani **genelge ile ne tecrit, ne tredman konusunda atılan bir adım, ciddiye alınacak bir ilerleme söz konusu değildir.**

Çelikel’in öğrendiği bir şey daha olmuş, ki onu da genelgesinden öğrenmiş olduk. Direniş karşısında

Çelikel’in “Devrimi”

Adalet Bakanı Aysel Çelikel, AB ilerleme raporunda dile getirilen yaygın ve sistematik işkence ifadesine itiraz ederek, bunun abartılı olduğunu, işkencenin sistematik olmadığını söyledi. Bununla kalmayan Çelikel, “1999’dan beri üç anayasa değişikliği yapıldığını örnek vererek, **“Türkiye’nin bir devrim hareketinin içinde olduğunu söyleyebilirim”** dedi.

Devrime bakın! Bir hukukçuya, o meşhur anayasa değişikliklerinin bir verip üç alan bir kafa yapısının ürünü olduğunu, bunun defalarca kanıtlandığını mı anlatalım, yoksa devrimin ne anlama geldiğini mi? Gerek olduğunu da sanmıyoruz, hukuk profesörü Aysel Çelikel’in bunları çok iyi bildiğine eminiz.

geri adım attığında, direnişi kırmak için manevra yapmak zorunda kaldığında, ya da başka hesaplarla geri adım olarak algılanacak bir pratiğin olduğunda bunu **taviz** diye nitelemeyeceksin. Ya ne diyeceksin? Mesela Aysel Çelikel’in açıklamasındaki gibi, **“hükümlü ve tutsukluların ortak alan aktivitelerine katılımı hususunda kaydedilen ilerleme nedeniyle”** gibi uydurma bir gerekçeye dayandıracaksın.

Nasıl ilerlemiş? Kimler katılıyormuş bu “sosyal aktivitelere”? Üç beş itirafçı ve mafyacı dışında kimseyi sayamayacağı aşikardır.

Bu Direniş Oyalama, Aldatma Manevralarını Çok İyi Tanır

2 yıldır devletin onlarca manevrasıyla karşı karşıya kaldı direniş. Denilebilir ki, direnişi kırmak, oyalamak, kamuoyunu etkilemek ve aldatmak için denenmedik yol-yöntem, manevra kalmadı. Ama bunların hiçbirisi ne tutsakları etkiledi, ne de direnişin iradesi üzerinde en küçük etkide bulundu. Sadece karışık kafaların billurlaşmasını sağladı, o kadar.

Sami Türk’ün 9 Aralık manevrasından, tahliyeler manevrasına kadar hiçbirisi direnişin iradesini kıramadığı gibi, gerçeklerin üzerinin örtülmesine de yaramadı.

Gerçek; **F tiplerinde sorun, tredmandır, tecrittir.**

Genelge Tecriti Kaldırıyor Mu, Tredmana Son Veriyor Mu? Gerisi Boştur!

Sorun budur. Genelgenin bu haliyle tecriti, tredmanı kaldırmadığı açık. Manevra o kadar zayıf ki, hafta beş saatlerle, katliamcı, işkenceci kafaların belirleyeceği 10 kişilerle uğraşıyor. Burjuva basını bile inandırmadığını görmüş olmalı Adalet Bakanı.

Aysel Çelikel, kendisiyle görüşmeye giden ailelere, tecritin kaldırılmasını isteyen kurum ve kişilere ve her fırsatta basına; “üzüldüğünü, vicdanı sızladığını, direnişi bırakmaları gerektiğini” söyleyip duruyor.

Israrla söylemediği şey, bütün dünyanın gördüğü bildiği tecrite karşı olup olmadığı. Çelikel önce bunu bütün kamuoyuna açıklamalıdır.

“Tecrit yok, kendi kendilerini tecrit ediyorlar” gibi ucuz yollu demagogileri kendi hukukçuluğuna yakıştırmakta sakınca görmeyebilir, ama hiç kimse için inandırıcı olmadığını umarız anlamıştır. Bu demagogilerle kendisini yıpratmaktan, ölümlerle omzunun daha da ağırlaşmasını sağlamaktan, dünyayı kendine güldürmesinden başka bir sonuç yaratması mümkün değildir.

Tecrite Karşı Mısın? Tredman’a Karşı Mısın?

Söylediğimiz gibi Adalet Bakanı Aysel Çelikel önce bu sorulara cevap vermelidir. Tredmana ve bunun bir parçası olarak uygulanan tecrite, yani insanların düşüncelerinin ıslah adına zorla değiştirilmesine, tutukluların dayanışma içinde yaşamasına yalan ve demagogilerle yasaklar konulmasına, savunma hakkının engellenmesine, bütün halk kesimleri gibi örgütlü olma hakkının yokedilmek istenmesine karşı mı değil mi?

Yok ben, devlet ne derse onu savunurum, daha önce savunduklarımı da gerekirse değiştiririm deniyorsa, zaten orada bir hukukçuluktan, bilim insanı olmaktan söz etmek mümkün değildir. Direnişin karşısından Sami Türk kaldırılmış Aysel Çelikel oturulmuş, arkadan aynı teyp dinletiliyor demektir.

Aysel Çelikel de bütün halkın devlet gibi düşüncesini, muhalif hiçbir düşüncenin olmamasını istiyor, o koltuğa da bunu ispat ederek oturtulmuş demektir. Sorular açık ve nettir, cevaplar da artık komediye dönüşen demagogilerden çıkılarak net olmak durumundadır.

Direniş küçük hesaplarla yapılan manevralar sürecini çoktan aşmıştır. Kararlılığını, politik iradesini bütün dünyaya ispatlamıştır. Çelikel’in aynı süreci yeni baştan yaşamak, ya da seçim yaklaştı nasılsa gideceğim diyerek zaman kazanmak gibi hesapları varsa, elbette oyunu oynamaya devam edebilir. Direniş bu oyunlara dönüp bakmayacaktır bile. 8 mevsimdir direniyoruz, gerekirse 8 mevsim daha direneceğimizi bütün dünya çok net görmüştür.

GENELGE KOMEDİSİ

Düşünün ki;

Asık suratlı üç adam önlerine listeleri, dosyaları almış kırmızı kalemle çiziktiriyor. Ahmet’i, Mehmet’i, Hüseyin’i, Kemal’i, Burhan’ı, Taner’i, Bora’yı, Salih’i, Halil’i, Cevdet’i alıp spor salonun ortasındaki iki masaya karşılıklı dizin sohbet etsinler. diyor ortada oturanı. Sonra dönüp yeniden sayıyor, aman yanlışlık olmasın diye. 1, 2, 3.. 10. tamam 10 kişiyi geçmemiş diyor.

10 kişi getiriliyor spor salonuna teker teker. Yol boyunca kimseleri görmesin diye bütün işleyişin durdurulması, hücre kapılarının sıkı sıkıya örtülmesi de unutulmuyor.

Bir masa ve beş bir yanda beş öte yanda 10 kişi. Masaların başında kulaklarını dört açmış dört gardiyan.

Haydi konuşmaya başlayın. Süreniz bugünkü 1 saattir. Geri kalanına yarın devam edeceksiniz.

Konuşmaya başlıyorlar, kimbilir belki birbirlerini daha önce tanımayıp kırmızı kalemin yanına getirdiği 10 kişi birden.

“Devrim...”

O kelime yasak, konuşmayın.

“ölüm orucu...”

O da yasak kullanmayın.

“zorla müdahale...”

Yassahh.

“sansürlenmiş mektuplar, tecrit...”

İri yarı olanı müdahale ediyor; zamanınız doldu susun, hücrelere!

Ne mi bu anlattığımız?

Önce Sami Türk’ün çıkardığı, sonra da Aysel Çelikel’in üzerine cila sürüp satmaya çalıştığı Adalet Bakanlığı genelgesinin uygulandığından bir kesit sadece. Belki biraz karikatürize ettik, ama gerçeğinin en az bunun kadar komedi olduğundan emin olabilirsiniz. “Bakın sosyal alanlara çıkıyorlar” diyebilmek için, aylar önce Kandıra F tipinde spor salonuna çıkarılan üç kişiyi haydi spor yapın diyen kafa hala hapishaneleri yönetiyor. Ondan daha mı fazla karikatürize?

"Hangisi benim infazım?"

(Bilgesu Erenus

TAYAD Kurultayı'ndaki konuşmasından)

... İki yılı aşkın bir süredir, içerde ya da dışarıda olmamız fark etmiyor, tecritteyiz!

Hapishaneler ve aydın konusuna işte bu noktadan yaklaşmak istiyorum, yani, dışarıdaki aydınlarla yönelik, tecrit, yalıtım...

Tecriti yalıtımı, bize dayatan artık hiç kuşkomuz yok ki, iyice dizginlerinden boşalan ABD güdümlü tekeller dünyasıdır. ... Küreselleşmenin emirlerine sunduğu, IMF, Dünya Bankası, Birleşmiş Milleler türünden saldırgan kurumların yedeğindeki burjuvazi çareyi içerde ve dışarda boyun eğmeyen aydını, yalıtıma almakta buldu, islah diyordu, hiçbir değeri olmayan kendi yoz değerlerini dayatacak, böylece bizi, bizden edip, **kimliklerimizden, düşüncelerimizden, kişiliğimizden vazgeçirecekti**. Bütün bunlar giderek artan sömürünün açlığını ve işsizliğin üzerini örtmek adına yapılıyordu. Böylece her türden muhalefete karşı tedbir anlamında örüldü F tipi hücreler, ama, burjuvazi hala rahat değil görüyorsunuz işte, hala yüreği ağzında, hala korkuyor, çünkü hapishanelerde, ısıtmayı ve ısıtmayı sürdüren aydınlar, gençlerimiz, ölüm orucu direnişiyle ısıtmayı uğruna ölümü de göze alabileceklerini bütün dünyaya hem de akıl almaz bir sansüre karşın, duyurup kanıtladılar.

Ölüm orucu direnişisine, canları pahasına destek veren bir avuç tutuklu yakını, emekçi aydın dışında, ya biz, yalnız yazar, çizer, bilim insanı değil,

Sistem bunu başardı, belkide biz hepimiz şartlı infazı yaşıyoruz topluca. Hapiste hücrede yatmaktan çok daha beter bu infaz. İnsanı kendi benliğinden ediyor, ikiye bölüyor, düşüncelerinden vazgeçmeyi, işbirliğini, itirafçılığı, dalkavukluğu gerektiriyor, aman ha, bu tür insanlar, ister bilim insanı-sanat insanı, ister işçi, işsiz, öğrenci, köylü, öğretmen, doktor, hemşire, mühendis, mimar, bürokrat, her ne olurlarsa olsunlar, ne ıştır ne de ısıtılabilirler artık, topluma zararları dokunmasın diye, bence kendilerine bir duvar dibinde tek ayak üstü durma cezası versinler, bizden uzak olsunlar aman ha!

mesleğimiz her ne olursa olsun biz dışarıdaki aydınlar, bu son iki yılda neyi nasıl yaşadığımızın farkındamıyız? Hadi tıpkı Enver Dedeyle, torunu İdil gibi biz de bir oyun başlatalım aramızda? Ben bu oyuna "hangisi benim infazım?" adını takıyorum. Ya da "infazlardan infaz beğen" oyunu da denilebilir.

Dünya genelinde baktığımızda hapishanelerde dört ayrı infaz sistemi uygulanıyor. **Birincisi** bizim koğuş dediğimiz topluluk sistem, suçlu sayılanlar gündüz ve gece bir aradadırlar.

Biz dışarıdakiler peki, istersek gece ve gündüz birarada olabiliriz. Görünürde hiçbir mani yok, ama olabiliyoruz, ne yazık ki, bizi hem doğadan hem de **birbirimizden kopardılar**. Hapishanede değiliz ama gerçekten özgür müyüz? Bir şişenin içindeki özgürlük özgürlüğümüz, tıpasını zorlamamıza izin verilmiyor, bizim de zorlamaya sanki pek niyetimiz yok! Ölüm oruçları direnişi süresince, akıl ve vicdan arasındaki git-gellerimizle tam olarak yenisebildiğimiz söylenebilir mi? Ortak bir iktidar perspektifimiz var mı? Geniş bir sol yelpazede örgütlenmedik mi? Sınıf bakışımızın giderek silinmesi ise ayrı ve yakıcı bir gerçek.

Oyun da olsa, bu infazı kendine layık görenler kimler diye sormuyorum, hayır ama siz kendi adınıza düşünmeyi sürdürün lütfen...

İkinci infaz sistemi, 1970 yılında ilk kez Franklin, hani şu, Amerika'nın ünlü bağımsızlık ve Özgürlük sembolü bilim ve devlet adamı, aynı zamanda mucit ve tüccar, Benjamin Franklin tarafından evet, Philadelphia ve Pennsylvania'da uygulanandır; Franklin sisteminde suçlu sayılanlar tek başlarına bir hücreye kapatılırlar. Franklin yalnızca paratonerin mucidi değil, Amerikanizmin ilk hücrelerinin de mucidi olduğunu doğrusu bende bilmiyordum, yeni öğrendim ve demek ki Franklin'in bu sistemi **ikiyüzzelli yıl sonra**, hapishanelerde modernleşme adına sömürgeleştirilen ülkemize ihraç edilip Avrupa tipi, F tipi deniyor...

Biz dışarıdakiler peki? F-Franklin hücrelerinde değil miyiz sanki? Gizlemeye gerek yok, kimilerimiz için bu bir yaşama biçimidir artık, eskiden reddedik, bize değmeyen yılını, değmiyor sanıp, yüz-

yıl yaşamasına göz yumar hale geldik.

Oyun da da olsa bu infazı kendine layık görenler kimler diye sormuyorum, hayır, ama siz kendi adınıza düşünmeyi sürdürün.

Dünya genelinde hapisanelerde uygulanan **üçüncü** infaz sistemi , yine ilk kez Amerika'da uygulanmış. Hükümlüler gündüz toplu halde, dikkatinizi çekiyorum toplu halde ama hiç konuşmadan, hiç konuşmadan evet, çalıştırılıyorlar, gece ise tek tek hücrelere kapatılıyorlar, sanırım **biz dışarıdakiler için en yaygın infaz** sistemlerinden biri de bu olsa gerek, çocukluğun nafakası, ekmek parası, kişisel güvenlik derken, eskiden reddederdik, her koyunun kendi bacağından asılmasına göz yumar hale geldik. Aramızda konuşmayı yasakladılar, sanki bizim de iyice sığılan üç beş konunun dışında konuşmaya pek niyetimiz yok.

Oyun da da olsa, bu infazı kendine layık görenler kimler diye sormuyorum. Hayır ama siz kendi adınıza da düşünmeyi sürdürün.

Hapishaneler için **dördüncü** infaz sistemi, İrlanda'da doğmuş ve bugün dünyanın pek çok yerinde uygulanıyor. Hükümlü önce geceli ve gündüzlü hücreye kapatılıyor, insansızlığın canına tak ettiği bir an-

da, topluluk sisteminin uygulandığı bir cezaevine gönderiliyor, davranışlar sistemden yana bir düzelmeye kaydettiği zaman ise şartla serbest bırakılıyor.

Şartla serbest... Sistem bunu başardı, belkide biz **hepimiz şartlı infazı yaşıyoruz topluca**. Hapiste hücrede yatmaktan çok daha beter bu infaz. İnsanı kendi benliğinden ediyor, ikiyüzlülüğü, düşüncelelerinden vazgeçmeyi, işbirliğini, itirafçılığı, dalkavukluğu gerektiriyor, aman ha, bu tür insanlar, ister bilim insanı-sanat insanı, ister işçi, işsiz, öğrenci, köylü, öğretmen, doktor, hemşire, mühendis, mimar, bürokrat, her ne olurlarsa olsunlar, ne işir ne de işitabilirler artık, topluma zararları dokunmasın diye, bence kendilerine bir duvar dibinde tek ayak üstü durma cezası versinler, bizden uzak olsunlar aman ha!

Oyun da da olsa, bu infazı kendine layık görenler kimler diye sormuyorum, hayır ama siz kendi adınıza da düşünmeyi sürdürün.

... Gencecik bedenlerini bir tokat gibi biz dışarıdaki aydınlar adına da burjuvazinin suratına çarparak anıtlaşan gençlerimiz boş yere ölmüş olamazlar. Yoksa çok yakında İdil çocukların yüzüne bakamaz duruma geleceğiz...

Bütün halka tredman

- F tipindeki Türkiye -

Tredman, "tedavi" anlamına gelen İngilizce treatment kelimesinden türetilen ve infaz dilinde "ıslah etme" anlamında kullanılan bir kelime. Ama o artık alelade bir kelime olmanın ve sözlük anlamının çok ötesinde bir anlam yüklenmiş durumda. F tipi hapishanelerle birlikte halkımızın gündemine giren tredman halen F tiplerindeki direniş karşısında uygulanılmasında devletin zorlandığı, devrimci irade karşısında sonuçsuz kalan temel politikanın da adı.

Buna göre, herhangi bir haktan, ister yasal, ister meşru en küçük bir haktan, "imkandan" yararlanmak "koşullara" bağlanmıştır. "Koşulların" tümünün varıp dayandığı nokta ise tredmana karşılık vermiş olmak. Yani ıslah olmuş olmak. Daha düz bir ifade ile, bırakalım muhalif olmayı, muhalif düşüncelerinden dahi vazgeçmiş olmak. Bunun devlet tarafından dile getiriliş biçimi; "ya benim gibi düşünürsün, ya da yokolursun" dur.

Bu politikanın, dolayısıyla F tiplerinin sadece dev-

rimci tutsaklara değil, bütün halka saldırı olduğu gerçeğinin bir yanı emperyalist saldırının bir parçası olmasıysa bir yanı da işte burada anlamını bulur.

Sanatçı Bilgesu Erenus'un "düşünün" diyerek, 4 temel infaz biçiminden hareketle anlattığı da özünde budur.

Düşünelim;

hayatın her alanı "koşullarla" çevrilmiş durumda. Düzenin bazı imkanlarından yararlanmak için "uslu vatandaş" olduğunuzu kanıtlamak zorundasınız. Bazen bu da yetmez, işbirlikçi olmanız dayatılır. Düzenin imkanlarını bırakın en doğal haklarınızdan yararlanmak için de aynı koşullar karşınıza çıkar. Hatta hapse atılmamanın kendisi, size düzen tarafından sunulmuş bir ödül; tabii rehabilite edilmiş olmanız koşuluyla.

Düşünelim;

bir talebinizi dile getirmek, sesinizi duyurmak için

yasalarda belirtilen ve “serbest” olduğu söylenen gösteri ve toplantı hakkınızı kullanmak istiyorsunuz. Bir defa sesinizi duyurabileceğiniz bir yerde yapamazsınız. Dile getireceğiniz talep düzen için tehlike görül-meyecek, yani zararsız olacak. Bu da yetmez slogan atmayacaksınız, o da yetmez basın bildirisini okumayacaksınız... Bu böyle uzayıp gidiyor ve bilinir ki, bun-ları biz karikatürize etmiyoruz, her gün yaşanıyor ne-redeyse. Ama düzenle herhangi bir çelişkiniz yoksa, “uslu vatandaş” iseniz, hatta MHP, BBP, ANAP, DYP vb. bir partiden iseniz, istediğiniz gösteriyi, hem de bir saat önce başkalarının yerlerde sürüklendiği bir yerde yapabilirsiniz.

Düşünelim;

Mahallenizde veya işyerinizde, köyünüzde kendi sorunlarınıza çözüm bulmak, en basitinden yol su elektrik gibi sorunlarınızı çözmek için biraraya gel-mek, örgütlenmek istiyorsunuz. Bir kere aranızda “yasadışı örgüt mensubu bulunmadığını” ispatlamak zorundasınız. Bu da yetmez mimlenmiş mahalleler-den, örneğin Gazi, Okmeydanı gibi mahallelerden ol-mayacaksınız. Taleplerinizi sadece ilgili makama ilete-cek, pratik hiçbir faaliyet yapmayacak, öyle eyleme falan kalkışmayacaksınız.

Yine düşünelim;

Üniversitelisiniz ve bilimi yokeden YÖK’e karşı-sınız. Sakıncası yok, karşı olabilirsiniz, ama bunu dile getirmeyeceksiniz, hele eyleme hiç dökmeyeceksiniz. Yoksa ne olur? Okuldan atılırsınız. Okuyabilmenin şartı, YÖK sistemini sorgusuz sualsiz kabulden geçer. Üniversitelerin tredmanı da YÖK yasası ile şekillendi-rilmiştir.

Düşünmeye devam edelim;

Tredman F tipindeki tutsaklara diyor ki, dayanış-ma içinde olmayacaksınız. Bencilliği geliştirerek bütün halkın dayanışma duygularını yoketmeye çalışırken, pratikte örneğin işçiye diyor ki, sendikalaşmanın yani dayanışma içinde olmanın karşılığı işten atılmak. On-binlerce işçi sırf bu nedenle işinden atıldı ve atılmaya

devam ediyor. Ya da çeşitli yollarla oligarşi bütün hal-kı bölüp parçalamayı, kimini birbirine düşman, ama tümünü yalnızlığa mahkum etmeyi bilinçli bir politika olarak uyguluyor. Dayanışmanın, muhalif örgütlen-melerin önünü kesmek için, örgütlenmenin, “örgüt” düşüncesinin kendisi tek başına suç haline getirildi. Bu sayede “örgüt” eşittir F tipine atılmak olarak algılan-maya başlandı. Atılmamanın yolu olarak örgütlen-meme, yani dayanışma içinde olmama, kendi hücrelerinde yaşamayı gönüllü kabul etme dayatıldı.

Hatırlatıp düşünelim;

TCK’nın 312. ve 159. Maddelerine ilişkin tartışma-ları hatırlayın. F tiplerine destek veren, hücre sistemini destekleyenler bile, “**Bütün ülke F tipi oldu**”. “**Totaliter rejimleri hatırlatıyor**”. “**Bu yasa despot bir devlet yöne-timi doğurur**” benzeri ifadeler kullanmışlardı. Demek ki, düzen sadece sisteme tümünden muhalif olanlara ko-şullar dayatmıyor, sınırlar belirlemiyor. Kendi muhalifi-ne, yani özünde sistemi savunan ama kimi reformlar yapılmasını isteyenlere de koşullar dayatıyor. İsteye-cekse, konuşacaksa, işte bu sınırlara bağlı olacaksınız diyor. Ne islamcısı, ne Kürt milliyetçisi, ne reformisti, ne düzen partisi, bunun dışında kalamıyor.

Bugünden düşünmeyi sürdürelim;

HADEP, sistem tarafından kabul edilmek için gide-bileceği yere kadar geriledi. Bundan sonrasının düze-ne tümünden entegre olmak olduğu tartışmasız bir ger-çek. Ve bugün DEHAP çatısı altında seçime girmek is-teyen HADEP’ten istenen bu. Bunun için önüne sayı-sız engeller çıkarıyor, şartlar dayatıyor. Ne istiyor DEHAP; düzenin parlamentosunda yasal sınırlar için-de sesini duyurmak istiyor. Buna da izin yok. Söyle-nen yine aynı, tüm muhaliflere söylenen; “ya benim gibi düşüneneceksin, ya da yaşam şansın yok”! Devlet gibi düşünmezsen ne olur? F tipleri, işkenceler, komplolar birbirini kovalar.

*

Bütün ülkenin F tipi yapıldığı, bütün halka tred-man dayatıldığı yerde, “**susma sustukça sıra sana ge-lecek**” sloganı da durumu ifade etmiyor demektir. Çünkü “sıra” zaten bütün halka gelmiş durumda. Far-kında olunsun ya da olunmasın bütün halk düzenin baskı, yasak, zulüm politikalarıyla karşı karşıya ve kendi hücrelerine hapsedilmiş durumda.

70 milyonun tek kişilik (üç bile değil) hücrelerde ya-şadığı, sadece düzeni savunanların konuştuğu bir Tür-kiye tablosu herkesin gözleri önündedir. Her hücreden cılız itiraz sesleri geldikçe, bütün hücrelerden aynı an-da kapılar, duvarlar dövülmedikçe baskı, yasak, zulüm, işkence, katliam, infaz, açlık... ile donatılmış Türkiye tablosu değişmez, 70 milyon hücre yıkılmaz.

Bombalar kurşunlar altında, kuşatmalar içinde, karda fırtınada boranda 8 mevsimdir direniyoruz. 97 kez zulmün barikatlarını dövüp durdu kahraman şehitlerimiz. Kiminin cenazesini barikatlar arasında, direnişin ortasındaki direnişler içinde kaldırdık. Küçük Armutlu'da şehit düşen Abdulbari Yusufoglu'nun cenaze törenindeki bu resim, 2 yıldır hangi koşullar altında direndiğimizi hiçbir yoruma gerek bırakmadan anlatıyor. Faşizme karşı direnme savaşçısını elden ele, barikattan barikata uzatarak uğurladık. Barikatlar üzerinde dalgalanan kıvıllı bayrağımız hiç yere düşmedi, kıvıllı yıldızla bezenmiş sloganımız dilden dile, ülkenin dört bir yanında yankılandı. Bayraklarımız dalgalanmaya, sloganlarımız haykırılmaya devam edecek!...

20 Eylül 2001 Armutlu. Abdulbari Yusufoglu'nun cenaze töreni.

2 yıl

Direniş ve devrimcilik! Direniş ve lafazanlık!

*Büyük davalar, küçük kaygılar,
hesaplar, korkular aşılarak kazanılır.*

Tarihin, sınıflar mücadelesinin binlerce yıllık akışında, iki yıllık direnme savaşı, küçük bir deredir. Ama eskimiş düzenlerin tarihin önünü tıkayan bentler, işte bu küçük küçük derelerin katkısıyla oluşan büyük nehirlerle yıkılır. Biz, dünyanın Türkiye'sinde, işte o büyük nehri yaratmaya uğraşıyoruz.

Küçük küçük, ama yüzlerce, binlerce dere halinde akıp duruyoruz hayatın her alanında. Yolları kesiliyor bazen derelerin, suyu kurutuluyor, ama başka bir kaynaktan devam ediyoruz akmaya. Tüm engellere rağmen, akışımızın yönü değişmiyor. Direnme savaşında, iki yıl, sekiz mevsimdir akıp duran dere, kararlılıktan bir dere yatağı yarattı kendine. Akan bütün derelerin yönünü gösteriyor. Akacak bütün derelere yön gösteriyor.

Direnşte, yalnızca akıp duran küçük bir dereyi görenler, işte bu nedenle, direnişin amacını, bu alçak, aşağılık sömürü ve zulüm düzenini silip süpürecek büyük akışın gelişini göremiyor.

Bu görülemeyince, direnişçilerin, uzun zaman-

dır direnişi tek başlarına omuzlayan Cephelilerin iradesinin, inancının, kararlılığının kaynağındaki etkenler de görülemiyor. Doğru; sadece "hapishane koşullarının iyileştirilmesi" için bu kadar bedel ödenmez denilebilir; devrimciler, o büyük devrim ırmağının içine kendilerini atarlarken, her türlü baskıyı, zulmü, zorluğu, sıkıntıyı yaşamayı göze almışlar zaten; sorun sadece "kendi" yaşam koşulları olsa, başka türlü çözüldü. Çözülme de işte, iki yıldır hücrelerde yattıkları gibi, onlarca yıl daha gık demeden yatarlardı. Ama direnme savaşındaki "tek doğru" bu değil.

Tarihin önünü tıkayan, bu eskimiş düzeni hala sürdüren güçlerin politikalarıyla, tarihin akışını sürdürüp eskimiş düzeni tarihin çöplüğüne atmak isteyenlerin mücadelesi var burada. Dolayısıyla, bu mücadelede tutsakların "kendi" gelecekleri değil, tüm halkın ve ülkenin geleceği var.

İkiyüzlü burjuva politikacı Demirel gibi "kendimiz için birşey istiyorsak namerdiz" de demiyoruz; haklar ve özgürlükleri kendimiz için istiyoruz elbette. Ken-

İstanbul Bahçelievler'de DHKC savaşçıları tarafından 19 Aralık katliamına misilleme amacıyla yapılan eylemde iki polis öldü.

19 Nisan 2001 - Terör Yasası'nın 16. Maddesindeki değişikliklerle tecrit ve işkence yasallaştırıldı.

11 Mayıs 2001- 4. Ekipler ölüm orucuna başladı.

20 Mayıs 2001 - Zorla mü-

dahale sonucu sakat bırakılanların sayısı 40'ı aştı.

21 Mayıs 2001 - TAYAD'lıların Ankara'ya girişi engellendi.

25 Mayıs 2001 - TAYAD'lı, TUYAB'lı Aileler ve çeşitli demokratik kitle örgütleri, tutsaklarla görüşmelerin başlatılması talebiyle, Ankara'da yürüyüş yaptılar.

31 Mayıs 2001 - Direnişi sürdüren veya sakat bırakılmış

14 tutsak tahliye edildi. Direnişi kırmak için gündeme getirilen tahliyeler, sonraki günlerde de sürdü.

1 Haziran 2001 - Direnişi tahliyelerle kırma politikası sonucu ilk tahliye edilen tutsaklardan **Sevgi Erdoğan ve Gökhan Özocak**, ölüm orucunu dışarıda da sürdürdüklerini açıkladılar.

3 Haziran 2001 - 5. Ekipler ölüm orucuna başladı.

İki Yılın Kronolojisi-II

dimiz, halkız zaten. Hayatın her alanında, işçi olarak, memur olarak, köylü olarak, öğrenci olarak, kadın, erkek, alevi sünni, Türk Kürt, bu ülkenin yoksulları olarak, haklar ve özgürlükler mücadelesi verdik; bu mücadeleyi daha **geniş halk yığınlarına maletmeye** çalıştık. Bunun için bir kısmımız F tiplerindeyiz. Bunun için, bu mücadele, **halkın, kendi geleceği için mücadelesidir.** Direnme savaşı da, bu mücadeleyi geniş kitlelere maletmenin bir parçasıdır.

Bilge ve militan anlatıcı; Direniş

Halka inanmayan, o büyük akışa, yani devrime inanmayan kimi kesimler, direnişi mahkum etmek için *“halk sizi anlamıyor, sizi desteklemiyor”* diyorlar. İşte o küçük küçük derelerin akışının tarihsel anlamı da burada zaten. Düzenin tüm terörü, demagojisi, geniş kitlelerin **“devrimcileri dinlememesini ve anlamamasını sağlamak”** içindir. Dışarıda nasıl ki, her örgütlenmemizle, eylemimizle, direnişimizle, mücadeleyi, Türkiye gerçeğini devrimi anlatmaya çalışıyorsak, direnme savaşının yaptığı da budur. Sınıflar mücadelesinin tarihsel şekillenışı içinde, eylemler, sözlerin yetmediği veya ulaşmadığı yere, ulaşmak içindir. Sözün söyleyemediğini çok çeşitli biçimlerdeki eylemler söyler.

İşte iki yıl, zulmüyle, direnişiyile böyle büyük bir anlatıcı olmuştur. Bayrampaşa’da 6 tutsağın diri diri yakılması Türkiye’deki **faşizm gerçeğini** anlatmıştır tüm çıplaklığıyla. Ve bu zulüm karşısındaki direniş, tecritlere rağmen terkedilmeyen inanç, yü-

ze yaklaşan şehitte somutlanan fedakarlık ve kararlılık, **devrim gerçeğini** hiç bir kitabın anlatamayacağı bir güçte anlatmıştır.

“Saldırı halka” ise; devrimcilik, kendimizi en önde siper etmek değil mi?

F tipleri ve direniş gündeme geldiğinde, F tiplerini savunanların dışında, bir çok kesim, bu saldırının muhtevasına ilişkin doğru tesbitler yapmaktaydı. Saldırının **“tüm halka”** yönelik olduğunu söylüyordu bir çoğu. Kimileri, bunu **“saldırı stratejiktir”**

TAYAD’lı ailelerin 2. ekibi, ölüm orucuna başladı.

7 Haziran 2001 - Avrupa Parlamentosu Heyeti, Kandıra F Tipi’nde tutuklu temsilcilerinden Şadi Özbolat ile görüştü.

9 Haziran 2001 - Ankara’da tutsaklarla görüşmelerin başlatılması çağrısıyla yapılan mitinge 3000 kişi katıldı.

26 Haziran 2001 - Haklar ve Özgürlükler Platformu, direnişin 250. gününde, Gazi’de, ab-

lukaya rağmen bir yürüyüş düzenledi.

Temmuz 2001 - Hapishanelerden tahliye edilen onu aşkın devrimci tutsak, ölüm orucunu Armutlu’da sürdürdüklerini açıkladılar.

2 Temmuz 2001 - Bayrampaşa’da 6 bayan tutuklunun diri diri yakıldığı, Adli Tıp Bilirkişi Raporu’yla bir kez daha kanıtlandı.

6 Temmuz 2001 - DHKC savcısı **İsmail Karaman**, İstanbul’da polis tarafından infaz edildi.

8 Temmuz 2001 - Armutlu’da direnişle dayanışma şen-

liği yapıldı.

4-14- Temmuz - Tahliye edilen tutsaklardan **Gökhan Özocak** ve **Sevgi Erdoğan** iktidarın ve hainlerin yüzüne bir tokat gibi çarparak şehit düştüler.

15 Temmuz 2001 - Sultanahmet’te yapılan bir gösteriyle, ölüm orucu mitingine izin verilmemesi protesto edildi.

Temmuz 2001 - Ankara, Malatya, Trabzon, Sefaköy’deki yeni direniş evleriyle dışarıdaki ölüm orucu yayıldı.

Temmuz 2001 - Direniş mahallesi Armutlu, polis tarafından ablukaya alındı.

sözleriyle dile getiriyordu. Bu tesbitleri yapan kimi örgütlerin, DKÖ'lerin, aydınların, bu "doğru" çıkış noktasıyla, bugün bulundukları yer, herkesin göreceği gibi, birbirine denk düş-memektedir.

Dolayısıyla, şu sorular karşımıza çıkıyor:

Saldırının "stratejik" olması ne demektir? Saldırının "tüm halka" olduğunun pratik, siyasi anlamı neydi? Hesaplar, politikalar, tavırlar, beklentiler ve kaygılar, bu tesbitlere ne kadar uygun olmuştur?

Doğruyu tesbit etmek, görmek de yetmiyor demek ki? Doğru tesbitlerin gerektirdiği politikaları uygulayacak irade, cüret ve öngörülere sahip olmak gerekiyor.

F tiplerine, direnişe dair doğruları söyleyip, gereğini yapmayanların zayıflığı da, direnişi, içeride ve dışarıda, tek başlarına kalmalarına rağmen sürdürenlerin farklılığı da işte bu noktadadır.

Direnişe belli dönemlerde katılanların da, belli noktalarda bu "temel" doğrularıyla, "stratejiktir" tesbitleriyle çelişmesi, bu tesbitlerini adeta unutmaması, bir başka zayıflığın ifadesiydi.

Bizden daha "radikal" olanlar (daha doğrusu öyle görünenler) de vardı. Devletle yürütülen görüşmeler sırasında, F tipleriyle ilgili ilk kurultay sırasında, daha sonra direnişin çeşitli aşamalarında hep Cephelilerin "geri çözümleri kabul edeceği, uzlaşacağı, bırakacağı" üzerine spekülasyon yapmakla uğraşanlar vardı. Ne yazık, ne garip, "uluslararası

standartların" savunucusu oldular daha sonra. Daha sonra da, burjuvaziye şirin gözükme için direnişi suçlamaya kalktılar. Nihayetinde direnişi bıraktıktan sonra da, reformist çevrelerin etkisi altında kalıp, ta başından beri onların nakarat haline getirdikleri "görüşleri" tekrarlamaya başladılar. Direnişin dışında kalmanın gerekçesi ancak reformizmin "tezlerinde" bulunabilirdi çünkü.

Direniş süreci boyunca, solda, kimi kesimlerin kendine adeta "akıl vericilik" misyonu yüklediği görüldü. Esas olarak "aydınlara mahsus" bu hastalık, kendine örgüt diyenlere de bulaşmıştı. İçlerinde reformistler de vardı, kendine "komünist" diyenler de. Ellerini taşın altına sokmadan, kimisi soktuktan sonra çekip, direniş üzerine, eylem biçimleri üzerine ahkam kestiler.

Direniş süreci, "akıl vericilerin", pratik gerçekler karşısında içine düştüğü durumu tüm netliğiyle gösterdi. Zulmün vahşeti ve baskıcılığı karşısında kendilerinde "zevahir kurtaracak" birşeyler yapacak cesareti bile kendilerinde bulamadılar.

Direnme Savaşında 2 Yıl; soldaki teoriyle pratiğin arasında açılan uçurumu gösterdi tüm vehametiyile.

Büyük sözler, eğer aynı büyüklükte bir siyasi cürete sahip değilseniz, bir kıymet ifade etmezler.

-sürecek -

Çalışanlar, TAYAD Genel Sekreteri ve Vatan Genel Yayın Yönetmeni gözaltına alındı.

Ağustos 2001 - TAYAD'lı Aileler, ablukayı parçalamak için "Bir karanfil al gel!" çağrısıyla herkesi Armutlu'ya çağırdı.

10 Eylül 2001- DHKC savaşçısı Uğur Bülbül Taksim'de fe da eylemi gerçekleştirdi.

6. Ekipler, ölüm orucuna başladı.

8 Ağustos 2001 - Direnişin sesini boğmak için **Vatan** dergisi polis tarafından basıldı.

15 Eylül 2001 - Armutlu'da şehit düşen Ümüş Şahin-göz'ün cenaze törenine saldırıran polis, ardından panzerleriyle direniş evlerine de saldırdı. Halk barikatlar kurarak saldırıyı püskürttü.

19 Eylül 2001 - Tekirdağ F tipindeki tutsaklardan İbrahim Erler, Armutlu'ya saldırıyı protesto etmek için hücrelerde bedenini tutuşturarak şehit düştü.

24 Eylül 2001 - Şehitlerin sayısı 72'ye ulaştı.

26 Eylül 2001 - 7. Ekipler, ölüm orucuna başladı.

18-21 Ekim 2001 - Armutlu'da direnişin 1. yılı etkinlikleri düzenlendi.

20 Ekim 2001 - Ölüm orucu şehitlerinin bulunduğu çeşitli mezarlıklarda, üniversitelerde, gecekondu semtlerinde anmalar düzenlendi.

Ekim 2001 - Sami Türk'ün yeni dava terörü; Türk'ün "F Tipi cezaevlerine karşı çıkmak, teröristin ekmeğine yağ sürmektir, ona yardımdır. Bu işi yapanlar hakkındaki davalar artık 169. maddeden açılmalıdır." demecinin ardından çeşitli yayınevlerine, kitle örgütlerine davalar açılmaya başlandı.

Ekim 2001 - Grup Yorum'un ölüm orucunu da anlatan FE-DA kaseti, yasaklandı.

-sürecek-

Endonezya'daki Saldırı, Katliamdır!

12 Ekim'de Endonezya'nın turistik Bali bölgesinde gerçekleştirilen ve 180'den fazla çeşitli uluslardan insanların öldüğü saldırı **hangi gerekçeyle ve kim yapmış olursa olsun açık ve tartışmasız bir katliamdır.**

Bombaların patlatıldığı yer ne bir askeri hedef ne de emperyalist sisteme siyasi-ekonomik olarak zarar verecek bir hedeftir. Çoğunluğu Avustralyalı olan, Avrupa ülkelerinden Amerika'ya kadar bir çok ulustan insanların tek tek sınıfsal konumlarının hiçbir önemi yoktur. Suçsuz insanlar katledilmiştir.

Eylemi henüz üstlenen yoktur. Kimi islamcı örgütlerden tutun da, Amerika'nın Endonezya'da asker bulundurmak için yaptığına dair teorilere kadar çeşitli tartışmalar halen sürüyor. Ancak bizim sorumuz, bu teorilerden hangisinin doğru olduğu değildir bu aşamada.

Herhangi bir eylem bakarken de, kim yaptı sorusundan önce, **KİMİN İŞİNE YARAR** sorusunu sorarız. Bu eylem açık ki, emperyalistlerin işine yarayan bir eylemdir. "Terör" demagojisini sürdürmek için zengin bir malzeme sunulmuş olması bile, özellikle bugünkü ortamda arayıp bulamayacağı bir fırsattır. Doğru hedeflere yönelmiş bir eylemi de kullanabilir emperyalistler, ama bu eylemde olduğu gibi kitleleri etkileyebilmesi mümkün olmaz.

Kaldı ki, kimin yaptığıının dahi kitleler tarafından tartışılır hale gelmesi emperyalistlerden, dini motiflerle hareket edenlere, kontra örgütlerinden milliyetçilere kadar tümünün eylem tarzlarının arasında ciddi bir fark olmamasındandır.

Devrimci Eylemin Farkı

Uzun yazılabilecek, üzerine binlerce örnekle çok şey

söylenebilecek bir konudur, ama biz bir örnek vererek devrimci eylem anlayışını somutlayalım.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi savaşçısı, Uğur Bül'bül'ün 10 Eylül 2001 tarihinde Taksim'de gerçekleştirdiği feda eyleminde kaza sonucu bir Avustralyalı turistin de öldüğü hatırlanacaktır. Devrimci adalet ve devrimci eylem anlayışının halk kitleleri nezdinde, özellikle Cephe için çok net olması nedeniyle oligarşinin bu durumu kullanamamıştır dahi. Ama Cephe bununla kalmamış, Avustralya Devlet Başkanı'na ve ölen Avustralyalı'nın ailesine yönelik iki ayrı mektup göndererek, kazadan dolayı özür dilemiştir.

Bu örnek bile devrimcilerin halka zarar vermeme, eylemde doğru hedeflere yönelme anlayışını anlatmaya yeterlidir.

Emperyalistlerin, kontra örgütlerinin, dini motiflerle hareket edenlerin, milliyetçilerin eylemdeki tarzı kimi zaman vahşet kavramıyla bile anlatılamayacak örnekler sunarken, eylemin amacı, "halkı korkutmak ve sindirmek"tir. Devrimcilerin amacı ise, "halkı korumak ve kazanmaktır". Eylem tarzındaki farkları ortaya çıkardan da bu anlayış farklılığıdır.

Nitekim devrimci eylem tarzının sayısız örneklerini sunan Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi de 14 Ekim'de yaptığı bir açıklama ile Bali'deki saldırıyı **katliam** olarak nitelerken, eyleme ilişkin şu değerlendirmelerde bulundu;

"Dini motiflerle hareket edenler, emperyalizmle dünya halkları arasındaki savaşı, "dini" bir savaş gibi, müslümanlarla hristiyanlar arası bir savaş gibi görmek, tüm hristiyanları veya emperyalist ülke halklarını da "saldırı hedefi" olarak görmektedirler. Bunun Amerikan emperyalizminin tüm dünya halklarını düşman gören, emperyalizme boyun eğmeyen yönetimleri yıkmak için, bütün halkı katleden askeri anlayışından bir farkı yoktur...

Bu yöntemin dünya halklarının Amerikan imparatorluğuna karşı savaşına, mücadelesine bir katkısı olmaz, olmayacaktır. Marksist-Leninistler, devrimciler, halka yönelmiş, suçlu suçsuz ayrımı yapmayan, halkı sindirmeyi amaçlayan her türlü eylemi reddederler.

Dünya halkları, anti-emperyalist, anti-Amerikan tüm güçler, politikalarıyla da, eylemleriyle de emperyalistlerden, kontra yöntemlerinden farklarını koymalıdır. Halktan yana olanlar, ve halka düşman olanlar, net bir biçimde ayrışmalıdır. Bu netliğe gölge düşüren her eylem, emperyalistlerin işine yarar.

‘Bağımsız ülke’ oyunu

Sömürge bir ülkenin ne askeri, ne siyasi, ne ekonomik hiçbir konuda bağımsız karar alma gücü olmaz. Sadece öyleymiş gibi yapılır. Yani “bağımsız ülke” oyunu oynanır. Kuzey Irak’ta Amerikan destekli gelişmelere karşı alınan tavırdan, düzen partilerinin seçim propagandalarına, AB karışındaki kişiliksizlikten IMF onayı olmadan hiçbir ekonomik kararın alınamamasına kadar bugünkü Türkiye tablosu bunun en somut örneğidir. Her gün bağıra bağıra Türkiye’nin “büyük devlet, lider ülke” olduğu, “bağımsız” olduğu nutuklarının atılması da bu yüzdendir.

Sömürge iktidarının açmazı

Kuzey Irak’taki gelişmelere ilişkin Başbakan Ecevit, *“bu işin arkasında ABD olabilir... ABD’nin amacı petrolü ele geçirmek olabilir...”* dedi.

Diplomatik üslup gereği eklenmiş “olabilir”leri bir yana bırakın, söylenenler doğru ve bunları bilmeyen yoktur. Oligarşinin çok daha detayını bildiği kesin. Peki Ecevit bunları ne zaman söylüyor? Seçim, koltuk kaygısı gündeme geldiği zaman. Gerçekler ancak koltuk kaygısıyla dile getirilebiliyor. Aynı kaygıyla, gerçekleri gizlemek de onların işidir. Örneğin, bunları söyleyen Ecevit’in, partisinin mitinginde *“Kahrolsun ABD”* sloganı atanları, *“hayır, ABD gerçekten bizim dostumuzdur”* demesi gibi.

Ne bağımsızlık, ne ölecek gençlerimiz onların umurunda değil!

Oligarşinin Irak Kürdistanı konusunda haksızlığı bir yana, kendi cephesinden bakıldığında tam bir açmaz içindedir. Bir yanda “müttefikimiz” dediği Amerika, öte yanda bölünme korkusu. Tehditler savuruyor ama Amerika’nın onayını almadan hiçbir adım atamayacağı açık.

Kuzey Irak’taki gelişmeleri gündemleştirerek Türkiye’yi Amerika’nın savaşına dahil etmekten tutun da, Genelkurmayın iktidarını güçlendirme hesaplarına kadar çeşitli hesaplar da gündemde olabilir. Ama bunlar da gerçeği değiştirmiyor.

Sömürge bir ülkenin ne askeri, ne siyasi, ne ekonomik hiçbir konuda bağımsız karar alma gücü olmaz. Sadece öyleymiş gibi yapılır. Yani “bağımsız ülke” oyunu oynanır.

Küçük büyük her konuda açıklama yapan Genelkurmay’ın Kuzey Irak konusunda tek bir cümle sarfetmemesi oligarşinin bütün kurumları gibi ordusunun da emperyalistlerden bağımsız tek bir karar alamayacağının göstergesi değil mi?

Sömürge partilerinin açmazı

Sömürge ülke hükümetlerinin, ordularının, partilerinin emperyalist efendi karşısındaki çaresizliği ve elinin kolunun bağlanmışlığı elbette sadece bu örnekle ortaya çıkan bir durum değildir. Bir başka örnek; düzen partilerinin seçim propagandaları, programları. Bakın tümüne; IMF’ye karşı tepkinin çığ gibi olduğu bir ortamda, IMF’ye hayır diyebilen, IMF’yi ülkemizden kovacağız diyebilen parti var mı? Yok. Tersine bağımsız hiçbir politikalarının olmadığını, IMF’ciliklerini gizlemek için, bütün dünyanın tanıdığı, bildiği IMF gerçeğini çarpıtmakla durumu kurtarmaya çalışıyorlar. Birisi *“IMF’ye kızmak icra avukatını dövmek gibi”* diyor (Baykal), bir başkası *“bu millet gaspçı mı, borç aldıysak ödeyeceğiz”* (Tayyip) diyor.

Partilerin IMF karşısındaki tavırlarını belirleyen de tek başına temsil ettikleri sınıfın çıkarları ya da IMF’cilikleri değil. Başka bir çarelerinin olmaması. Sömürge ülkede iktidarın yolunun emperyalist efendiyle ilişkileri iyi tutmaktan, en iyi uşağın, en iyi sömürge ülke hükümetinin kendisinin olacağını kanıtlamaktan geçtiğini biliyorlar. Bu nedenle emperyalist kurumlara ve politikalara tavır konusunda halka en küçük bir vaatte dahi bulunamıyorlar. Bu nedenle programları kendilerine değil, gerçekte emperyalizme ait programlar. Her satırı, siyasette ABD ve AB’yi, ekonomide IMF’yi gözetererek yazılmış programlar.

“Türkiye’nin dostu Amerika”nın Marshall yardımlarından başlayarak bugüne kadar oynanan “bağımsız ülke” oyunu bozulmadan hangi partinin iktidar olacağını hiçbir önemi yoktur. Bu nedenle **bağımsızlık olmadan ne halkın iradesi iktidara yansır, ne demokrasi olur.**

Emperyalist Demokrasi Örnekler Sunmayı Sürdürüyor İngiltere, İrlanda Hükümetini Feshetti

IRA ile ilişkilendirilen “casusluk” tartışmalarının ardından İrlanda hükümeti ve parlamentosu İngiltere tarafından askıya alındı. Yeni bir karara kadar İngiltere’nin Kuzey İrlanda’dan sorumlu Bakanı John Reid tarafından yönetilecek.

Masa başında emperyalistlerin “barışıyla” gelen hükümet, pamuk ipliğine bağlı. Sömürgeci kapattım diyor, kapatıyor, buyurun size hükümet diyor, açılıyor ve büyük demokrasiye üstelik örnek oluveriyor. Bu kadar basit, bu kadar ucuz!

İspanya’da Batasuna Partisi’nin AB Parlamentosunun açık desteğiyle kapatılmasının ardından şimdi sıra İrlanda’da anlaşılan. On yıllara dayanan İrlanda ulusal mücadelesi tam bağımsızlık ile noktalanmamış, İngiltere ile 1997’de “barış” anlaşması imzalanarak IRA kademeli olarak silahsızlanmayı kabul etmiş ve 1998 yılında yapılan seçimler sonucunda Sinn Fein de hükümet içinde yer almıştı. Ne İrlanda’nın, ne de Bask ülkesinin bağımsızlığını emperyalist efendilerle masaya oturarak kazanamayacağı bir kez daha tescillendi.

Bugüne kadar parlamentonun bu dördüncü askıya alınması. Neye göre, kim karar veriyor sorusunun cevabı, o “barış” anlaşmalarının ne kadar hükmünün olduğunun da cevabıdır. Hiçbir hükmünün olmadığı açık değil mi? Her şey İngiliz hükümetinin iki dudağı arasında. İrlanda halkı ne diyor, bunun önemi yok. Amerika’nın “teröre karşı savaş”ından alınan cüretin ulaştığı boyutun son örneğidir İrlanda.

AB’cilerin büyük demokrasi kabesi Avrupa’ya ne oluyor dersiniz? “Demokratlıktan” vaz mı geçtiler yoksa?! Batasuna partisinin kapatılması, İrlanda, ardı ardına çıkarılan terör yasaları, yasaklar, o çok övündükleri kişisel haklara, haberleşme özgürlüğüne yönelik kısıtlamalar...

Görmek isteyenler için ne değişen bir şey var, ne de vazgeçilen. Gerçek Avrupa budur. Emperyalist demokrasinin özü budur. Hak ve özgürlükler tekelilerin çıkarlarına göre belirlenir. Gün olur kimi etkenlerle çok demokrat görünürler, gün olur, o etkenler zayıflayınca gerçek yüzlerini göstermekte çekinmezler.

Seri Katliamcı Amerika’da Seri Katil Paniği; **NEDEN?**

Günlerdir Amerika’da “seri katil” paniği yaşanıyor. Neredeyse Amerika kadar bizim Amerikan-çı medyanın da ilgi gösterdiği seri katil ile ilgili haberler yapılırken, yine tartışılan, gösterilen sadece olayın kendisi ile sınırlı kalıyor. Öncesinde de Amerika’da buna benzer örnekler, sapıklıklar, bunalımlı tiplerin cinayetleri yaşanmıştı.

Şu ana kadar 9 kişiyi öldüren ve Amerikan halkının günlük yaşamını etkileyen seri katili peki hangi sistem, nasıl üretti? Öncelikli sorulması gereken soru budur. Tek kelimeyle cevap verirse, kapitalizm. İnsanı yalnızlaştıran, inançsız idealsiz sürüler haline getiren, beyinlerine medya marifetiyle hakim olan, insana hiçbir değer vermeyen, kitlelerin ruhunu, beynini yalanla dolduran, ben-cilleştiren sistem yaratıyor “seri katilleri”. Ve Bush “değerlerimizi yoketmek istiyorlar” diyerek, işte bunları korumak istiyor.

Bush’un kendisi bütün dünya halklarına karşı tam bir seri katliamcı misali savaş ilan ediyor, Afganistan’ı bombalıyor, şuraya buraya kontralarını gönderiyor, Ortadoğu halklarına saldırıya hazırla-

nıyor, sonra seri katil için “çok rahatsızım. Soğukkanlı bir katilin kendi evimizde masum hayatları aldığını düşünmek, benim midemi bulandırıyor” diyor. Peki halkları soğukkanlı bir şekilde katlederken neden midesi bulanmıyor Bush’un? Çünkü onlar dünyanın değersiz yaratıkları değil mi? Bush ile “seri katil” arasında hiçbir fark yoktur özünde; biri bombalarla öteki tek kurşunla yokediyor hedefini.

Amerikan halkına tavsiyemiz; seri katilleri yarım milyon dolar ödül karşılığı ihbar etmekle sorunun çözüleceğini düşünmesinler. Sorun ancak sistemi tümünden değiştirdiklerinde çözülür.

Amerikan yönetimine de tavsiyemiz var; boş yere katilleri şurada burada aramayın. Mesela seri katliamlar tarihine bakın. Sakın oradan örnek almış olmasın seri katiliniz? Veya dünyanın beynini zehirlemek, yoz Amerikan kültürünü empoze etmek için harıl harıl çalışan Hollywood filimlerinden esinlenmesin?

Kapitalist sistem, daha çok seri katiller üretmektedir. Bunu yakalarlar bir başkası çıkar.

TERÖR ÖZGÜRLÜĞÜ İÇİN POLİS NUMARALARI

Avrupa Birliği ilerleme raporunda işkencenin sistematik olduğunun belirtilmesi üzerine oligarşinin bütün kurumları ve özellikle polis teşkilatı savunmaya geçti. Emniyet Genel Müdürlüğü Sözcüsü Feyzullah Aslan, suratından, gözlerinden yalan akararak yaptığı açıklamada çeşitli rakamlar vererek, işkence olmadığını ispatlamaya çalıştı. Örneğin verdiği rakamlara göre, 2002 yılında sadece bir polis hakkında bu iddia ile soruşturma açılmış(mış).

Elbette, hiçbir işkence olayına soruşturma açmazsan ortaya bir rakam çıkmaz. İHD'ye yaptıkları gibi, "şurada işkence iddiası var araştırın" diye kendilerine başvuran kurumlar hakkında dava açıtırırsa ortaya bir rakam çıkmaz. Ama işkence gerçeği de bu yalanlarla değişmez.

Örneğin TBMM belgelerine geçen, işkence yapan 800 polisin zaman aşımı nedeniyle yargılanmadığı buna rağmen raporu hazırlayan Sema Pişkinsüt hakkında fezleke hazırlandığı gerçeği değişmez. Örneğin yüzlerce işkence davasının zaman aşımına uğratılması için mahkemelerin kırk takla attığı gerçeği değişmez.

Manisa'da kararı kim verdi?

Manisa işkence davası AB raporunda verilen örnekti. Dava 7 yıldır zaman aşımına uğratılmak isteniyor ve bunun için her duruşmada bir gerekçe yaratılıyordu. Okurlarımız, bu gerekçelerin tam bir komediye dönüştüğünü iyi bilirler. Zaman aşımı durumu halen bitmiş de değil.

Karakola para var, Armutlu'ya huzur yok!

Küçükarmutlu'da Oya Gökbayrak'ın evi gaspedilerek yapılan "geçici karakol" kalıcı karakola dönüştürüldü.

Gaspetmeye alışmışlar, 11 ekim günü İstanbul emniyet müdürü Hasan Özdemir'in katıldığı bir törenle açılan Fatih Sultan Polis Karakolu da, mahallenin tek çocuk parkı yıkılarak yapıldı. Armutlu halkının katılmadığı törende Özdemir kendi polislerine konuşmak zorunda kalırken, "güvenlik"ten ne anladığını da "karakolun kurşun geçirmez olduğunu" ifade ederek ortaya koydu. Güvenlik dedikleri kendi güvenlikleri. Yoksa Armutlu polis tarafından işgal edileliberi hukuksuzluk ve keyfiliğin ardı arkası kesilmedi.

Örneğin, şu günlerde halk dayanışma içinde kampanyaya örgütlüyor. Gençlerin uyuşturucunun pençesine düşmemesi, düşenlerin kurtarılması için düzenlenen böyle bir kampanyaya işgalden sonra ihtiyaç duyulması boşuna değil. Polisin girdiği yerde huzur kalmadığı gibi, her türlü pisiğin gelişmesi için koşullar da hazırlanır.

Hasan Özdemir konuşmasında, "Yasadışı örgütler burada sözde halkın çıkarlarını korumak adına ortaya çıktı. Kimi zaman doğu kökenli ailelerimizi kandırarak, kimi zaman ise tehdit yoluyla kendilerine hizmet etmelerini sağladı. Tutuklu ve yakınları da kandırılarak istismar edildi" dedi.

Yani polis dışında herkes aldatılmış! Yalan ve demagogi bol. Şimdi bu kafaya Armutlu'nun büyük çoğunluğunun Doğu kökenli olmadığını, polis defalarca halkın evlerini yıkmaya geldiğinde devrimcilerle birlikte halkın direndiğini anlatmanın ne faydası var. En iyi cevabı Armutlu halkı veriyor. Yalanlarını ancak katillerine anlatmak zorunda kalıyor.

Armutlu fatihi Özdemir ayrıca, karakolun 3 ay gibi kısa bir sürede bittiğini ve **160 milyar** liraya mal olduğunu da söylemiş. Ne büyük bir meziyet!

Onmilyonlar açlık ve sefalet içindeyken, çocuklarımızın parkını yıkarak 160 milyar harcamış ve bununla övünüyor. 3 ayda, 160 milyar karşılığında Polis, sosyal patlamaya Armutlu cephesinden gerekli tedbirleri böylece almış oldu! Vatana millete hayırlı olsun. Bravo ulubatlı Hasan'a!

AB'nin isteğiyle Manisa davasında yıllardır korunan işkencecilere göstermelik de olsa ceza verildi. İşkenceci polisler 60 ile 130 ay arasında hapis cezalarına çarptırıldılar. Mahkemeyi Almanya Başkonsolosu ve İngiltere Büyükelçisi'nin izlemesi de anlamayana mesajı direk verdi.

Kim verdi şimdi bu kararı, davaya bakan mahkeme mi, hukuk mu? Olmadığını herkes biliyor. Demek ki, bir işkence davasından sonuç almak için AB'nin örnek göstermesi gerekiyor! Peki öteki işkence davaları için de AB mi beklenecek? Örneğin gözaltında işkenceli ölüm davaları; Yunus Güzel, Süleyman Yeter davaları ne olacak?

Ama merak etmeyin, oligarşi Manisa davasını da bu kez "bakın biz işkenceyi mahkum ediyoruz" demek için kullanacaktır. Böylece Manisa kadar ünlenemeyen işkence davalarında aklamalar, zaman aşımı oyunları sürebilir, emniyet müdürlüklerinde, jandarma karakollarında işkenceye aralıksız devam edilebilir.

Katlettikleri devrimcilerin resimlerini göstererek, "devrimci olursanız böyle olur" diyen polis, bu kez "imaj düzeltme" komedileri oynayacak. Komedî, çünkü bu polisin imajının düzelemeyeceği, tek çarenin polis teşkilatını tümünden lağvetmek olduğu binlerce kez kanıtlandı. Polise ne makyaj yaparsan yap yine polistir. Semerin faydası olmaz!

Ancak bu kezki imaj oyunu sadece bir oyun değil aynı zamanda üniversiteliler için tuzak dolu.

Emniyet Genel Müdürü Kemal Önal imzasıyla 81 İl Emniyet Müdürlüğü'ne gönderilen genelgeyle, "öğrencilerin polise bakışını değiştirmek" için öğrencilerle birlikte çeşitli etkinlikler düzenleyen talimatı verildi. "Etkinlikler" şöyle sıralandı:

"Üniversite gençliği ile polis arasında spor karşılaşmaları düzenlenecek, öğrenci grupları hizmet binalarına öğle yemeğine davet edilecek. Polisler, üniversite şenliklerine katılacak."

Her yıl üniversitelerin açılışında hazırladıkları broşürleri hatırlayın. "Terör örgütleri konserleri, arkadaş toplantılarını, sinema, konser davetlerini kullanır" diyerek gençliğe, sosyal faaliyetlere katılmayın diyen bunlar değil miydi? Ne oldu, polis tehditlerden, coplardan sonuç alamadı, "terör örgütlerinin yöntemlerini" mi kullanıyor yoksa?!

Gençliğin polise bakışını değiştireceklermiş; her hak arama eylemine biber gazlarıyla, coplarla müdahale ederek, "işte burası hain yuvası" böğürmelerini mi unutturacaklar. Yoksa, yemek davetleriyle, spor vs. diyerek gençlerimizi tuzağına düşürerek uyuşturucu, fuhuş batağına mı sürükleyecek?

Oligarşi bu tür durumlarda utanmaz bir demagoji ile gerçekleri çarpıtmasını çok iyi bilir. Onyıllardır bu konuda uzmanlaşmıştır. Bu arada üç beş işkencecinin kurban edilmesinin bir önemi yoktur.

"Elimizi soğuttunuz böyle oldu"

Geçen hafta Adana'da yaşanan bir kadının kocası tarafından polisin gözleri önünde bıçaklanması ve Hasan Özdemir'in basına yansıyan bir açıklaması, polis teşkilatının her olayı nasıl terörünü meşru-laştırmak için kullandığını, kendi suçundan kendini aklama malzemesi çıkarmak istediğini tüm açıklığıyla ortaya koydu.

Adana'daki bilinen olay sonrası Adana Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın, "*polisin gözü önünde bıçaklama söz konusu değil. Oradaki görüntüde olduğu gibi, kocası kadını bıçaklamıyor. Bıçaklıyor gibi yapıyor. ... polis de sürekli izliyor gibi gözüküyor.*" açıklamasıyla kendini savunurken, emniyet sözcüsü

Gençler Dikkat; Polis "imaj" Tuzağı Kuruyor; Düşmeyin!

Öyle olacaktır. Örnekleri yaşandı, görüldü.

Mesela Konya Selçuk Üniversitesindeki kızlarımızı fuhuş tuzağına düşürmek için genç polislerden oluşan ve emniyet müdürünün korumasındaki fuhuş şebekesi, Mersin'in Kazanlı Karakolları, uyuşturucu sevkiyatı yapan **tırlara eskortluk** yapan polis otoları, her mafya-uyuşturucu çetesinden çıkan emniyetçiler... unutulmadı.

Gençler;

Polisin imaj tuzaklarına aldanmayın. Sadece İstanbul polisinin kendi rakamlarına göre, 2001 yılında suç işleyen polis oranının yüzde 43 arttığını, **32 bin** polisten 7279'unun suç işlediğini, işlediği suçların başında, "*işkence, suçlu kaçırma, gasp, çete kurmak, taciz, sarkıntılık, tecavüz, çek senet tahsilatı, rüşvet, adam yaralama...*" (15 Mayıs, CNN Türk) olduğunu unutmayın. Ahlaksızlık, yozluk, çürüme denilince akla ilk polisin geldiğini unutmayın. Her "spor karşılaşmasının" her "yemek davetinin" uyuşturucu, fuhuş tuzaklarıyla dolu olduğunu, karşınızda sırttan yüzlerin kuzu postuna bürünmüş kurtlar olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Rüşvetçi, tecavüzcü, uyuşturucu taciri, işkenceci polisten uzak durun!

Feyzullah Aslan, net bir dille, “polisimiz sürekli eleştirilerden dolayı müdahale etmeye çekiniyor, hakkımızda dava açılır diyor” dedi. Kimi medya kuruluşları da “vurulmalıydı” manşetleri ile polisin mesajına tercüman oldu. (12 Ekim Hürriyet)

Birincisi, Adana Emniyet Müdürü 70 milyona diyor ki, siz bilmezsiniz, sadece polis bilir. Öyle ya, 70 milyon aptal ve kör, kadının her yanındaki di-kiş izleri sanal her şeyi sadece çaktımcı polis biliyor. Ama niyet bunun da ötesinde.

Söylenen, verilmek istenen mesaj: **“Polisimizin elini soğuttunuz böyle oldu”!** Yani siz AB yasaları, infaz, işkence diye eleştirirseniz biz de böyle seyrederiz deniyor. Oysa olayın bu tartışmalarla hiçbir ilgisi yok. Öldürmenin dışında başka bir yolla enterne etme yolu diye bir şey yok muymuş? Ama tabi orada da polisin eğitimi devreye giriyor. Bütün eğitimleri katletme, yoketme üzerine.

Kısaca söylenen; bırakın istediğimiz gibi vuralım, asalım, keselim.

Hasan Özdemir’in AB uyum yasaları gereği çıkarılan “arama için hakim kararı gerektiği” yönündeki yasal düzenlemeye atıf yaparak yaptığı açıklama da aynı zihniyetin ürünü. Şöyle diyor Özdemir: *“arama kararı taleplerimize bazı adliyeler olumsuz yanıt veriyor. Bu nedenle faaliyetlerimizde aksamalar meydana geliyor. Arama izni alınmayan ilçeler, suçlu yatağı haline gelebilir ve suç oranında patlama yaşanabilir...”*

Bir iki ilçe adliyesinin polis devletinin tipik uygulaması olan “huzur operasyonlarına” izin vermesini “suç patlaması” dehditiyle nasıl kullanıyor. Ama Özdemir merak etmesin, göstermelik AB yasaları yarın bu kadar gündemde olmayacak ve on yıllardır olduğu gibi polisin fiili yasaları geçerli olmaya devam edecektir. Şimdi dönem “AB’ye aday bir ülkeye yakışmıyor” dönemi. Yani göstermelik yasalar çıkarma, birkaç örnek olayla hukuk devleti oyunu oynama dönemi. Oyunlar biter, polis devleti gerçeği kalıcıdır.

*

En sıradan olayda, en basit bir hukuki düzenlemede bile polis, katliamcılığını, infazlarını, hukuksuzluğunu meşrulaştırmak istiyor. Bunun için milyonların gözünün içine baka baka yalan söylemekten, numaralar yapmaktan çekinmiyor. Daha da devam edeceklerdir. Provokasyonları, komploları, “elimizi soğutursanız böyle olur” açıklamalarını izlemeye devam edin. Hak ve özgürlüklere düşmanlık için hiç bir fırsatı kaçırmazlar. İstedikleri sınırsız katletme, işkence, infaz yapma, kendi yasalarına dahi bağlı olmama özgürlüğü.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Halkı düşman gören, hukuka da düşmandır

“Şu demokrasi, insan hakları olmasa Güneydoğu sorununu üç günde çözeriz...”

Bu sözler Kürt halkını düşman gören, bunun için de imha ve asimile etmek isteyen devlet politikasını bölgede terörle, susurluklarla uygulayan generallerden birine ait.

Polisinden ordusuna, bürorasisinden iktidarına kadar devletin tüm kurumlarının bugün de zihniyeti aynı, politika aynı. Bu zihniyette sorun sadece Kürt halkı sorunu da değildir. Bütün halkın hak ve özgürlüklerine, hatta en doğal, en yasal haklarına karşı devletin bakışı sorunudur.

Bugünlerde çeşitli vesilelerle polisin tartıştığı “AB yasaları çıkarıldı da böyle oldu” türünden tartışmalar bunun somut örneği.

Bu politika; halkın bir şekilde kazandığı hukuki haklarını ve özgürlüklerini, **“düşmanın eline geçmiş bir koz”** gibi görüyor. Yeni yasalarla, fiili yollarla uygulatmamak için kırk oyun birden oynuyor.

Peki buradaki sorun, “bölünürüz, terör olur, yasadışı örgütler kötüye kullanır” gibi demagojilerle açıklanabilir mi? Hayır kimse açıklayamaz. Açıklamaya çalıştığında faşizme gerekçe yaratmaya, meşrulaştırmaya çalışıyor demektir. Yapılmak istenen de bugün tam da bundan ibarettir.

Sorun devletin halka düşmanlığı sorunu- dur. Ve bu yaşamın her alanında olduğu gibi hukuki hakların kullanımında da karşımızda. Halkını düşman gören, hukuku da, hak ve özgürlükleri de düşman görüyor. Bu nedenle örneğin, emniyet müdürleri arasında yapılan anketlerden “gözetimdeki kişinin hukuki haklarının işlerini zorlaştırdığı, gereksiz olduğu” gibi sonuçlar çıkıyor.

İşte bu yüzden ülkemizde hukuk sorunu faşizm sorunudur. Faşist düzen değişmeden AB’nin ya da başka bir dış gücün dayatmaları ile çıkarılan yasaların da bu nedenle hiçbir anlamı ve yoktur.

Aşevi Kuyrukları ve Seçim Sadakaları

Kuyruklar uzuyor; aşevlerinin önündeki, ucuz veya bat yat ekmek satan fırınlar önündeki kuyruklar, bozuk, zamanı dolmuş gıdalarla dolu "yardım" kamyonları önündeki kuyruklar uzuyor.

Kameralar dolaşüyor kuyrukların önünde. Hali pür melalimizi belgeliyorlar. Kameranın önündekileri de, akşam ekran önünde onları seyredenleri de, utandıran, acı içinde bırakan görüntüler çıkıyor ortaya.

Rakamlar yayınlanıyor;

"Zeytinburnu aşevinden yardım alanların sayısı 400'den 2500'e yükseldi... Gaziosmanpaşa Aşevi'nde 7 binden 12 bine, Bakırköy ve Bahçelievler Aşevlerinden yemek alanların sayısı binden 3 bine çıktı... Kadıköy 3500'ü buldu..."

Rakamlar beynimize oymaya devam ediyor:

"İstanbul'un 32 ilçesinin yarısında aşevi var. Bazı bölgelerde ise, belediyenin yok, ancak çeşitli vakıflara bağlı aşevleri var. "Krizden" önce yaklaşık 50 bin kişi yararlanıyordu. Şimdi rakam 200 bine yaklaşıyor..."

Milyonlarca insan yek ekmeğe muhtaç. Bir tas çorbaya hasret.

Rakamlar, açlık çılgılığı gibi;

DİE, geçen ay yayınladığı açıklamada, 4 kişilik bir ailenin fakirlik sınırını 1 milyar 45 milyon, açlık sınırını da 404 milyon olarak belirlemişti.

Emekli maaşı 240 milyon; yani? Yanisi manisi yok; bu rakam açlık sınırının altında. Ve mesela İstanbul'da ekmek 200 bin lira; varın hesaplayın.

Ne oluyoruz? Bütün halk, yavaş yavaş dilencileştiriliyor muyuz?

Ne oluyoruz? Bütün halk, emeğiyle, onuruyla yaşayan insanlar olmak yerine, sadakalarla sürünen insanlar olmaya mı gidiyoruz?

Seçim meydanlarındaki rezalet!

Yoksullaştırılmanın, sadakaya alıştırılmanın yani IMF politikalarının sonuçları, sadece aşevlerinde değil, seçim meydanlarında da, düzen partilerinin "yiyecek paketleri"yle yürüttüğü propaganda çalışmalarında da karşımıza çıkıyor.

Yoksul bir mahallenin küçük meydanına bir kamyon yanaşıyor; önü mahşeri kalabalık. "Yardımsever" yok burası olmaz deyip kamyonu hareket ettiriyor; yüzlerce, binlerce insan peşinden... Sonra ekmekler, makarna, bulgur veya yağ paketleri havada uçuşmaya, yerlerde çamurun içinde sürüklenmeye başlıyor.

Bu tabloları sık sık izliyorduk.

Şimdi bu tablolar, seçim meydanlarına taşındı. Partiler,

bağımsız adaylar, meydanlarında etli nohutlar, bakliyat türü yiyecek paketleri, kırtasiye malzemeleri dağıtıyorlar.

Ama nasıl?

Adeta (meydanlarda onları almak durumunda kalan insanlarımızı tenzih ederek söylüyoruz) adeta köpeğe atılır gibi atılıyor malzemeler.

"Yardım" adı altında "promosyon" yapıyorlar. Yani kendi reklamları için. Kendi pis çıkarları için, koltuk sağlamak için yaptıkları "yardım"ı bile, halkı aşağılayarak, onları adam yerine, insan yerine koymayarak yapıyorlar.

Partilerin "yardım"ları, halka nasıl baktıklarının da göstergesidir

Onlar için halk, güdülecek, ve zaman zaman da yemlenecek bir sürüdür. Seçim meydanlarında halka reva gördükleri davranışın başka anlamı yoktur.

Düzenin ve politikacılarının tüm iğrençliği var bu "promosyon" kampanyalarında. Önce halkı yek ekmeğe muhtaç hale getirip, sonra da onun çaresizliğini kullanıp üç beş kilo yiyecek karşılığında oyunu satmaya zorluyorlar.

Halkı da kendileri gibi, "SATILIK" olarak görüyor, o hale getirmeye çalışıyorlar.

HALKIMIZI!

Kendinizi, hangi gerekçeyle olursa olsun, aşağılatmayın!

Size "satılık insan" muamelesi yapmalarına sessiz kalmayın!

Muhtaç olanımız, aşevlerinden gidip yiyecek alacak. Kimse buna bir şey diyemez. Ama politikacıların sizi aşağılayarak, adeta köpek yerine koyarak dağıttıklarını reddedin. O anda ona ihtiyacınız olsa bile reddedin!

Reddedin, çünkü yalnız "köpeğe atar gibi" verdikleri için değil; sizi, üç beş kilo yiyecek karşılığında satın alınacak kadar namussuz biri olarak gördükleri için reddedin!

Almanya'da Otopsi Böyle Yapıldı! Peki Türkiye'de Nasıl Yapılıyor?

Önce, orijinali Alman Der Spiegel ve İngiliz Daily Telegraph gazetelerinde yeralan ve Radikal gazetesinin 16 Ekim günkü nüshasında yayınlanan, hücrelerde "intihar" ettiği açıklanan RAF liderlerinin otopsilerinin nasıl yapıldığına ilişkin aşağıdaki haberi okuyalım.

"Baader Meinhof'ta 25 yıllık sır aydınlandı

Almanya'da 1970'lerin radikal sol örgütü Kızıl Ordu Fraksiyonu'na bağlı Baader Meinhof grubunun liderlerinden üçünün ölüm masklarının bulunmasıyla, akıbetleri üzerindeki şüpheler yeniden belirdi. Almanya'nın ölümlerini intihar olarak sunduğu grup üyelerinin otopsilerini eski bir SS üyesinin yaptığı ortaya çıktı. 2. Dünya Savaşı'nda SS tank tümeninde yer alan Hans Joachim Mallach, savaş sonrası Tübingen Üniversitesi'nde adli tıp alanında ordinaryüs profesörlüğe yükselmesi sonucu yakındaki Stammheim Hapishanesi'nde tutulan grup liderlerinin otopsilerini üstlenmiş. Mallach, mahkûmların tecrit hücrelerinde tutulduğu Stammheim'da birkaç yıl içinde sırasıyla ölü bulunan Ulrike Meinhof, Andreas Baader, Gudrun Esslin, Jan Carl Raspe, Juliane Plambeck ve Wolfgang Beer'e 'intihar' teşhisi koymuş. Mallach, ayrıca cesetleri iki gün morgda kalan Baader, Esslin ve Raspe'nin ölüm masklarını çıkarmış.

Gölgede kalanlar...

Maskların varlığı, Mallach'ın iki oğlunun babalarının Ocak 2001'deki ölümünün ardından düşünüp taşınıp geçen hafta olayı polise ve basına anlatmasıyla ortaya çıktı. İddiaya göre, Baader ile Raspe kendilerini hapisten çıkarmak için yapılan uçak kaçırma girişimi başarısız olunca 17 Ekim 1977'de kafalarından vurulmuş şekilde, Ensslin ise asılmış halde bulunmuştu. Üçlünün cesedi, 18 Ekim gecesi, örgütü 'düşman' diye niteleyen Mallach ile ekibinin otopsi masasına geldi.

Eski SS üyesi, oğullarına, otopsiyi bilimsel mi, kasıtlı mı yaptığı hakkında yorumda bulunmadı. Ama Stuttgart polisi kriminal şubesinin başındaki Josef Ring'in talebi üzerine ölenlerin yakınlarına ve savcılığa bildirmeden cesetlerin her birinden üçer

tane olmak üzere toplam dokuz ölüm maskesi aldığını anlattı. Oğulları, babalarının maske işlemini 'kafa derisi yüzme'ye benzettiğini ve onlardan 'SS tank tümeninin savaş ganimeti' olarak söz ettiğini aktardı. Oğulları 1980'lerde babalarını adli tıp enstitüsünde ziyaret ettiklerinde de maskaları dolapta görüyorlarmış.

Ring de altı maskı koruyup sonunda 'Baden Württemberg Tarih Evi'nin deposuna gizlice kaldırmış. Oğulların ihbarıyla bu maskalar bulunurken, Mallach'ın diğer maskaları attığı sanılıyor.

Mallach'ın hayatı ise, azılı bir Nazi'nin savaş sonrası Almanya'sında kolayca yükselebildiğinin göstergesi. Mallach, 1942'de 17 yaşında SS'e katılıp, Stalingrad kuşatmasında yer almış ve Hitler'in muhafızlığını yapmış. Madalya bile alan Mallach, esir düştüğünde 21 yaşında toplumla bütünleşmesi için serbest bırakılmış. SS künyesi dövmesini kurşun deliği izlenimi bırakacak şekilde sildirmiş. Son yıllarında ise hizmetlerinden ötürü devlet nişanı almış. Ancak nasyonal sosyalist idealleri aşılıp yetiştirmeye çalıştığı iki oğlunun solcu olmasını önleyememiş."

Türkiye'ye Dönelim; Otopsiler Nasıl Yapılır, Deliller Nasıl Yok edilir?

Alman devleti, merkezi bir kararla, Gladio'suna talimat verip, Stammheim hapishanesindeki üç devrimciyi, herkesten tecrit edilmiş hücrelerinde kurşunla ve boğarak katlediyor.

Katliamı gizlemek için de, otopsi görevi bir Nazi artığına veriliyor. Nazi artığı, "düşman" olarak görüldüğü üç devrimci hakkında hazırladığı otopsi rapo-

runda, katil devletin kendisinden istediğini yerine getirip "intihar" raporu veriyor.

Ama aradan onyıllar geçse de hiçbir şey gizli kalmıyor işte. Katiller ve işbirlikçileri, Doğu'da katlettikleri gerillaların kulaklarını, burunlarını kesip "kolleksiyon" yapan caniler gibi, kurbanlarının yüz masklarının koleksiyonunu yapıyorlar. Yıllar geçiyor, masklar ortaya çıkıyor. Tabii gerçek de çıkacak ortaya.

Yöntem hep aynı. Katlet; önce delilleri yoket, sonra Adli Tıp'ta, otopside, gizleyebildiğin kadarını gizle. Sonra, savcıya "takipsizlik" kararı verdirt... Herşeye rağmen, mızrak çuvala sığmaz da "mahkemeye" çıkılırsa, Susurluk yargıçlarının zaman aşımı manevrasıyla kuru katilleri...

Yöntem çok. Biri olmazsa diğeri.

Türkiye oligarşisi ve kontrgerillası bu konuda "çok deneyimli" olduğu için, katliamları gizleme, katilleri koruma için bir çok yöntem geliştirilmiştir.

Hatırlayalım;

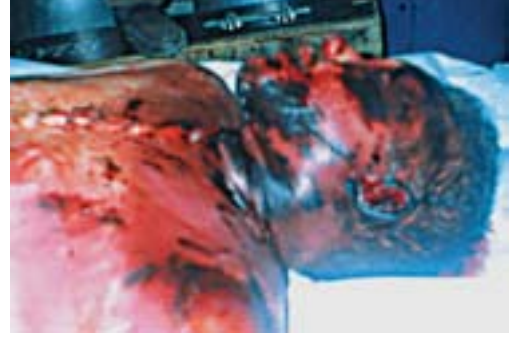
✘ İnfaz operasyonlarında, savcı, ancak herşey bittikten sonra "olay mahalline" sokulur. O arada, aleyhlerine delil olabilecek her şey toplanır. Katledilen devrimcilerin evin içindeki yerleri değiştirilir, konuldukları yerde, ellerine mutlaka bir silah tutuşturulur.

✘ Katledilenlerin elbiseleri yok edilir. Eğer o anda elbiseleri yoketme imkanı olmamış da, elbiseler Adli Tıp'ta, savcılık emanetine alınmışsa, orada bir biçimde yok edilir. İnfaz davalarının hiç birinde, katledilenlerin elbiseleri mahkemelere getirtilememiştir. Çünkü elbiseler, ölüm mangalarının kaç metreden ateş ettiklerini gösterecek en önemli delildir. "Çatışma" senaryolarını boşa çıkartacak bir delildir.

✘ Otopsilere katledilenlerin avukatlarını sokmamak, otopsi belgelerini vermemek ve aynı Alman Nazi doktorunun yaptığı gibi, yalan yanlış otopsi raporu düzenlemek de bu yöntemlerdendir. Hatırlayın, yasal zorunluluk olmasına rağmen, Ulucanlar katilamı sonrasında, katledilen on devrimci tutsağın otopsilere avukatlar sokulmamıştı. Tek başına "gizlenmek istenen" bir şey olduğunun kanıtıydı bu.

✘ Aydın işkencehanesinde katledilen Baki Erdoğan'ı hatırlayın. Baki'nin otopsisinde de Feyyaz Pişkinsüt adlı veteriner-patologa yaptırılmış, bu SS artığı, "Baki... 12 gün açlık grevi yaptığı için kendisinde varolan rahatsızlıklar sonucu ölmüştür" diye rapor vermiş ve o zaman İstanbul Adli Tıpta 3.Daire Başkanı olan, halen Adli Tıp Başkanlığı

yapan Bilge Karangil de bu raporu onaylamıştı. Feyyaz Pişkinsüt veya Bilge Karangil'in ne farkı var eski SS subayı Hans Joachim Mal-lach'tan?

✘ Hatırlayın; Bayrampaşa'daki katliamdan sonra, jandarma kovanlardan gaz bombalarının kutalarına kadar herşeyi toplamış, kan birikintilerinin üzerine beton atmıştı.

✘ İnfaz mahalleri, katliam mahalleri, alenen süpürttürülür ölüm mangalarının amirleri tarafından. Kim, nasıl, neyle katletti, belirsiz hale getirilir.

✘ Bazende, silahsız insanlar katledilir, ellerine veya yanına silah bırakılır. Ateş etti vurduk denir.

✘ Ölüm mangasındakilerin hangisinde hangi silahın bulunduğu resmi kaydı ya olmaz, ya da varsa bile gizlenir. Katledilenler, mahkemelerde "kim vurduya gitti" işlemine maruz kalır.

✘ Tüm bunların işe yaramadığı, yine de katillerin suçunun açık olduğu durumlarda, ölüm mangalarını koruma-kollama görevi Susurluk Mahkemeleri tarafından devralınır.

Mahkemeler, ölüm mangalarında yer alan polisleri bir türlü "tayin edildikleri" yerden bulup getirmezler. Katledilenlerin avukatlarının delil tesbiti, olay yeri incelemesine, tanık dinlenmesine ilişkin her türlü talepleri reddedilir.

Susurluk mahkemesindeki dava, ya beraatle, eğer infaz-katliam suçu ört bas edilemiyorsa, zaman aşımıyla sonuçlandırılır.

Eğer bir politika, "devlet politikası" ise, devletin tüm kurumları, bu politikanın hizmetindedir. İstisnalar olabilir, ancak bu kuralı bozmaz. Doktor Mengeleler, hukukunun uygulayıcısı hukukçular, "polisimizin elini soğutmayın" diyen burjuva politikacılar, bu sistemin parçalarıdır.

İnfaz, işkence ve katliam politikası, ülkemizde bugüne kadar bu mekanizmayla sürdürüldü. Bugün de böyle sürdürülüyor.

Her şey "Avrupa standartlarına" uygun yani!

Gençlik 6 Kasım'da Sözünü Söyleyecek!

YÖK, F Tipi Üniversitedir YÖK'E VE AMERİKAN SALDIRGANLIĞINA HAYIR!

6 Kasım boykotu, 12 yıllık bir gelenektir. 12 yıl boyunca, tüm baskılara, saldırılara, engellemelere rağmen sürdürülebilen bir gelenek; artık o geleneğin sahipleri için, başlı başına bir güçtür.

Öğrenci gençliğin tarihi açısından onur ve gurur verici bir gelenektir bu. Gençlik, "geleneğimiz gücümüzdür" sözünü, 12 yıllık mücadelesiyle hatırlamıştır.

6 Kasım'lar bir yerde, gençliğin, kendilerinin ve ülkenin temel sorunlarına yönelik, güçlü, merkezi tavır alışdır. Şimdi, gecikmeksizin tavır alınacak konular ise, saymakla bitmez. Ama öncelikli olanları şöyle sıralanabilir:

✓ Üniversitelerin halk çocuklarına kapatıldığı, eğitimin ticarileştirildiği, hasbelkader okula giren halk çocuklarının okuyamadığı bir ortamda, üniversitelerdeki zulmün ve sömürünün karargahı olan YÖK'e karşı mücadele, "Öğrenim Hakkı" için mücadeledir.

✓ YÖK, polisle işbirliği içinde üniversitelerde kurduğu sistemle, tüm okulları bir **F tipi hapishane yapma** yolunda önemli bir mesafe katetmiş durumda. Gençlik halkın tüm kesimlerinden TECRİT edilmek isteniyor. Liseliler yüksek okullardan, farklı üniversitelerdeki gençlik birbirinden, öğrenci gençlik, işçi, işsiz, gecekondu gençlik-

ten TECRİT ediliyor.

✓ Her türlü hak ve özgürlük isteği, önce YÖK'ün, sonra polisin barikatıyla karşılaşılıyor. Hem müfredat programlarının, hem polis copunun tek bir amacı var: "**Bizim istediğimiz gibi düşüneneceksiniz!**" F tipi hapishanelerin mantığı da budur zaten.

✓ Ve nihayet, Amerika'ya herşeyiyle bağımlı bir ülke olan Türkiyemizde, halkın açlığını ve halk üzerindeki zulmü, daha da artıracak olan bir saldırganlık var yanıbaşımızda. ABD'nin Irak'a saldırısı, Türkiye halklarına da bir saldırıdır. Bu savaşın tüm Ortadoğu halkları için, dökülen kan, daha fazla bağımlılık, daha fazla yoksulluk anlamına geldiği açıktır.

İşte bu sorunlar için, gençlik 6 Kasım'da sözünü söyleyecek.

Devrimci, demokrat, yurtsever, islamcı, vatansever, halktan yana her öğrencinin söyleyeceği söz; YÖK ve Amerikan imparatorluğuna karşı bir isyan olacaktır.

Tüm öğrenci gençlik; 6 Kasım'ı sahiplenin!

Bu ülkenin bir gençliği olduğunu ve bu gençliğin söyleyecek sözü olduğunu gösterin 6 Kasım'da.

Gençliği yok sayanları pişman edin!

KESK İŞ BIRAKTI

KESK üyesi memurlar hükümetin ücret politikasını protesto etmek için 17 ekim günü tüm yurttaki iş bırakma eylemi yaparak alanlara çıktılar. Bir çok yerde polislin müdahalesi yaşanırken, gösterilerde ekonomik taleplerin, "Emekçiyiz Haklıyız Kanazcağız" sloganlarının yanısıra Amerikan işgaline karşı sloganların atıldığı gözlemlendi.

İstanbul'da Aksaray metro önünde yapılan eylemde Irak işgaline hayır denirken, IMF karşıtı sloganlar da atıldı. Burada konuşan KESK Genel Başkanı Sami Evren, "bizim karşımızda IMF var, masanın bir tarafında IMF var" diyerek, isabetli bir gerçeği dile getirirken, kitle IMF defol bu memleket bizim sloganlarıyla karşılık verdi. Evren, "emekçiler olarak bu savaşa hayır demek zorundayız" diyerek, memurların savaşa karşı tavrını açıkladı. Aralarında Sami Evren'in de bulunduğu onlarca sennedikacı eylem sonrası gözaltına alındı.

İstanbul'daki bir başka eylem ise **Kadıköy** iskele meydanındaydı. Ancak polis kitlenin burada toplanmasına zor kullanarak engel oldu. Onlarca memur yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı.

Ankara'da işbirakan memurlar Kızılay'a çıkarak burada bir basın açıklaması yaptılar ve enflasyon farklarının ödenmesini istediler.

İzmir'deki gösteri ise, CHP'lilerin teşhirine dönüştü. CHP seçim aracının kullanılmak istenmesine tepki gösteren memurlar IMF ve Derviş karşıtı sloganlarla CHP yazısının üzerini IMF defol yazan dövizlerle kapattılar.

Malatya'daki eylemde memurlar PTT binası önünde basın açıklamasını okudular. Yaşam koşullarını, hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasına değinen memurlar açıklama boyunca "Direne Direne kazanacağız, Toplu sözleşme Hakkımız Grev Silahımız" sloganlarını attılar.

İşçi ve Memur Sendikalarından Çağrı "Direnmek, onurlu yaşamaktır. TECRİTE HAYIR"

KESK, DISK VE TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalar düzenledikleri bir basın toplantısı ile "tecrite hayır" dediler.

TMMOB Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde yapılan basın açıklamasını sendikalar adına KESK MYK Üyesi İhsan Avcı okudu. İhsan Avcı aynı zamanda işçi memur sendikalarının yönetici ve üyeleri arasında topladıkları 687 imzayı da Adalet Bakanlığı'na ileteceklerini hatırlattı.

Avcı tecrite karşı mücadele çağrısı yapılan 687 imzalı ve "**temel hak ve özgürlükten yana olan herkese sesleniyoruz**" ifadesiyle başlayan çağrıyı okurken şu ifadelerle yer verdi:

"İşsizlik, açlık, yoksulluk, işten atılmalar, özelleştirme, baskı, zulüm her geçen gün katmerleşerek artmaktadır. Biz emekçiler olarak baskıları en somut yaşayan kesimlerden biriyiz... Siyasi iktidar IMF politikalarını hayata geçirebilmek için tüm ülkeyi F tipine çevirmeye çalışmakta bunun için her türlü zulmü, her türlü baskıyı yapmaktan çekinme-

mektedir."

Direnişin büyük bedeller ödediğini belirten Avcı buna rağmen tecritin kaldırılmadığını belirterek, "**Tecrit; bir insanın tüm değerlerinin yok edilmesi, beyninin teslim alınmasıdır. Tecritin kaldırılması için, insanların onuruyla insan olarak yaşamaları için "TECRİTE HAYIR" diyelim.**" dedi.

"Direnmek, onurlu yaşamak demektir. Yaşamak-yaşatmak da bu gerçek içinde anlamını bulur" ifadelerine yer verilen açıklamanın sonunda insanları yaşatmak istiyorum diyenlere, hak ve özgürlüklerden yana olanlara, insanların düşünceleriyle birlikte yaşamasından yana olanlara tecrite karşı mücadele çağrısı yaptı.

Avcı'nın ardından söz alan TMMOB Elektrik Mühendisleri Odası'ndan **Yaser Aras** imzaları neden topladıklarını anlatırken, son olarak konuşan Genel-İş Bölge başkanı **Mehmet Karagöz** ise partilerin seçim sürecinde dahi tecritten, F tiplerinden söz etmemesini eleştirdi.

Rejimi Şiddetle Değiştirme Hakkı

Son bir hafta içinde Amerikan kaynaklı olarak basında yer alan birkaç haberin spotlarını hatırlayalım. Powel dedi ki: *"Irak'ta askeri hükümet olabilir..."*, *"Irak'ı bir kaç yıl süreyle ABD'li bir general yönetecek..."*

Senaryoya göre, ikinci paylaşım savaşı sonunda Japonya'da uygulanan bir yöntem Irak'ta uygulanacaktı. Buna göre Amerikan askeri kuvvetlerinin bir generali, (adı bile yazılıyor) işgal sonrası Irak'ı yönetecekti. Senaryonun gerçekliği, uygulanabilirliği vs. bir yana, ABD'nin Irak'ı işgali ve yönetmesi senaryolarını "itirazsız", "muhalafetsiz" sanki DOĞAL birşeyden sözedercesine tartışanların, konuşanların, ruhları, beyinleri köleleşmiştir. Bu köle beyinlerde; daha baştan Amerika'nın bütün dünyayı yönetme, bütün halkların kaderini kendi çıkarları doğrultusunda belirleme hakkı olduğu kabul görmüş demektir. Türkiye halkının iradesine bugün başka araçlarla müdahale edilse de, yarın askeri olarak müdahale edilmesine de bu kafaların hiçbir itirazı olmayacak, bilakis memnun olacaklardır.

Peki kim veriyor ABD'ye bu hakkı? Ne BM, ne NATO kararı, ne de yüzlerce ülkenin ABD'yi desteklemesi, ABD'nin Irak'a müdahalesini meşru kılmaz. Bu yöndeki hiçbir yalan ve demagoji bu gerçeği değiştirmez. Yok diktatör Saddam'ın, yok demokrasi götürerekmiş, yok teröre karşı savaşmış... geçen bunları. Açık ve tartışmasız olan Amerika'nın bir ülkenin rejimini kendi çıkarları doğrultusunda değiştirme hakkını kendinde görmesi ve bunu da meşruluğun ve hukukun ötesinde askeri, siyasi, ekonomik gücüne dayandırmasıdır.

Amerika ve işbirlikçileri silah gücüyle halklara karşı şiddet kullandığı için gayri meşrudur...

Amerika Neye Dayanarak ve Nasıl Rejim Değiştirir?

Amerikan başkanı Bush, Irak'da Saddam rejimini şiddet kullanarak değiştireceklerini her açıklamasında vurguluyor. Bunun için Amerikan kongresinden de yetkiyi almış durumda. BM'den de almak için girişimlerini sürdürüyor, ama alıp almasının saldırmada etkisi olmayacağı açık.

Amerika'nın şiddetle rejimi değiştirmek istemesindeki amaç, kendi çıkarlarına, Ortadoğu planlarına uygun bir rejimin işbaşına getirilmesi. Bunun krallık mı, prenslik mi, hanedanlık mı olacağının, yoksa sömürge valisi atayarak mı gerçekleşeceğinin hiçbir önemi ve kuralı yok Amerika açısından. Keza, Irak'ın üçe mi, beşe mi bölüneceği de tartışma konusu bile değil. Çıkarlarına hizmet edecek olan neyse, onu yapmak isteyecektir.

Amerika'nın istemediği rejimleri şiddetle değiştirmesi ne yeni, ne de Irak'la sınırlıdır. Vietnam'da denedi başaramadı. Küba'da on yıllardır deniyor başaramıyor. Cuntalarla onlarca ülkenin yıllarca diktatörlükler altında zulüm görmesine neden oldu. Kısaca, Amerika tekellerin uluslararası çıkarları için başka bir ülkenin rejimini değiştirme hakkını kendinde buluyor ve bunu bütün dünyaya dayatıyor.

Peki dünyanın anlı şanlı uluslararası kurumları, devrimciler faşist rejimleri şiddet kullanarak değiştirme savaşı verdikleri için o meşhur "terör listeleri" yayınlayanlar, **Amerika'yı terör listesine neden almazlar?** Yapamazlar elbette. Ya beyinlerini, ruhlarını sattıkları için, ya korkularından ya da çıkarlarından dolayı yapamazlar.

O zaman rejimi şiddet kullanarak değiştirmenin nerede hak, nerede ve kime yasak olduğunu kim ve neye göre belirliyor? Amerika'nın "şiddetle rejimi değiştirmek" hakkı var da, devrimcilerin, ezilen halkların niye yok!

Halkların Şiddet Kullanarak Rejimi Değiştirme Hakkı Vardır!

Evet, halkların tarihinde rejimlerin şiddet kullanılarak değiştirilmesi örnekler çokça vardır. Ancak, bu örnekler Amerika'nın Irak'ta yapmak istediği ile taban tabana zıttır.

Çeşitli mücadele yöntemleriyle, ister uzun süreli

bir halk savaşında isterse ayaklanma anında şiddet kullanılarak bir rejimin değiştirilip, yerine yenisinin kurulması toplumsal devrimlerin genel karakteridir. Marks'ın deyimiyle "zor", "*bağrında yeni bir toplum taşıyan her eski toplumun ebesidir.*" Büyük Ekim devriminden Küba'ya "ebe" görevini yerine getirmiştir. Devrimciler eski ve çürüyen düzeni yerlebir etmiş, yıkıntılarının üzerinde eski düzenle taban tabana zıt bir rejimi inşaa etmişlerdir.

Peki halklar neden rejimi değiştirmek için şiddete başvurmak zorunda kalırlar? Ya da şöyle soralım; şiddet kullanarak rejimi değiştirmek devrimcilerin, ezilen halkların tercihi midir?

Cevabımız, bu bir **tercih değil, zorunluluktur.** Neden mi? Geçmiş ve genel örnekleri, başka ülkelerden bir yana bırakalım ve ülkemizden düşünelim.

Faşizmle yönetiliyor ülkemiz. Baskı, katliam, işkence, infazlar, yalan ve demagoji rejimin temel taşları. Yani ordu gücüyle, polis zoruyla ayakta duran bir rejim. Egemenler düzenden memnun olmayan halkı ancak böyle yönetebileceklerini, ancak böyle bastırabileceklerini hesaplıyor. Ve baskı politikalarını sadece devrimcilere karşı değil, sömürü ve soygun düzeninin değişmesini isteyen bütün halka karşı kullanıyor. Bir avuç sömürücü asalak dışındaki Türkiye halkı ise bu düzenin değişmesini istiyor. Yerine neyi koyacağını bilip bilmemesi ayrı ve bilinçlenme ile eğitimle ilgili bir sorun olsa da, sonuç olarak değişmesini istiyor. Devrimciler de bunun için mücadele ediyor ve yerine neyi koyması gerektiğini gösteriyor.

56 yıllık çok partili rejimde, "belki değişir" diyerek her seçimde daha adil, özgür ve demokratik, bağımsız bir ülke isteğiyle oyunu atıyor halkımız. Aradan onyıllar geçiyor değişen bir şey olmadığını sonuçlarını daha ağır yaşayarak anlıyor. Yoksulluk daha da büyüyor, zulüm büyüyor, açlıktan bebeklerimiz öldüğü günleri yaşar hale geliyoruz. Demek ki, parlamentoya kimi gönderirsek gönderelim, hangi partiyi iktidar yaparsak yapalım ne rejimin karakterinde bir değişim sözkonusu ne de taleplerimizin yerine getirilmesinde atılan bir adım var.

Geriye **örgütlenmek, mücadele etmek** kalıyor.

Ama bu da tek başına yetmiyor. Halkın, hak ve özgürlükleri için en küçük girişiminde, talebinde rejim temel taşlarıyla çıkıyor karşısına. Zor ve şiddetle bastırılıyor, katliamlara uğratılıyor. Bin yıllık Anadolu tarihi bunun sayısız örnekleriyle doludur. Yakın ve uzak tarihimiz denilebilir ki, halkımızın dökülen kanıyla anılır haldedir.

O zaman sonuç olarak ortaya çıkan tablo;

düzen kurumlarıyla ayakta durdukça halk için adalet yok;

sömürü mekanizmaları yokedilmedikçe halk için ekmek yok;

baskı kurumları halkı düşman gören bir zihniyetin temsilcisi oldukça halk için hak ve özgürlüklerin zerresi yok, şeklinde özetlenebilir.

Hiçbir halk böyle yaşamayı kabullenemez, böyle bir düzene mahkum edilemez.

Halkımız, **ekmek** istiyor, **adalet** istiyor, **hak ve özgürlüklerini** istiyor. Bunları elde etmek demokratik yollarla mümkün olmadığında, devletin zoruyla karşılandığında şiddetin kaynağı da meşruluğu da kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Devrimciler işte bu meşruluk temelinde faşist bir rejimi, sömürücü bir düzeni değiştirmek için şiddet kullanıyor. Devrimcilerin şiddeti halkın haklı ve meşru şiddetinin cisimleşmiş halidir.

Amerika Tekeller İçin, Devrimciler Halkın İktidarı İçin Şiddet Kullanıyor

Amerika ile devrimcilerin şiddet kullanmaktaki amaçları belirttiğimiz gibi taban tabana zıttır. Bu yüzden devrimcilerin şiddeti, zorbalara ve baskıcı düzeni sürdürmek isteyenlere karşıdır. Ve yine bu yüzden Amerika'nın şiddeti bütün dünya halklarına yöneliktir.

Devrimciler, daha ileri bir toplumsal düzeni yaratma, halkın kendi kendini yönettiği bir iktidarı kurma mücadelesi verir; Amerika için belirleyici olan düzenin karakteri, kimin iktidarda olduğu değil, çıkarlarına hizmet edip etmediğidir. Meşruluk ve haklılığın temelleri buradadır.

Amerika ve işbirlikçileri silah gücüyle halklara karşı şiddet kullandığı için gayri meşrudur; devrimciler halkın gücüyle egemen ve ezen sınıfa karşı şiddet kullandığı için meşrudur.

devrimciler halkın gücüyle egemen ve ezen sınıfa karşı şiddet kullandığı için meşrudur...

Onun gözlerindeki parıltı zaferin parıltısıdır

Amerikan emperyalizme karşı bir bağımsızlık bayrağıydı o. Latin Amerika'daki Amerikan işbirlikçisi diktatörlere karşı, devrim ve sosyalizm bayrağıydı. Halkların kurtuluşu için savaşıyan gerillanın bayrağıydı.

9 Ekim 1967'de, Bolivya dağlarında savaşıırken ABD'nin emriyle katledildi.

"... Washington, Che'nin yok edilmesinin gerekli olduğunu düşünüyordu. Gerekçeleri şunlardı: komünizme ve uluslararası yıkıcı akım ve hareketlere karşı olan savaşımız açısından, kesin başarısızlığa uğramış ve savaşta ölmüş bir Che imajını bütün dünyaya göstermemiz gerekiyor. Bu kadar tehlikeli bir tutukluyu hayatta bırakamayız." (aktaran, Jean Cormier, Che Guevara)

Amerika 50 yıldır katlediyor Che'leri.

Katlediyor, katlediyor, ama bitiremiyor.

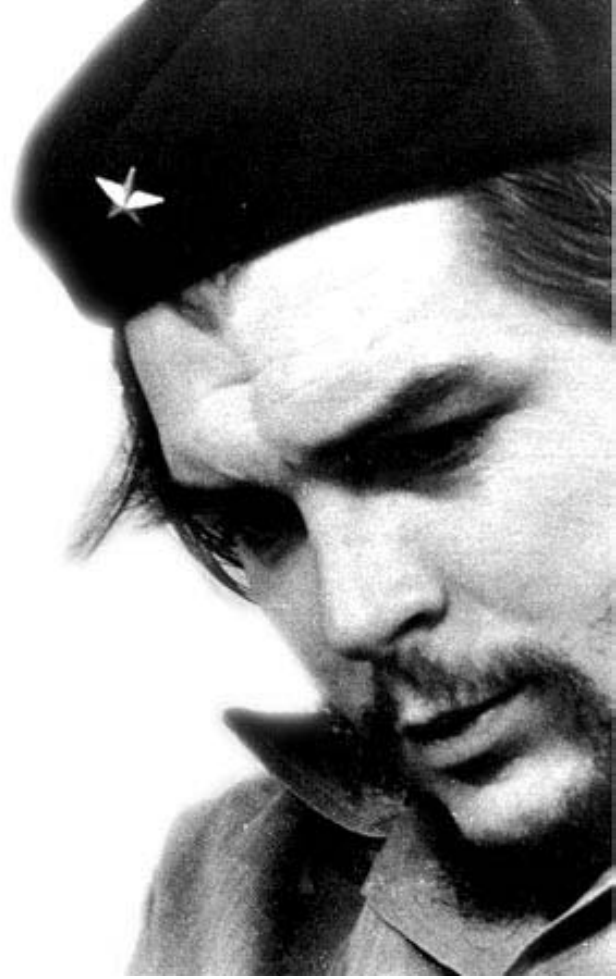
Che'ler çoğaldıkça, ABD'nin ve Amerikan işbirlikçilerinin kabusu büyüyor.

Yeryüzünde ne kadar Che varsa, hepsini yoketme savaşına çıkmış Amerikan imparatorluğu karşısında, şimdi Che olma zamanı.

Che'nin militanlığıyla, Che'nin görkemli uluslararası dayanışma anlayışıyla, Che'nin savaşçılığıyla, kuşanmayı öneriyoruz tüm devrimcilere ve yurtseverlere.

Biz, emperyalizmin tişörtlere resmedip içini boşaltmaya çalıştığı bir Che'den değil, 1956-59'da Sierra Maestra dağlarında elde silah, Batista diktatörlüğüne karşı devrim ve sosyalizm için savaşıyan Che'den söz ediyoruz.

Che zafer demektir. Che'nin gözlerindeki o pırıltılar, savaşıyan dünya halklarının er geç kazanacağı zaferin pırıltılarıdır. Pırıltının kaynağı, ideolojisi ve silahıdır.

Burjuvazinin kuşatması, ideolojisi, gücü karşısında yıldınlığa kapılanlar, sağa savrulanlar, Che'nin ruhuyla güçlendirebilirler kendilerini. Hem Che'yi o kadar uzakta, sadece kitaplarda da aramaya gerek yok. "Dünyanın neresinde haksız yere bir tokat patlarsa onu yanağımda duyarım" diyen Che'yle, "Ateş düştüğü yeri değil nereye düşerse hep bizi yakar" diyen ölüm orucu direnişçisi, aynı kültürün farklı tarihsel kesitlerdeki temsilcileridir.

Bizim de Che'lerimiz var; Kolombiya'da, Nepal'de, Filipinler'de, Türkiye'de savaşıyan, F tipleğinde, İsrail'in toplama kamplarında, Latin zindanlarında direnen Che'ler...

Che orduları kurmanın zamanı şimdi.

Ahtapotun Kolları Kopacak!

Bir ahtapot düşünün; kollarının ulaşabildiği her canlıyı boğazından tutuyor ve öldürene kadar sıkıyor sıkıyor.

Amerikan müdahaleciliği ahtapotun kollarına rahmet okutacak kadar geniş bir alana, dünyanın dört bir yanına yayılmış durumda. Asya'dan Ortadoğu'ya, Latin Amerika'dan Balkanlar'a kadar yüzlerce bölgede askeri varlığıyla, işbirlikçiştirdiği iktidarlara halkları boğmak, iradelerini yok etmek istiyor.

Hedef, Latin Amerika

Amerikan imparatorluğunun en baş hedefleri şu anda Ortadoğu ve Asya denilebilir. Irak'a saldırı hazırlıklarından, Afganistan'a, Endonezya'nın Bali adasındaki saldırıyı Asyada yeni cepheler açmak için zemin hazırlamaya başlamak, Filipinler ordusunu eğitmek için gönderilen Amerikan askerlerine kadar bunlar biliniyor.

Ancak Amerikan imparatorluğu, müdahaleciliğin yüz yılın başlarında ilk örneklerini verdiği, desteklediği sayısız cunta ile milyonlarca insanın kanını akıttığı Latin Amerika'ya da boş bırakmıyor.

Bu, bir yanıla Sovyetlerin yıkılmasının ardından denetimine aldığı düşündüğü Latin Amerika'da halkların mücadelesinin de geliştiğinin açık kanıtı.

İki örnek vereceğiz. Biri, başarısız bir darbe ile halkların tokadını yediği Venezuela, ötekisi FARC ve ELN gerillalarının Amerikancı iktidara karşı savaştığı Kolombiya.

Bundan 6 ay önce **Venezuela'da** tekellerin, işbirlikçi sendikaların ve ordu içindeki Amerikancı generallerin düzenlediği darbe başarısızlıkla sonuçlanmış ve yurtsever subaylar ile halkın desteğini alan Devlet Başkanı Hugo Chavez iktidarı cuntacıların elinden almıştı. Sonraki günlerde darbenin Amerika'nın tezgahı olduğuna ilişkin bol miktarda belge de dünya basınında yer aldı.

Zengin petrol yataklarıyla, Latin Amerika açısından stratejik bir konumda bulunmasıyla ve Küba'ya verdiği destekle Venezuela Latin Amerika'da, ABD açısından "sorunlu" bir ülke durumunda. 6 ay önce darbeye ilişkin yazımızda, Amerika'nın komplolara, Chavez iktidarını devirme girişimlerine devam edeceğini söylemiştik. Bir süredir bu yöndeki girişimler, geçtiğimiz hafta Chavez karşıtı bir gösteriyle ve "Chavez istifa etmezse genel greve gideriz" tehditleriyle daha somut hale geldi.

Yine ABD'nin yönlendirmesinde yapılan gösteriye

orta sınıftan ve kaybedecek çok şeyi olanlar ile, aldatılmış kimi kesimler katılırken, bu gösterinin hemen ertesinde 14 Ekim günü **2 milyon Venezuelalı** mey-

danları doldurarak Chavez'in iktidara gelişini kutladı ve cunta rüyaları görenlere cevap verdi.

Venezuela halkı Amerika'nın kendi kaderini, iktidarını, geleceğini belirleme hakkına isyan ediyor. İradelelerinin yokedilmek istenmesine karşı sokaklara dökülüyor.

Kolombiya'da ise marksist gerillaların iktidar savaşı ölüm mangalarına, faşist iktidara ve Amerikan müdahaleciliğine karşı halkla bütünleşerek sürüyor. "Uyuşturucuya karşı mücadele" yalanıyla Kolombiya iktidarına milyonlarca dolar aktarmakla yetinmeyip, 400'e yakın askerini bölgede bulunduran Amerika, şimdi de, ölüm mangalarını (yeşil bereliler) Latin Amerika'nın yoksulluğa ve isyan ülkesine gönderdi.

ABD desteğiyle iktidar olan Urube'nin, petrol zengin Arauca bölgesindeki 18. Tugayı, ABD tarafından donatılacak ve yeşil bereliler tarafından eğitilecek. Arauca bölgesi gerillanın eylemlerinin yoğun olduğu, iktidarın desteğindeki kontrgerilla örgütlerinin katliamlar düzenlediği bir yer değil sadece, aynı zamanda zengin petrol yataklarıyla da biliniyor. Yeşil berelilerle birlikte Kolombiya'daki savaşa müdahale yolunda bir adım daha atan Amerika'nın derdinin uyuşturucu vs. olmadığı çok iyi biliniyor. "Plan Kolombiya" olarak bilinen Kolombiya'ya müdahale planı aşama aşama uygulamaya sokuluyor. Hedef, Kolombiya halkının FARC ve ELN gerillaları öncülüğündeki iktidar savaşını yocketmek.

Venezuela ve Kolombiya halkları Amerikan müdahaleciliğine, Amerikancı güçlerin saldırılarına karşı direnmiyor, Amerika'nın yocketmek istediği iradesini teslim etmiyor. Bütün Latin Amerika'nın Amerikan müdahaleciliğine isyan edeceği günleri hiç kimse uzakta görmesin. Halkların iradelerinin yokedilmesine karşı uzun süre sessiz kalacağını, ahtapotun kollarına boynunu uzatacağını kimse beklemesin.

TECRİTTEN MEKTUPLAR

Aşağıda F tiplerindeki tutsakların avukatlarına yazdıkları iki mektuptan alıntılar yapacağız. Daha buna benzer yüzlerce mektupta benzer sorunlar, burada dile getirilmemiş sorunlar anlatılıyor. Tekirdağ F tipinden Deniz Şah ve Tuncel Ayaz'ın mektuplarını "tecrit yok" diyenlere, gerçeği çarpıtmak isteyenlere ithaf ediyoruz...

Bir kapana kısırılmış, inecek ağır darbeyi bekler hale geldik

... Karşılaştığımız sıkıntıları anlattığımız her mektubumuz imha ediliyor. Konuşmalarımızın kar etmediği dilekçelerimizin işlemediği bir mekandayız. Bir **kapana** kısırılmış üzerimize inecek ağır darbeyi bekler hale geldik. Ruh halimizdeki değişikliklere biz de engel olamıyoruz artık. Her sese koşar oldum. Birileri seslenmese dahi gaipten sesler geliyor kulağıma bazen.

Herşey para burada. paran varsa toksundur yosa sel-sefil. Yemekler zaten az veriliyor. Günlük işe bedelinin çok altında. Daha önce de hapishanede kaldığım için bu farkı koyabiliyorum. Kantinden bir şey almaya kalkışırsan fahiş fiyatlar zaten ayrı bir sorun. Bir ticarethaneye dönüşmüş buralar. Bize idare tarafından verilmesi gereken temizlik eşyalarını parayla satın alıyoruz. Yaşadığımız sağlık sorunları her şeyin ötesinde tabii.

Dar bir alanda oluşumuz çok büyük sağlık sorunlarını beraberinde getirmekte. Halsizlik, sürekli tansiyon sorunu, sıkıntı, beraberinde solunumda zorlanma, sürekli baş ağrısı, eklem ağrıları, bel ağrıları kendini göstermekte. Bunun dışında logarın, havalandırmanın ortasında oluşu ve oradan gelen pis kokunun sürekli ciğerlerimizde dolaşması. Nelelerin doğabileceğini tahmin bile edemiyoruz. Sularımız sürekli kesik. Günlük temizlik ihtiyacımızı yapamıyoruz. Çeşitli aralarda verilen suları içme suyu şaşallarına doldurup daha sonra kullanmak için depoluyoruz. Lakin şaşallar sayım ve aramalarda alınmakta, durumu izah etmemize rağmen kaale alınmıyoruz bile. Verilen suyun içinden çıkan pislikleri gözle bile görebiliyoruz. Ve tüm bunlara rağmen parası olmayıp bu sudan içmek zorunda kalacak mahkumu düşünün. Yani anlayacağınız sağlığımız, yaşamımız büyük bir (KARALANMIŞ)...

Herşey dilekçe burada. Geçen günlerde yanımdaki arkadaşımın tansiyonu düştü. Burnundan kan

gelmeye başladı. Zile basıp görevlileri çağırdık. Revire götüreceklerini ama **önce dilekçe** yazmamız gerektiğini söylediler. Tansiyonu bilirsiniz ölüme bile yol açabilir. Ve bu durumda önce dilekçe isteniyor bizden. Ve ben korkmaya başladım. Bana da böyle bir şey olsa belki o kadar beklemeye fırsatım olmazdı.

Onursuz aramalar, keyfi uygulamalar, üst baş aramasındaki taciz hepsi var. Ve bizzat ben yaşadım, yaşıyorum. Ayda iki kez olan aramalar tam bir rezalet. Onlarca görevli bir anda doluyor içeri. Ne var, ne yok her şey dağıtılıyor. "Görüldü" damgası vurulu mektuplar bile karıştırılıp okunuyor bazen. Her gün yaşadığımız başağrısı özellikle rahatsızlıklar için verilen ilaçlar günü geçmiş diye alınıyor. Çamaşırlarımız bilinçli olarak dağıtılıyor. Yataklar ters yüz ediliyor. Arama bitince hücre tam bir savaş halini andırır....

Aşırı sese gelemiyorum

17 aylık bir deneyim olmasına rağmen hücrenin etkisiden dolayı anlatamama aktaramama sorunu yaşıyorum. Ani sinirlenmeler, tepkisellik, birden gülüp birden sinirlenmek ve bir çok duyguyu iç içe yaşamak. Bir çok şeyi iç içe yaşarken psikolojik dengesizlikler, şizofreni-paronaya vb. rahatsızlıklara doğru gidiyoruz. Tıpkı geçen haftalarda bir hücrede kalan Gençali Karabulut adlı arkadaşımızın aniden camları dökmesi kırması durumu burda herkes için geçerlidir. Sürekli aynı şeyi yapmak, sürekli aynı kişilerle sohbet etmek, sürekli aynı renklere bakmak... Duyu organlarımızın zamanla aynı işleri görmesinden dolayı rahatsızlıklar ön plana çıkıyor.

Mesela ben bu hücreye gelmeden önce yaklaşık bir ay tek kalmıştım. Buraya geldiğimde ilk an iletişimsizlik yaşadım. Ne konuşacağımı bilemedim tıkkandım...

Aşırı sese gelemiyorum bazen. Kafamda tasarladığım şeyi bir anda unutabiliyorum. Üst kata kağıt almak için çıkıyorum ama elim boş dönüp sanki hiçbir şey yokmuş gibi devam ediyorum...

Dilekçelerimiz yerine ulaşmıyor. Geçen seneden beri bir çok şey için dilekçe verdik, suç duyurusunda bulunduk. Ama hiç birine ne olumlu ne olumsuz cevap alamadık. Saldırıları olmuştuk dilekçelerimiz alınmadı. Alanlar ise cevapsız kaldı. Can güvenliğimiz yok..

Kurultaya Sunulan Tebliğlerden 2

28/29 Eylül günlerinde Zübeyde Hanım Kültür Merkezi'nde TAYAD'lı Aileler tarafından düzenlenen "Hapishanelerde Yaşam ve Sağlık Koşulları Kurultayı"na sunulan tebliğleri kısaltarak yayınlamayı sürdürüyoruz...

TECRİT KALDIRILMALIDIR

... Biliyoruz ki F Tipi cezaevleri hücre tipi cezaevleridir. Sosyo-kültürel yapı ve gelenekle çelişki oluşturmaktadır. F Tipi cezaevleri insan haklarına aykırı ve kabul edilmez bir uygulamadır. Bu uygulamada bunca ölüme rağmen ısrar, niyetlerle açıklanamaz. Bu konuda gösterilen tutum insanlık sorunudur.

Biliyoruz ki, demokratik ülkelerde, devlet, mahkumları yaşamlarıyla ilgili hiçbir söz hakkı olmayan, sindirilmeleri, hiçleştirilmeleri gereken bireyler olarak göremez. ...

KESK olarak her zeminde tecrit konusunda duyarlılığımızı ve tutumuzu açıkladık. Bugün de tecritin kaldırılması konusunda girişimlerimiz devam ediyor. Adalet Bakanı'nın insan haklarına aykırı tecrit koşullarının kaldırılması, cezaevlerinin evrensel demokratik normlara uygun hale getirilmesi noktasında gerekli duyarlılığı göstermesi için demokratik kit- le örgütleri ve sendikalarla birlikte ziyaret edeceğiz;

Taleplerimiz nettir. Bu demokrasi aybının son bulması için;

-F tipi cezaevi ve tecrit uygulaması son bulmalıdır.

-Cezaevleri, infaz sistemi ve hukuk sistemi bü- tünlük içinde ele alınarak değerlendirilmeli, insan haklarına, evrensel hukuk ilkelerine uygun çözümler üretilmelidir.

-Sağlık birimleri gerek personel gerekse donanım olarak desteklenmelidir.

-Cezaevleri denetiminde başta meslek kuruluşları ve insan hakları örgütleri olmak üzere ilgili kuruluşların yeralacakları şekilde yasal düzenlemeler yapılmalıdır.

-Bu amaçla, ilgili bakanlıkların yanı sıra Türk Tabipleri Birliği, Türkiye Barolar Birliği, Türk Mimar ve Mühendis Odaları Birliği ve İnsan Hakları kuruluşları olmak üzere gerekli katılımı ulusal düzeyde bir çalışma gurubu oluşturulmalıdır.

KESK (Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu)

SAVUNMANIN SORUNLARI

...Biz Avukatlar da yaşadığımız sorunları anlatacağız ve çözüm önerileri sunacağız.

Bu uygulamalar tecrit programının parçasıdır. Dolayısıyla da tecrit uygulamasına son verilince, bizlerin yaşadığı bu sorunlar da çözülecektir. Biz aşağıdaki pratik önerilerimizin hayata geçirilmesi durumunda sorunların çözülmesi konusunda ciddi adımlar atılmış olacağını düşünüyoruz.

1-Hapishanelerin yönetimine ilişkin yasal düzenleme yapılmalıdır. Baroların, Tabip Odalarının, Mimar Mühendis Odalarının, Tutuklu temsilcilerinin, tutuklu ailelerinin, bakanlık yetkililerinin katılacağı bir komisyon tarafından hazırlanacak yasa tasarısı TBMM'de kabul edilerek yasalaştırılmalıdır.

2-Hapishanelerin yönetimi barolardan, tabip odalarından, mimar-mühendis odalarından, tutuklu ailelerinden ve tutuklu temsilcilerinden oluşacak cezaevi izleme kurulları tarafından denetlenmelidir. Bu kurullar yetkili ve sorumlu olmalıdır. Hazırladıkları raporlar bağlayıcı olmalıdır.

3-Hapishanelerdeki her türlü baskıcı uygulamanın kaynaklarından biri olan avukata şüpheli şahıs olarak bakılması mantığından vazgeçilmelidir.

4-F Tipi hapishanelerde bizlerin yaşadığı sorunlar yukarıdaki şekilde oluşturulacak izleme kurullarının vereceği raporlar doğrultusunda çözümlenmelidir.

5-Avukatların hapishanelere girişte şüpheli şahıs muamelesi yapılarak GBT kontrolü uygulamasına, duyarlı kapıdan geçilmiş olmasına rağmen yapılan fiziki üst aramasına son verilmelidir.

6-Avukatların yanlarında dosya, evrak, ajanda, si- gara ve çakmak ile görüşe girmesinin önündeki engeller kaldırılmalıdır.

7-Avukat görüşü esnasında aynı anda... birden fazla tutukluyla ve bir tutuklu ile birden çok avukat aynı anda konuşabilmelidir.

8-Görüş esnasında müvekkilimize evrak, belge vermemizin engellenmesinden vazgeçilmelidir.

9-Görüşe gelen ve görüşten çıkan müvekkillerimizi araması uygulamasına son verilmelidir.

HALKIN HUKUK BÜROSU

Abartılar ve gerçek

Bugün abartılan umutlar, yarın umutsuzluğa dönüşür!

Büyük düşünmeliyiz; iddialı olmalıyız; ama o büyük düşünceler, iddialar açısından sadece bir araç olan "TBMM"yi dayanak yaparak değil; İddialı olmalıyız, ama hedef açısından sadece bir araç olan "seçimler" vesilesiyle değil.

Türkiye'de parlamenter mücadele geleneği, çok uzun zamandan beri vardır. 1980 öncesinde de, parlamentoyu veya seçimleri bir araç olarak kullanmak için seçimlere bağımsız adaylarla katılanlar vardı. Ama "parlamentoculuk" hiç bu kadar burjuvazinin adeta bir taklidi haline gelmemiştir.

1980'lerin sonlarından, yani reformizmin, legal partiliğin revaçta hale geldiği dönemden başladığını söyleyebiliriz bu sürecin. Legal partiliği bile, en azından bir TIP geleneği gibi kendi içinde bir tutarlılık ve militanlıkla sürdürmekten çok uzak olan bu yeni reformistler, sadece politikada değil, yöntemlerde de giderek burjuvaziye angaje olmaya başladılar. (Herkes kabul edecektir ki, 1980'de İstanbul'da sokağa çıkma yasağına rağmen karanfilleriyle sokağa çıkan TIP reformizmi, oligarşinin tehditleri karşısında "sokağa çıkmayın" talimatları yayınlayan bir ÖDP reformizminden daha militan, daha devrimcidir.)

Devrimci çalışma tarzından, devrimci ahlak ve kültürden uzaklaştıkça, kaçınılmaz olan gerçekleşti; bunların yerine burjuva kültür ve burjuvazinin "siyaset tarzı" geçirilmeye başlandı.

Bu gidişat, 1990'lar boyunca, her seçimde biraz daha derinleşti ve yayıldı. Legal parti çevrelerinde, "propaganda" yerine artık "reklam" yapıyor, kitle çalışmasının yerini seçim şovları alıyordu. Reformizmin etki alanından bir türlü çıkamayan oportünizm de, "klasik taktiklerinin" yanına onlardan alınma yöntemleri ve abartıcılığı ekliyordu.

Burjuvazinin siyaset tarzından alınan yöntemlerin en başta gelenlerinden biri abartıcılıktır. Bundan önceki iki genel ve yerel seçimde, Emek Barış Özgürlük Bloku'nun, EMEP'in, HADEP'in, bağımsız aday çıkaran oportünizmin muhtelif abartmalarına tanık olduk. Reformizm, Şu şehirde belediye tamam, şu kadar adayımız kazanıyor, diye adeta havalarda uçuyordu bu seçimlerde. Oportünizm ise, bağımsız adaylarıyla ilgili anlatı anlata bitiremiyordu (ama

çoğu seçim sonuçlarını bile yayınlamadı.)

Seçim yarışına katılmıyorsa, kendini güçlü göstermek, hadi bir yere kadar anlaşılırdır diyelim, önemsemeyelim; ama bizim daha önemli gördüğümüz, **sayısal** abartılardan çok, **siyasal** abartılardır. Mesela bu ara sık sık duyduğumuz, "iktidara yürüyoruz" demek, artık abartmanın da ötesinde bir anlayışın yer etmeye başladığını gösteriyor. Sandıktan iktidara yürümenin sözünü etmeye başladığınız anda, artık parlamento bir araç olmaktan çıkmış; ama daha da kötüsü, bu düzenin bir **demokrasi** olduğunu söylemiş olursunuz. Bu ise, bu ülkede haklar ve özgürlükler çerçevesindeki mücadeleye de, devrim mücadelesine de yapılacak en büyük kötülüktür.

Düzeni onaylamak ve meşrulaştırmaktır.

Burada, abartı, artık abartı olmaktan çıkıp, siyasi bir yanlışlığı haline dönüşmüş olur.

"İddialı olmak"ta ipin ucu kaçırıldığında, varılan yer budur.

Bu "propaganda" ortamından ve yönteminden etkilenen "bağımsız sosyalist, komünist adaylar" bile, vaatler üzerinden seçim çalışması yürütüyor, işçiye, çiftçiye, tüm sorunlarını çözeceklerini vad ediyorlar.

Tüm bu abartılar; Türkiye gerçeğine, yani faşizm gerçeğine çarptığında ne olacak peki?

O çarpma anına kadar kitlelerde yaratılan boş hayallerin, düzeni meşrulaştırmış olmanın; o çarpma anından sonra kitlelerin içine düşeceği umutsuzluk ve hayal kırıklığının hesabını kim nasıl verecek?

Seçim oyunu, **tehlikeli** bir oyundur. Siz düzenin parlamentosunu kullanayım derken, eğer doğru politikalar, yöntemler izlemezseniz, o sizi kullanmış, sizinle demokrasilik oyununun vitrinini süslemiş, sizin aracılığıyla, kitleleri kendi parlamenter düzenine çekmiş olur. **Vebali büyüktür.**

Evet, iddiamız olmalı; ama ucu devrime uzanmayan her iddia, düzen içinde eğilip bükülmeye mahkumdur. Evet, hayallerimiz olmalı; ama bugünkü Türkiye gerçeğine teslim olan değil, bu gerçeği değiştirme iddiasını içeren hayallerimiz olmalı.

İstatistikler, İsrail'de Yahudi Oranının Azaldığını Gösteriyor **Transfer Politikası*, Deva Olacak Mı?**

Mutasam Hamade

(FKDC Yayın Organı Al Hourriah Dergisinin Genel Yayın Yönetmeni)

İsrail Merkezi İstatistik Bürosunun yayınladığı yıllık rapor, İsrail'in, Yahudilere has bir devlet olarak geleceği hakkında yaşadığı çelişkiyi ortaya çıkardı.

Yahudi Nüfus Artışında Gerileme

Raporun ana noktalarını 4 Eylül 2002'de yayınlayan Yodigot Ahronot gazetesine göre, İsrail nüfusu, Yahudi yılbaşı arifesinde (geçen Eylül başlarında) 133 bin yani %2,1 artışla 6,592 milyon oldu. Rapor 2001 yılında Yahudi nüfusunda gerileme olduğuna dikkat çekiyor. Yıllık Yahudi nüfus büyümesi geçen yıl gerileyerek %1,4'te kaldı. Rapora göre bu gerileme, Yahudilerin İsrail'e göçündeki gerilemeden dolayı idi. Bu gerileme sonucunda Yahudiler, 2000 yılında nüfusun %77,8'ini oluştururken bu oran 2001 yılında %77,2'ye geriledi. Rapor, İsrail'deki Yahudileri birleşik bir halk olarak ele alırken, Filistinlileri milliyet oluşturmayan değişik dinler ve mezheplerden oluşan bir grup olarak ele alıyor. Bu çerçevede onları Müslümanlar, Hristiyanlar ve Dürziler olarak gösteriyor. Rapora göre Müslüman nüfus oranı %15,2'den %15,4'e yükselirken Hristiyanlar %2,1, Dürziler de %1,6 oldu. "Dini olarak bir grup sayılamayanlar" ise toplumun %3,5'üğünü oluşturuyorlar.

Rapor, İsrail toplumunun göçle oluşturulan bir toplum olduğunu kabul ediyor. Ülkenin %41'ini Amerika ve Avrupa kentlerinden göç eden Yahudiler; Afrikalı Yahudiler (Faslı, Cezayirli, Tunuslu, Flaşalar-Etyopya'dan gelenler- ve diğerleri) ise Yahudi nüfusun sadece %16'sını oluşturuyor.

Bu durum Yahudilerin mezhep seçimlerine de yansımış. Eşkenazlar (yani Batılılar) %41'i oluştururken, Seferadimler (yani Doğulular) %16'yı oluşturuyor. Rapor 'Sovyet asıllı kitle'nin tek ülkeden gelen en büyük grubu oluşturduğunu gösteriyor. 'Sovyet' Yahudiler 1 milyon 150 bin kişi, bunların %70'i İsrail'e 1990'dan sonra göçmüş.

Sosyal bünye ise; her 1000 kadına karşılık 964 erkek var. Tek babalı (yani ayrılığın olmadığı) 95 bin Yahudi aile var, yani toplam Yahudi ailelerin %9'u. 2001 yılında 29.676 kişi evlendi, 9.693 kişi ayrıldı. 136.638 çocuk doğdu, bunların 91.230'u Yahudi kadınlardan. Yahudi kadın, ortalama 2,71 çocuk doğururken; Filistinli kadın, 4,6 çocuk doğuruyor. İsrail'de kadın ortalama yaşı 80,9 iken erkek ortalama yaşı 76,7...

Rapora göre, 'pozitif dengedeki bu büyük düşüşün büyük bölümü güvenlik durumu ile ilişkili. Güvenlik sorunu, yerleşim birimlerinde (işgal edilmiş bölgelerde) yaşamak isteyenlerin sayısını düşürürken, buraları **terk etmek isteyenlerin sayısını arttırmış**. Raporun verilerine göre, 'işgal

edilmiş birçok yerleşim biriminde ters göç hareketi göze çarpıyor." Rapor, 2001 yılında 20 bin İsrailinin ülkeyi terk ettiğini ve buna karşılık bir yıl aradan sonra 7000 İsraillinin İsrail'e geri döndüğünü açığa çıkardı

Korkular... Korkular...

Yapılan bu gibi tahminler, İsrail içişleri bakanı İli Yaşay'ın da, Yahudilerin önümüzdeki 8 yıl içinde İsrail'de çoğunluğu daha da yitireceği tahminini yapmasına yöneltti. Buna karşılık milli güvenlik konseyi eski başkanı Uzi Dayan, Yahudilerin yaklaşık 20 yıl sonra İsrail'deki çoğunluğu kaybedeceği tahmininde bulundu.

Dayan'ın verileri, Hayfa üniversitesinden profesör Arvan Sufar'ın daha önce hazırladığı verilerle çakışıyor. Profesör Arvan Sufar, şu anda 1948 topraklarında 5 milyon Yahudi'ye karşılık 1,2 milyon 'Arap'ın yaşadığını söylemişti; Gazze Şeridinde 1,2 milyon Filistinlinin, Batı Şeria'da ise 1,8 milyon Filistinlinin yaşadığını ve 'şu anda durumun eşit bir orana yaklaştığına' işaret etmişti.

Sahte İyimserlik

Yapılan bu tahminler -Yahudiler açısından- iç karartıcı olmasına rağmen, nüfus istatistiği uzmanı İsrailli profesör Delaforgola'ya göre çok iyimser. Delaforgola bile, 13 Haziran'da Yodigot Ahronot gazetesinde yayınlanan raporunda, İsrail'e yapılan göçlerin "İsrail'de ekonomik ve güvenlik durumunun bozulması ve Yahudi göçünün kaynaklarının kuruması nedeniyle" gittikçe tersine döndüğünü söyledi.

Delaforgola'nın söylediğine göre bu ülkelerden (ABD ve eski Sovyet Cumhuriyetleri) göç etmek isteyen birçok Yahudi geçen dönemde göç etti. Bu cumhuriyetlerin ardından Arjantin gelir. Arjantin anti-semitik olaylardan dolayı bu yılın ilk üç ayında 243 Yahudi'nin İsrail'e göç ettiği 4.derecedeki Fransa'yı geçti. İsrailli uzman, bu 'kaynakların' demografik dengelerdeki gedikleri kapatmak için yeterli bir kaynak oluşturmadığına dikkat çekiyor. İsrail'in 80'li yıllarda yaşadığı mali krize benzeyen bir krizle dizginlenemeyen bir enflasyon yaşadığından dolayı, yeni gelen göçmenler topluma uyum sağlamada zorluklar çekiyor. 'Yeni gelenlerin bir çoğu, İsrail'deki yeni hayatlarına uyum sağlayamadıkları için geldikleri ülkelere geri dönüyorlar.'

Demografik Sorun

Bu gibi rakamlar ve tahminler, İsrail'in 'demografik sorun' dediği bir sorunun varlığını ispatlıyor. Bu sorunun kaynağı, Filistinlilerin İsrail'deki sayılarının artmasından dolayı değil, bilakis bu devletin kendini Yahudilerin devleti ve Yahudi devlet olarak sunmada ısrar etmesindendir. Bu ısrar, insan hakları alanında çalışmalar yapan Jadun Levi'nin Haaretz gazetesine (9 Eylül 2002) söylediği gibi, **"İsrail'de Arapların bulunmasını bir soruna ve demografik isyan-çıya"** dönüştürüyor. Irkçılığa gömülmüş böyle bir yaklaşım, Çalışma ve Sosyal Güvenlik bakanı Şlomo Benzeri'yi 5 yıldan beri çalışmaları durdurulmuş olan İskan Ulusal Meclisi dedikleri meclisi yeniden canlandırmaya yöneltti. Meclisin amacı, 'İsrail'in ileride karşılaşacağı demografik çatlakları' onarmak. Bu meclisin çalışma hedefleri arasında, Yahudi kadınları kürtaj yapmamaya, çok doğum yapmaya teşvik etmek; Arap kadınları kürtaja ve az doğuma teşvik etmek var. Jadun Levi bu durumu, vatandaşa kaba bir şekilde müdahale etme ve ırkçı ayırıcılığın iğrenç bir şekli olarak niteliyor. Galiba, İsrail devleti, bu planla Yahudilerin Kudüs üzerindeki egemenliklerini garantilemek için 70'li yıllarda yapmaya çalıştığı ve başarısız olduğu bir deneyi yeniden yapmaya çalışıyor. O dönemlerde, 'Kudüs'teki gelişme süreci hakkında araştırmalar yapacak' uzmanlardan ve birçok bakanlıktan "Gafni" komitesi kurulmuştu. Komite bu konu-

da çok büyük çalışmalar da yapmıştı. Yahudiler için yeni yerleşim birimleri inşa ederken; inşaat ruhsatı vermeyerek, belediye hizmetlerinden mahrum bırakarak, evlerini yıkarak ve oturma izni vermeyerek Filistinlileri şehirdeki hayat-tan tecrit edip boğmaya çalıştı. Buna rağmen, 29 yıl sonra Filistinlilerin Kudüs'teki oranı, toplam nüfusunun %32,5'ne ulaştı.

Ne Yapmalı?

Jadun Levi ve kendisi gibi 'gerçekçi'ler, Kudüs'te demografik dengenin ya şehrin doğusundaki işgali bitirmekle ya da transfer politikasına sarılmakla korunabileceğini düşünüyorlar ki, bu grup ikinci şıkkı onaylamıyor. Jadun Levi, İsrail devleti ile ilgili ise, devletin 'iki uluslu' bir devlet olduğunun kabul edilmesi çağrısında bulunuyor; bu gerçeğe karşı koymanın tek yolu da 'İsrail'i daha adaletli bir topluma dönüştürmektir" diyor.

Üzerinde düşünülmesi gereken sorun şu; İsrail devletinin günlük siyasetinde ırkçı bilinç hakimdir ve bu yasalarda da ifade edilmiştir; o zaman Yahudi devleti, Yahudiliğini korumaktan aciz kaldığı sürece transfer politikası sorunun çözümünde onun açısından "objektif" bir ihtimal olarak kalacaktır... Bu da bölge açısından kötünün habercisidir.

* **Transfer politikası:** Dünyanın değişik ülkelerinden İsrail'e Yahudi göçü yaptırarak İsrail'i nüfus açısından var etme, ayakta tutma politikası

"Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez"

Kahraman şehitlerimiz sahiplenilmeye devam ediyor. Antakya ve Elazığ'da yapılan anmalarla "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganları Adana'da infaz edilen Erdinç Aslan ve ölüm orucu şehidi Fatma Tokay Köse için atıldı.

13 Ekim'de **Fatma Tokay Köse**'nin memleketi Elazığ Merkezine bağlı Şahswar köyün-

de biraraya gelen 80 kişi şehidimiz için verilen 40. gün yemeğine katılırken, TAYAD'lı ailelerin yanısıra, İHD Elazığ yöneticileri ve ÖDP il başkanının da bulunduğu bir grup yemek öncesi Fatma'nın mezarını ziyaret etti.

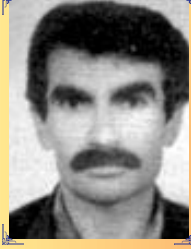
Saygı duruşunun ardından Fatma'ya ait şiirlerin okunmasının ardından ölüm orucu süreci ve sorumluluklarımız üzerine bir konuşma yapıldı. **"Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez"** ve **"Yaşasın Ölüm Orucu Dire-**

nişimiz" sloganlarının atıldığı anmanın ardından köy halkının da katıldığı yemek yendikten sonra Elazığ merkeze dönen TAYAD'lı ailelerin otobüsü polis tarafından kentin girişinde durdurularak kimlik kontrolü yapıldı. Yemeğe, bir başka ölüm orucu şehidi Fatma Ersoy'un ailesi katılırken, Fidan Kalşen'in ailesinin katılması jandarma tarafından keyfi şekilde engellendi.

Bir başka anma ise Antakya'daydı. 5 Ekim 1999 tarihinde Adana'da ölüm mangaları tarafından infaz edilen Arap halkının onurlu evladı **Erdinç Aslan** katledilişinin 3.yılında panzerlerin, özel timlerin, polis ve jandarmaların kuşatması altında Tekebaşı belde-sinde ailesi ve yoldaşları tarafından anıldı. Arapça ağıtların ve marşların söylendiği anma sırasında işkencecilerin tehditlerine, provokasyon çabalarına rağmen anma, sloganlarla sona erdi.

kahramanlar Ölmez

Yüksel BABACAN

Şehitlik tarihi:

20 Ekim 1994

Şehit düştüğü yer:

Fransa

Şehit düşme şekli:

1979'da mücadeleye katılan, cunta yıllarında bir süre tutsaklık yaşayan Babacan, 1986 yılında çıktığı yurtdışında da mücadelesini sürdürürken, bir halk düşmanı tarafından katledildi.

Kamber GÜNEŞ

Şehitlik tarihi:

24 Ekim 1996

Şehit düştüğü yer:

Dersim

Şehit düşme şekli:

Bölgesinde milis örgütlenmesi içinde yer alıyordu. Kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

Tülin Aydın BAKIR

Şehitlik tarihi: 24 Ekim 1999

Şehit düştüğü yer: İstanbul

Şehit düşme şekli: Yakalandığı kanser hastalığı sonucu kaybettik. 1983'ten beri mücadelenin içindeydi. EMEKAD, DEMKAD, ve son olarak Elektrik Mühendisleri Odası'nda mücadelesini sürdürüyordu.

Mustafa KAMACI

Şehitlik tarihi:

25 Ekim 1989

Bir trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Düzgün Tekin

KAYIP

21 Ekim 1995

Devrimci bir işçiydi; sivil polisler tarafından kaçırılıp kaybedildi.

Yunus GÜZEL

Şehitlik tarihi:

23 Ekim 2001

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Emniyet Müdürlüğü

Şehit düşme şekli:

İşkenceciler tarafından katledildi.

Neden katlettiler onu?

Yunus'un örgütlü mücadelede yeralışı, 1989'da başlar; ama devrimciliği daha eskiye, 12 Eylül öncesine uzanır.

Özgeçmişinde anlattığı yaşamı, onun niye katledildiğini de anlatır bize;

Daha ilkokul sıralarında ağabeylerinden öğrendikleri "*kahrolsun faşizmi, alevi sunni bir olsun! tek yol devrim!*" sloganlarıyla gidip gelmektedirler okula.

İşte size bir kaç neden birden; hem faşizme karşı, hem devrim istiyor, hem Alevi, sunni halkı birleştirmek istiyor!

"Ruhi Su, Neşet Ertaş, Aşık Mahsuni Şerif, Aşık Zamanı, A. Ferhati, A. Gülabi, A. İhsani... dinleyerek" büyüdü. Bu aşıklardan, halkın kültüründen, cesarettten, fedakarlıktan, direnmekten, mücadeleden başka ne öğrenmiş olabilirdi ki! Bunları öğrenen ve uygulayan bir insanın düzen için "*tehlikeli*" olduğu aşıkardı.

İşte Yunus'un bir başka özelliği:

"1987'de hem üniversiteye hazırlanıyordum, hem de bizim orda bulabildiğim tüm sol dergileri alıp okumaya çalışıyordum. O zamanlar çalıştığım tüm parayla dergi ve kitap alıyordum. Nokta, Alınteri, Odak, Saçak, İkibin(2000) vb... tüm dergileri alıyordum..."

Okuyordu, araştırıyordu yani. Yani, okuyan, araştıran, sorgulayan biri olarak düzen için tehlikeydi. Okumuş, araştırmış ve kurtuluşun yolunu, umudun adını bulmuştu üstelik.

1989'larda Dev-Gençliydi. Dicle Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Öğrenci Derneği kurucu üyelerindendi. Örgütlülüğü savunuyor, örgütlüyordu. İşte, düzenin ona düşmanlığı için bir neden daha.

1990'larda Cepheliydi. En son, bir savaşıydı.

Çünkü diyordu ki; "*Acı bir süreçten geçiyoruz. Her gün yüreğimizden parçalar koparıyorlar. Bir taraftan soygun ve talan düzeni halkımızı daha da fakirleştirirken, en küçük bir hak aramayı kanla bastırmaktadır...*"

İşte bütün bunlardan dolayı, alçakça, korkakça, sinsice katlettiler onu. O, halkı için mücadele eden bir yiğit, onu katledenler, işkenceci katiller olarak geçtiler tarihe.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

“Andıç” a Gerek Yok!

28 Şubat günlerinde generallerin medyayı andıçlarla yönettiği hatırlanacaktır. Andıçlara uymak istemeyen yazarları generallerin “makadına süngü takıp gezdirme” tehditleri de hafızalardadır.

Bugün medyanın tümü için, **ne süngüye ne de andıçlara artık gerek yok**; burjuva medya kendi andıçlarını yazıp uyguluyor. Siyasi havadan, açıklamalardan, oligarşinin ihtiyaçlarından gerekli mesajı alıyor medya ve kendi sansürünü kendisi uyguluyor.

Oligarşinin istemediğini orada da göremezsiniz. Bu düzen içi muhalif de olsa önemli değil. Örneğin seçim sürecinde DEHAP da medyanın andıçlarına takılıyor bugünlerde. Düzen partilerinin 2-3 bin kişilik mitingleri, açıklamaları uzun uzadıya medyada kendine yer bulurken, DEHAP'ın onbinlerle ifade edilen mitinglerinden “çıt” yoktur. Çünkü Ecevit daha baştan devlet adına konuşmuş, “düzen için tehlike” demiştir. Daha fazlasına gerek kalmadan medya gerekeni yapıyor.

Peki, hani “basın hürdü”? Düpedüz devletin resmi

politikaları ile tam bir paralellik kuran, buna göre yayınlar yapan basın hür olabilir mi? Masaldır elbette bunlar. Kendilerinin anlatıp, kendilerinin dinlediği çocuklara masallar.

Bu konuda çarpıcı bir örnek de **AB raporunun** açıklanmasıyla birlikte günlerdir TV bültenlerinde, gazete köşelerinde yaşandı. AB'nin, sözkonusu raporunda işkence “eleştirilmiş”, Manisa davası örnek verilmiştir. Medya tam bir kampanya ile demokrat kesilirken, işkence üzerine programlar yapılırken, aynı raporda, “çözülmesi gereken sorunlardan” birisinde bir iki istisna dışında ısrarlı bir sansür, ısrarlı bir kaçış kimsenin gözünden kaçmamıştır. Evet, **F tiplerindeki sorunlar çözülmemiştir** diyor AB, ama bu ne haber olabiliyor, ne de köşe yazılarının satır aralarına dahi girebiliyor.

Niye? Çünkü, orada uzun süredir uygulanan sansür devreye giriyor. İsterse AB raporunda olsun, AB'cisi bile ağzına almak istemiyor. Sakıncalı konu, keza bedeli olan bir konu. Öyleyse sansürle gitsin...

Bu politika sadece DEHAP'la, sadece ölüm orucuyla ve sadece Türkiye ile de sınırlı değil. Dikkat edin dünya genelinde yoğun bir anti-amerikancı hava olmasına rağmen, bu hava medyaya yansımaz. Filistin'e, Irak'a ilişkin gerçekler değil Amerikan medyasından alınmış haberler yapılır.

Oligarşiye uyum, emperyalizme yağcılık ve çıkar işbirliği. “Haber” dediklerini bunlar belirliyor.

ÇİZGİYLE

